

Hạnh Đoan

Sư tâm và biên dịch

GIAI NHÂN ÁO PHƯỢNG

(Báo ứng tập 6)

NHÀ XUẤT BẢN PHƯƠNG ĐÔNG

LỜI NGƯỜI DỊCH

Do các câu chuyện được tôi tuyển dịch từ thấp lên cao, nên trước khi xem quyển sách này, xin quý vị hãy tìm đọc năm cuốn sách “Báo Ứng” đã phát hành trước đây, như vậy sẽ giúp quý vị dễ dàng hiểu thấu và tiếp thu nội dung hơn.

Ở các sách trước, đa phần cảnh báo về lỗi **Sát**, riêng trong cuốn này thì chủ đề nhấn mạnh về lỗi **Dâm**. Dù tôi là tu sĩ, nhưng tôi lại dịch những câu chuyện có nội dung vượt giới hạnh, nên có thể những vị khó tính sẽ trách tôi, nhưng tôi đặt lợi ích “chư độc giả số đông” lên hàng đầu, vì nghĩ: “Biết đâu sau khi đọc cuốn sách này rồi, sẽ có nhiều đóa sen vươn khỏi bùn như tỏa hương thơm và những người từng phạm lỗi sẽ thệ nguyện sống một cuộc đời băng tuyết, trong sạch”.

Trong sách đa số là kinh nghiệm của người đời, nên tôi hy vọng sẽ giúp ích nhiều có người thế tục (nhất là lớp thiếu niên), bởi vì do cha mẹ các em quá bận rộn mưu sinh nên không rảnh để dạy các em, mà các em đang độ tuổi ngây thơ mới lớn, vô tình gặp phải những văn hóa, truyện phim, tranh ảnh khiêu dâm đồi trụy đầy dẫy trên mạng... thì rất dễ bị nhuộm đen tâm trí và hành xử có hại cho mình.

Các tác hại khủng khiếp do văn hóa đen gây ra thực khó mà lường, vì chúng biến những người ông, người cha, người chú, người cậu, người anh... trở thành kẻ cưỡng hiếp cháu, con, em... mình, thậm chí có cả nhóm thiếu niên đi hiếp tập thể một bé gái chỉ vì mới vừa xem sex trên điện thoại xong.

Do vậy, bất đắc dĩ tôi phải dịch những câu chuyện quá mức, rất có thể bị cho là quá phạm! Thú thực chính tôi cũng phải thu hết can đảm mới có thể hoàn thành cuốn sách này, chỉ mong rằng các mẫu chuyện trong đây sẽ giúp các em lánh xa văn hóa đồi trụy, biết cách tự bảo vệ mình, biết huân bồi phẩm hạnh tốt và có được cuộc sống hạnh phúc, không nhấn chìm tuổi thanh xuân vào làm lạc uổng phí. Hiện tại, do mọi người đều bận rộn đi làm không có thời gian dạy dỗ con, em... vì vậy những cuốn sách nói về nhân quả rất cần được chứa trong tủ sách mỗi gia đình, để con trẻ có thể nhìn thấy, tìm đọc mà thức tỉnh và tự biết cách sống tốt, lưu tâm bảo vệ phúc báu của mình.

Mong rằng những kinh nghiệm thực được đánh đổi bằng máu và nước mắt của người đời nay, sẽ là tấm gương giúp các bạn trẻ biết cách tránh nguy hiểm và tự chọn phương án sống hữu ích, bảo vệ tốt cho bản thân.

Có thể những câu chuyện tôi biên dịch đôi lúc sẽ khiến quý độc giả cảm thấy nhàm chán, vì có vài tình tiết trùng lặp, hoặc giả bạn đã biết rồi, nhưng tôi quan niệm: “Thừa vẫn hơn là thiếu”. Vì tôi vẫn phải kể phòng xa cho người chưa biết. Mỗi câu chuyện trong đây là một bài học quý, mà nếu chịu khó đọc, suy gẫm, thực hành, chư vị sẽ rút ra câu trả lời đầy kinh nghiệm hay cho mình. Tôi nghĩ rằng cuốn sách này hữu ích cho mọi giới, bao gồm đạo lẫn đời. Chỉ những ai sinh ra vốn đã là Thánh, phẩm hạnh thanh cao, vô nhiễm, thuần khiết rồi, thì không cần đọc đến.

Tôi đã cố gắng tìm đọc thật nhiều chuyện “Báo ứng nhân quả hiện đại” bằng văn Bạch thoại, nhưng mỗi khi quyết định dịch và in ra cho bạn đọc, tôi đã đắn đo, cân nhắc rất lâu. Lắm lúc dịch xong rồi, do quá phân vân, nên tôi không dám tung ra, đành cất trữ trong “kho” mãi, nhất là những chuyện có nội dung huyền bí hay quá phạm, vì sợ rằng độc giả khó chấp nhận, khó tin. Song, đôi lúc tôi nghĩ: Nếu chuyện chỉ để riêng mình đọc thì riêng mình được lợi ích, còn như đánh liều tung ra, thì biết đâu sẽ có nhiều người được lợi?

Do vậy mà có những chuyện tôi “ngâm, lưu” ngót mấy năm rồi, sau đó mới thu hết can đảm tung ra, không ngờ may mắn được độc giả nồng nhiệt phản hồi, tâm sự, kể rằng: Đã được lợi và thức tỉnh rất nhiều, thậm chí còn thay đổi cả cuộc sống theo hướng tốt nhờ vào các chuyện đó. Vì thế, nếu thấy có chuyện nào bản thân mình không ưng ý, thì xin bạn đọc hãy nghĩ rằng: “Có thể sẽ có người khác được lợi vì câu chuyện này” mà thông cảm cho việc mạo muội đăng tải của tôi!

Dịch đã khó, tuyển lựa cũng vất vả, song mỗi khi được người đọc gọi điện tới, nói rằng: Nhờ các dịch phẩm này mà họ thức tỉnh, không còn muốn phạm sai lầm, đã biết dứt lỗi trước, nguyện ngừa lỗi sau, đời sống họ trở nên hạnh phúc, xán lạn hơn thì tôi cảm thấy đây là phần thưởng quý giá không gì sánh bằng, bao nhọc mệt nhờ vậy cũng vui đi. Xin chân thành cảm ơn độc giả đã hiểu thấu và thông cảm cho việc dịch thuật khó khăn của tôi. Lời chia sẻ của quý vị đã khiến tôi rơi nước mắt vì cảm động và cảm thấy được an ủi rất nhiều.

Một tác phẩm tôi dịch gần cả năm hoặc lâu hơn, từng đêm thâu miệt mài cân nhắc, tuyển chọn, dịch xong rồi thì lo kiểm sửa, rà soát văn từ không biết bao nhiêu lần, sau đó động não thiết kế bìa, dúc tận sức. Chỉ mong tác phẩm mình in ra được hoàn chỉnh từ hình thức đến nội dung, cũng là thể hiện tấm lòng trân quý độc giả.

Cho nên tôi thật bất ngờ khi có độc giả gọi điện tới bảo: “Để tôi giới thiệu nhà in cho, sách in sao xấu tệ?”... hoặc: “Sách gì mà đọc chưa bao lâu thì đã bị sút bìa, rớt, bung... đủ thứ!”...

Nhưng sau khi những vị này mang sách tới cho chúng tôi kiểm định thì mới phát hiện ra: Đây là hàng nhái, in ấn quá cầu thả. Tôi thừa biết có một số nhà sách đã tự động photo, sao chụp hoặc in lậu các tác phẩm của tôi, nhan diện gần giống bản chính (bảy, tám phần mười) và công khai bày bán, nhưng không ngờ là có nơi lại sản xuất sách quá tệ như thế: Thậm chí sách không được kết chỉ cẩn thận mà đóng dán qua loa, cho nên nhiều độc giả không biết, đã chọn nhầm loại sách kém chất lượng này và sau đó bực mình gọi điện tới mắng vồn chúng tôi.

Thực ra, sách chúng tôi đặt in nơi “Công ty cổ phần In Người lao động”, được may và kết đóng rất kỹ, bìa màu sắc nét rõ ràng, còn những sách in lậu hay photo thì có hình bìa mờ nhạt hoặc phá màu, mẩu mã nhìn rất kém, vì vậy xin quý vị chọn lựa cẩn thận. Cho dù những cuốn sách của tôi có được bày bán trong tiệm hần hoi thì phải hội đủ các tiêu chuẩn như sau: Bìa sách phải sắc nét, đẹp, chữ in rõ, sách được kết đóng kỹ lưỡng chứ không dán sơ sài, nhất là có in địa chỉ và số điện thoại để liên hệ tác giả và người phát hành đúng như sau: 0938.422.977 - số 350 Ấp 2 Phước Bình Long Thành Đồng Nai. Nếu bìa sách không ghi địa chỉ này, hoặc có nhưng mờ nhạt, thì loại sách không đạt chất lượng, không thể bảo lưu lâu dài. Nếu bạn không có tiền mà muốn đọc một cuốn sách đẹp, chất lượng tốt, thì bạn vẫn có thể liên hệ số 0938.422.977 để xin về đọc.

Bản thân tôi chỉ là dịch giả, không phải là người trung gian có thể giúp quý vị gặp Hòa thượng Diệu Pháp hay Quả Khanh... (xin quý vị đừng tưởng lầm và hỏi mãi).

Do tôi bé quan không tiếp khách nên quý vị có nhu cầu liên lạc, xin vui lòng gọi cho người đại diện tôi qua số phone **0938 422 977 - 098 618 4908**.

Cũng xin nói rõ, chuyện tuy có thực nhưng vì lý do bảo mật nên khi dịch thuật lại, đa phần tên thật của các nhân vật trong chuyện đều được thay đổi hay phải dùng hóa danh hoặc do người kể không muốn lưu tên, mong độc giả thông cảm.

Hy vọng tập sách này tiếp tục đem lợi ích đến cho quý vị. Xin hãy rộng lòng tha thứ cho những sai sót của tôi trong suốt quá trình biên dịch.

Hạnh Đoan - Cuối năm 2016

GIỌT NƯỚC MẮT ANH TÀI CÔNG

Việc này xảy ra vào khoảng hơn 20 năm trước, lúc đó nhằm thời “Văn hóa đại cách mạng” tình thế đất nước đang dầu sôi lửa bỏng.

Năm ấy tôi vừa nhận công tác lái xe cho công ty vận tải của huyện. Đương thời toàn huyện có hai đảng đối nghịch: đảng “Bó Đuốc” và đảng “Sóng Thần”. Nhân viên trong công ty đa phần thuộc bên “Sóng Thần”. Phần tôi đối với chính trị không ưa xen dự vào.

Khi đó mới sang thu, do thành phố đang muốn thực thi ba công trình lớn nên đơn vị chúng tôi phải gấp rút làm việc. Công ty ra lệnh cho hơn mười tài xế trẻ hợp thành một tổ, đi đến huyện lân cận cách đó hơn hai trăm cây số để chở vật liệu xây dựng. Chỉ có mình xe tôi lãnh nhiệm vụ chở gỗ. Do vậy mà hằng ngày khi đội xe xuất phát, tôi và các bạn tài công chỉ song hành bên nhau khoảng nửa lộ trình, sau đó thì rẽ theo đường riêng. Ai nấy tự lo việc chuyên chở của mình.

Tôi lái xe thẳng tiến theo lộ trình đến xưởng gỗ và khi về thành là kẻ chạy đơn độc trên lộ trình. Từ huyện đến xưởng gỗ có hai con đường: Một con đường tráng nhựa, chạy êm, ngon nhưng dài và xa; một con đường đất gồ ghề quanh co nhưng mau đến đích. Nếu đi đường tắt tôi có thể tiết kiệm xăng vì rút ngắn được một tiếng. Thường thì lúc đi tôi luôn chọn đường tắt, nhưng bận về thì chọn đường nhựa, bởi vì lúc này xe chở nặng, chạy trên đường gập ghềnh sẽ không an toàn. Thêm một điểm đáng ngại nữa là: Đi đường quê phải ngang qua một nghĩa trang rộng lớn, chứa hơn ngàn ngôi mộ. Buổi sáng xuất phát, chạy trên đường này thì tôi không sợ, nhưng khi về, trời đã tối mà phải đi qua nghĩa địa một mình thì tôi không có can đảm.

Nhưng có hai lần tôi chạy về trên con đường quê này trong đêm và hoàn toàn không thể ngờ được rằng hai lần đó đã bất ngờ cứu mạng tôi!

Lần thứ nhất: Sau khi chất hàng xong thì trời đã nhá nhem tối, tất nhiên tôi phải lái theo con đường tráng nhựa. Nhưng vừa mới nổ máy thì bỗng thấy có con thỏ trắng to xuất hiện ở phía trước xe, làm tôi sinh hiếu kỳ, quyết định đuổi theo nó. Khi đó giới tài công đều biết: Loài thỏ ưa chạy đường tắt, đặc biệt là khi có ánh sáng chiếu soi thì nó giống như bị ánh đèn xe thôi miên mê hoặc, cứ cầm đầu chạy mãi, chạy hoài đến khi kiệt lực mà chết. Vì vậy mới có câu đồn: “Loài thỏ ngu!”.

Tôi vô tình bị con thỏ này “hút hồn” nên đã đuổi theo nó một quãng rất xa, lúc này trời đã tối, con thỏ đã mệt lả, nó chạy tới một bia mộ thì dừng lại và gục xuống tại đó. Khi ấy tôi mới bừng tỉnh và nhận ra mình đã lái vào con đường quê và hiện thời đang ở trong nghĩa trang. Tôi không ngăn được toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn làm gan xuống xe. Bởi vì bóng dáng trắng trắng của con thỏ đang ở rất gần, đủ để lôi cuốn tôi đến gần nó. Khi tôi bồng con thỏ lên thì phát hiện nó đã chết. Tôi cũng kịp nhìn thấy trên bia mộ có khắc hàng chữ: “Kiều Tú Văn!” Khi cái tên này vừa đập vào mắt tôi, lập tức tôi nghĩ ngay: “Nằm trong mộ này ắt là một vị phu nhân nào đó!”. Trong lòng tôi thầm nói: “Xin thành kính phân ưu!”. Rồi tôi vội leo lên xe, quỳnh quáng lái đi, chạy một mạch như điên như khùng, chỉ mong mau về tới nơi.

Té ra, chính trong đêm tôi lái vào con đường tắt đó thì ngoài con đường nhựa tôi hay về thường ngày đã xảy ra sự cố cầu sập bất ngờ, do vậy mà có hơn hai mươi chiếc xe vì không phát hiện kịp thời mà bị rơi xuống vực lãnh thảm nạn: Xe nát, người chết! Và thời điểm phát sinh ra tai họa này, chính là lúc tôi thường về và hay đi qua cầu.

Tối hôm đó, sau khi tôi về đến nhà, hai đứa sinh thành vừa gặp mặt tôi đã bật khóc to. Khi tôi hay được tin cầu sập, nhiều xe lẫn người đều gặp nạn thì lòng rất kinh hoàng. Tôi không ngờ mình may mắn thoát hiểm chỉ vì đuổi theo con thỏ. Do vậy tôi không nỡ ăn thịt con thỏ đó, cha tôi đem nó đi chôn, biểu lộ chút niềm cảm tạ ân đức cứu tử.

Lần thứ hai là: Sau đó khoảng hơn nửa tháng, xe tôi đến trại gỗ thì gặp có đám tiệc. Trưởng xưởng vốn vả mời tôi nán lại dự tiệc. Lúc tôi cáo từ, ông còn lấy một vò rượu ngon tặng tôi và bảo: “Hãy đem về cho thân phụ chú uống nha!”.

Lúc tôi ngồi vào buồng lái, mới hay là do mình ăn tiệc nên đã bị trĩ hai tiếng rồi. Hơn nữa chất men đang dần phát tác dù uống rất ít nhưng tôi giống như người say nặng, không hiểu tại sao hay do ma xui quỷ khiến gì mà tôi lại nhè vào con đường quê mà đi. Thực tế thì khi về, tôi không bao giờ có ý muốn chạy trên con đường gồ ghề này, nhất là vào ban đêm. Hình như lúc đó trong đầu tôi chỉ còn ý nghĩ: Phải mau về tới nơi.

Nhưng chạy được một quãng thì xe đột nhiên tắt máy. Tôi mày mò, chỉnh sửa đủ cách mà xe không nhúc nhích. Tôi mệt đến hoa mắt, bởi lúc đó tôi vào nghề chưa được bao lâu nên không có nhiều kinh nghiệm sửa chữa máy móc. Mà nơi xe dừng, lại chính là khu nghĩa trang rộng lớn, hơn nữa còn dừng đúng

ngay chỗ mà lần trước tôi đã nhặt xác con thỏ. Ba chữ “Kiêu Tú Văn” khắc trên mộ bia nhìn rõ mồn một!

Tôi nhìn chung quanh, ánh trăng mờ nhạt chiếu xuống nghĩa trang trông càng đáng sợ. Tim tôi đập nhanh vì cảm giác như có vô số đôi mắt đang nhìn trộm mình. Thế là tôi vội leo lên xe, cầm vô rọ lên, nốc ừng ực cho đỡ run. Sau đó tôi gục xuống tay lái và ngủ như chết.

Sáng hôm sau, khi vầng thái dương đã lên cao, tỏa những tia nắng óng ánh chiếu vào mặt tôi, tôi mới bừng tỉnh giấc. Nhìn xa xa, thấy các nông dân đang gặt lúa, tinh thần tôi dần ổn định. Tôi khởi động xe thử... vẫn không tìm ra chỗ hư, đành đi bộ đến xưởng gỗ, họ liền phái thợ máy đến sửa xe cho tôi. Nhưng anh thợ tài ba này cũng không tìm ra chỗ hỏng. Thế là phải nhờ xe cứu hộ kéo xe về lại xưởng gỗ. Do phải trải qua một thời gian dài chỉnh sửa miệt mài, nên tôi bắt buộc phải ngụ tạm lại đó. Thêm một ngày nữa trôi qua.

Đến ngày thứ ba, cuối cùng tôi cũng lái xe về đến nơi, nhưng cảnh trạng tại đây càng khiến tôi kinh hoàng ngạc nhiên. Trong huyện, khắp các con đường trọng yếu đều có Giải phóng quân trấn thủ.

Từng đoàn xe cảnh sát mang biểu ngữ, không ngừng hò hét chạy qua. Về tới công ty, tôi mới biết giữa hai đảng “Bó Đuốc” và “Sóng Thần” đã nổ ra huyết đấu. Kết quả là hơn hai trăm người thương vong, cơ quan tôi cũng có mười tám nhân viên gặp nạn.

Khi về tới nhà, mẹ tôi bật khóc nói:

- Trời có mắt mà, nếu như xe con không bị hư, biết đâu giờ này con cũng bị vạ lây và mất mạng rồi!

Sau ngày hôm đó, công ty tôi đình chỉ, ba công trình lớn trong huyện cũng không thể tiến hành. Thời gian cứ thế trôi qua.

Đến hôm nay, tôi từ chàng trai trẻ ngây thơ đã biên thành một ông tuổi hơn bốn mươi, đã có vợ con yên ấm.

Qua mùa xuân 2003, cha tôi lâm bệnh nặng, trong giờ phút hấp hối, mẫu thân bỗng tỏ lộ một sự thật khiến tôi chấn động, bàng hoàng:

- Con trai à, ta không phải là mẹ đẻ của con.

Té ra, bà không phải là chính thất của cha tôi.

Hơn 40 năm về trước, cha và mẹ ruột tôi sống ở huyện lân cận. Khi sinh tôi ra được mấy ngày, thì mẹ tôi bị bệnh hậu sản và lìa đời. Một năm sau, ba tôi

tục huyền với một quả phụ giờ là mẹ hiện tại của tôi. Sau đó do công tác thuyền chuyền, cha mẹ tôi dời đến trú ngụ tại thị trấn này.

Sở dĩ mẹ tôi phải kể ra bí mật này, là vì theo phong tục của quê tôi, khi cha tôi mất đi, chỉ được phép táng chung chỗ với người vợ cả tức là mẹ ruột sinh ra tôi.

Một tuần sau, cha tôi khép mắt vĩnh viễn.

Dưới sự hướng dẫn của chú tôi, đoàn chúng tôi tiến đưa linh quan cha về tận nghĩa trang quê nhà. Khi đến nơi, chú tôi chỉ vào một ngôi mộ và bảo:

- Đây chính là mộ phần của mẹ ruột con!

Tôi vừa nhìn vào ba chữ “Kiều Tú Văn” khắc trên mộ thì ngậy người ra và quy ngạ xuống... rồi bật khóc to, khóc như mưa gió.

Từ đó tôi phát thệ ăn chay, giữ ngũ giới, hành thiện, phóng sinh... siêng năng tu trì pháp Phật, luôn gắng tạo nhiều phúc điền để hồi hướng đến cho ba mẹ

Bảo Khang

TAI NẠN NỬA ĐÊM

Tôi là một phụ nữ họ Tăng, tốt nghiệp Đại học khoa Trung Văn, hiện đã kết hôn được ba năm rưỡi và có một con trai, nhưng tâm tư tôi lúc nào cũng khao khát được xuất gia. Do vậy mà mỗi khi tôi đi chùa thường bị chồng bắt bình, dẫn đến gây cãi với nhau luôn, vì chồng tôi cương quyết nói: “Ở nhà tu cũng được, không cần phải xuất gia!”. Tôi không đồng ý, nên thường tranh cãi với anh. Chồng tôi không chịu nổi bực phiền, có lúc nổi nóng đến phải đập, ném đồ đạc... hoặc bỏ ra ngoài nhậu nhẹt để giải khuây, do vậy mà gia đạo chúng tôi thường bất hòa, rối rắm.

Cuối tháng hai năm ngoái, phát sinh một chuyện rất đau lòng là: Hôm đó chồng tôi đi vắng, do anh phải túc trực thâu đêm ở bệnh viện để chăm sóc phụ thân bị trúng gió. Chỉ còn tôi và đứa con trai nhỏ ở nhà. Nào ngờ nửa đêm hôm đó, bỗng có một tên mặc y phục đen, bịt mặt, tay cầm mã tấu, đột nhập. Hắn xông thẳng vào phòng tôi, đánh tôi bị thương nơi đầu, dùng sức mạnh cưỡng hiếp tôi. Trước khi bỏ đi hắn còn cướp đoạt tiền bạc, tư trang của tôi.

Khi ông xã về, tôi kể lại toàn bộ tai nạn cho anh nghe, anh bưng bưng phần nộ, chấn động cực kỳ, vội băng bó vết thương cho tôi, rồi đưa tôi đi bệnh viện phụ sản kiểm tra vì sợ tôi bị mang thai. Lần này tôi bị tai nạn thống khổ bất

ngờ, trong lòng không ngừng cầu Bồ tát gia hộ che chở: “Xin đừng có phong ba bão táp nổi lên trong gia đình tôi nữa”.

Sau tai nạn được nửa năm, tôi vẫn luôn nằm thấy ác mộng. Không những mơ thấy tên côn đồ đến xâm hại tôi, mà thậm chí mỗi khi ông xã muốn thân mật gần gũi, thì tôi vẫn bị chuyện tên côn đồ làm nhục ám ảnh nên luôn phản ứng kinh hoàng, thậm chí tôi còn cho ông xã là tên côn đồ muốn cưỡng hiếp tôi. Vì vậy tôi có thái độ rất chán ghét hành vi thân mật của chồng, thậm chí đối với phái nam cũng nảy sinh đầy ác cảm.

Không lâu sau đó chúng tôi dời về quê ở, những ám ảnh về tai nạn đau thương trong quá khứ cũng dần phai nhạt. Hằng ngày tôi bắt đầu chí thành tụng kinh lễ Phật, trải qua một thời gian dài.

Có lẽ tâm thành của tôi đã cảm động đến chư Phật, Bồ tát nên cuối cùng vào năm ngoái tôi được gặp vị sư phụ trí tuệ của mình, ngài rất thông cảm về tai nạn của tôi trong quá khứ và hết lòng hóa độ tôi.

Sư phụ đưa tôi lên chánh điện thắp hương và mời thỉnh oan gia trái chủ ra mặt, để ngài chủ trì, giúp tháo gỡ oan kết.

Lúc đó tôi cực kỳ thành tâm, tha thiết sám hối, cầu nguyện. Không ngờ chiêu cảm được sự linh ứng hiển hiện. Chẳng mấy chốc thì oan gia thứ nhất xuất hiện: Có một đứa bé gá vào thân một tín đồ trong chùa, bày tỏ là cháu muốn tìm tôi. Nhưng thái độ tỏ ra hết sức oán hận. Cháu nói mình là bé gái bị tôi phá bỏ, khiến tôi sợ thất kinh hồn vía.

Sau đó tôi ngẫm nghĩ kiểm điểm, đột nhiên nhớ ra hồi đó chúng tôi vừa mới kết hôn xong, hai vợ chồng cùng bàn tính, sợ nếu có thai sớm sẽ không đủ kinh phí chăm lo nuôi dưỡng con, nên chồng tôi chọn phương án cho tôi uống thuốc ngừa thai mua ở tiệm thuốc tây. Nào ngờ uống thuốc xong thì thành ra phá thai, cũng không hề biết vì vô tình, mà chúng tôi đã làm chết một sinh mạng bé bỏng bất hạnh.

Sau đó bé gái này còn biểu thị: Vì muốn báo thù ác tâm của tôi, nó thường quấy phá chọc cho con trai tôi khóc la âm ỹ, hơn nữa còn làm cho cháu khóc rất lâu. Hèn gì mà thằng bé vô duyên vô cớ cứ khóc thét hoài và khóc rất hung. Có lúc còn tỏ ra bướng lì khó dạy, chỉ ưa chơi đùa một mình và hay cãi lời. Hễ bảo nó đừng chơi đồ nguy hiểm thì nó luôn làm ngược lại, thỉnh thoảng bé còn tự ý chạy ra giữa đường, mặc cho cha mẹ đuổi theo kêu réo cháu cũng chẳng thèm quay đầu lại. Có lúc còn hung tợn đánh lại mẹ.

Do vậy mà nhiều lúc không nhẫn nổi, tôi phải đánh đòn thẳng bé. Nhưng kể từ khi có duyên lành tiếp cận sư phụ và nghe niệm Phật, thì thẳng bé hiền đi rất nhiều, còn tỏ ra rất ngoan ngoãn dễ dạy, đây là hiện tượng rất lạ.

Oan gia thứ hai là một cô gái. Cô nói rằng kiếp trước tôi là nam nhân.

Vào kiếp đó cô vốn có ý định không kết hôn và khao khát muốn đi tu. Nhưng do tôi nuôi ác ý muốn chiếm đoạt để có được cô, nên đã thừa dịp cưỡng hiếp, khiến cô mang thai và sinh ra một đứa con, làm cô ôm phiền muộn u uất mà chết.

Vì tâm nguyện xuất gia đã bị tôi phá tan, nên cô ôm mối thâm thù đại hận cực lớn, luôn muốn báo oán tôi, do vậy mà thần thức thường quanh quẩn bên tôi, luôn tạo ra đủ chướng ngại quấy phá, ngăn cản tôi tu hành! Khiến tôi tâm tuy hướng Phật, nhưng không bao giờ có cơ may được tiếp cận Sư phụ hay nghe kinh thính pháp gì. Còn nữa, cô đã khiến cho hôn nhân của tôi rơi vào khổ não, bế tắc, vô phương tự cứu.

Sau đó cô trả thù thêm, là điều khiển, dẫn dụ tên côn đồ đột nhập vào nhà cưỡng hiếp và cướp đoạt tiền tài trang sức của tôi. Cho tôi nếm lại cảm giác bị cưỡng hiếp mà kiếp xưa cô phải chịu. Khiến tôi thân tâm đều bị dày vò, thống khổ trầm trọng, khổ đến không muốn sống.

Bây giờ tôi mới hiểu ra, đời này sở dĩ tôi bị người cưỡng hiếp, bị chém, bị thương là có liên quan đến tội mình đã tạo trong quá khứ, tôi ý thức được từng quả báo giáng xuống thân mình. **Đúng là tôi đã gieo gió nên phải gặt bão**, hễ đã tạo tội là phải lãnh báo ứng, không có gì oan uổng cả.

Suốt thời gian ác báo ập đến, tâm tôi rất bất ổn, tôi không ngừng than oán, thậm chí trách tại sao chư Phật, Bồ tát không che chở tôi? Vì sao cảnh sát quá dờ, không giỏi phá án để tóm bằng được tên hung thủ đã hại tôi và trừng trị thật nghiêm theo quốc pháp cho xứng với tội của hắn?

Nhưng bây giờ, sau khi đã hiểu rõ nhân quả rồi, tôi liền phát nguyện trước Phật: Từ nay về sau con nguyện nỗ lực tu hành, hoàn toàn dứt ác hành thiện, xin nghiêm trì giới luật, hành đúng theo lời Phật dạy và nguyện sẽ giúp người hiểu nhân quả, liễu giải Phật pháp. Đối với chồng và con, xin hết dạ chăm sóc yêu thương, không bao giờ dùng tâm sân hận để cư xử.

Khi tôi phát nguyện xong, chưa được bao lâu, thì đã xảy ra nhiều điều kỳ diệu, hay đến ngoài sức tưởng tượng! Bầu không khí trong gia đình đã thay đổi, biến thành ấm áp hòa thuận. Chồng tôi hồi xưa có tính hay ghen tuông, tôi làm gì cũng bị anh nghi ngờ, không tin. Chỉ cần tôi trò chuyện với ông nào đó vài

câu, là đã bị anh dòm ngó rất khó chịu, mất tự do. Thậm chí ở trước mặt anh tôi cũng không dám nhắc đến tên của nam nhân nào khác. Nếu không, sẽ bị anh nghi ngờ tra gạn mãi.

Nhưng bây giờ, mọi chuyện đã khác xưa. Bất kể tôi đi với ai, làm gì, nói gì... anh hoàn toàn không nghi ngờ. Nếu tôi có bàn luận đạo pháp cùng ai, thì không những anh rất hoan hỷ, mà còn ở cạnh bên chăm chú lắng nghe, tỏ vẻ rất thú vị. Anh cũng không hạn chế tôi hành thiện, ngược lại còn cổ vũ, khuyến khích. Anh không hề ngăn tôi đi gặp Sư phụ, nhờ vậy mà tôi được tự do học pháp nghe kinh.

Ba bốn năm trước, tôi và anh thường gây cãi ầm náo không ngừng, bầu không khí trong nhà rất u ám, đến gà chó cũng chẳng yên. Nhưng từ khi tôi quyết tâm tu sửa bản thân, thệ dứt ác tu thiện, bỏ xấu huân tốt thì chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, gia đình tôi đã hòa thuận, tận hưởng hạnh phúc tràn trề.

“Đồng vợ đồng chồng tát biển đông cũng cạn”, hiện giờ cả gia đình tôi đều ăn chay trường, con tôi rất ngoan và dễ dạy, khác hẳn thuở xưa. Mặc dù cháu ăn chay, nhưng sức khỏe thể trạng đều phát triển cực tốt. Mọi người ai cũng khen: Con tôi Thiên đình no đầy, rất có hảo tướng và tư cách đại trượng phu.

Tu theo Phật pháp, nghiêm trì giới luật, dứt ác hành thiện thì cuộc sống sẽ rất hạnh phúc, gia đình tôi là một chứng minh hùng hồn. Bạn có muốn ứng dụng thử không? Gieo nhân lành sẽ gặt quả lành. Nếu muốn không khổ thì bạn đừng gieo nhân ác.

Vì sao chúng tôi có được chuyển biến kỳ diệu giống như trong phim thế?

Tôi nghĩ nguyên nhân chủ yếu không ngoài ba điểm:

1. Tôi đối với người mình làm hại trong quá khứ, chân thành sám hối, quyết tâm từ nay về sau, sửa lỗi, đổi mới không tạo ác, không phạm lỗi nữa.
2. Bình thường tôi rất ưa làm từ thiện, còn tham dự nhiều hoạt động bố thí, phóng sanh.
3. Nhờ Sư phụ hướng dẫn tôi tham dự nhiều pháp hội siêu độ, đem toàn bộ công đức sám hối này hồi hướng cho oan gia trái chủ. Nhờ vậy mà được họ tha thứ, khiến tôi được giải thoát.

Từ nay về sau tôi luôn khắc ghi những lời dạy trân quý này vào lòng, luôn áp dụng để tạo hạnh phúc cho mình.

Xin thuật thêm câu huyền Sư phụ đã kể cho tôi nghe:

Có một vị giáo thọ, ba mươi năm nay bị đau lưng, dù dùng thuốc chi cũng không lành. Ông từng qua Mỹ chẩn khám song cũng không chữa được, nên cảm thấy rất đau khổ, bệnh khiến ông cử động bất tiện nên càng rầu lo.

Gần đây nhờ tin Phật chí thành, nên ông đã thu được nhiều điều thù thắng. Dưới sự hỗ trợ dẫn dắt của sư phụ, căn bệnh nan y của ông hiện nay đã lành.

Té ra vị giáo thọ này kiếp trước là Đại cao quan của triều Thanh, do đối với phạm nhân ông hay dùng cực hình tàn khốc hung bạo, nhất là rất ưa dùng roi, trượng... quất vào lưng nạn nhân, người bị ông đánh chết rất nhiều, không thể kể xiết. Ngoài ra ông thường dùng hình phạt kẹp tay lằng nhục và còn đánh gãy chân phạm nhân.

Do vậy mà lúc oan than trái chủ xuất hiện, thì hai tay ông không ngừng phát run, chân cũng biến thành tàn phế, vô phương đi lại, miệng luôn rên la, gào thét, không ngừng trách trời già bất công: “Người tàn bạo như thế vì sao đời này vẫn được làm giáo thọ?”...

Sư phụ đã bao phen giải thích: Công danh số mệnh tốt xấu của mỗi người, tùy thuộc vào nhân duyên quả báo, chúng ta không thể nhìn vào biểu hiện của một đời mà kết luận, vì những nhân gieo ản khuất rong nhiều kiếp khác cũng có ảnh hưởng liên quan, bởi vậy không nên oán trời trách người, đừng sinh tâm tật đố.

Nhưng vì để cứu chuộc lỗi lầm trong quá khứ, rất cần bày tỏ tâm thành sám hối, thế nên vị giáo thọ này, ngay hiện trường đã quỳ xuống hướng về oan than trái chủ tha thiết sám hối, biểu thị lòng ăn năn tội cùng. Hơn nữa còn đáp ứng cho họ mấy điều như sau:

1. Lập bài vị siêu độ cho họ.
2. Bỏ tiền ra xây dựng chùa, làm nhiều việc từ thiện.
3. Đem hành vi bất nhân trong kiếp quá khứ công bố cho thế nhân được biết, khiến mọi người cảnh giác, không ai dám phạm lỗi này.

Trải qua những giao lưu đàm phán này rồi thì không bao lâu bệnh tình vị giáo thọ kia ngày một chuyển tốt, dần dần hồi phục và lành hẳn. Thật là kỳ diệu!

Tăng nữ sĩ

CỨU KHỈ MỘT NẠN, KHỈ CỨU LẠI MỘT LÀNG

Tại khu rừng rậm Kim Phật Sơn (Trùng Khánh), có câu chuyện cảm động giữa khỉ và người như sau:

Cuối tháng 7 năm ngoái, tại vùng núi phía Bắc, sơn dân Vương Chí Thành vào rừng hái thuốc, gặp một con khỉ lông màu xanh đen (hơn hai tuổi) đang bị thương nơi tay trái. Ông liền bồng nó về, lo chăm sóc băng bó vết thương, để nó nghỉ dưỡng trong nhà.

Được một tuần, vết thương con khỉ đã lành, nó bèn ra đi, nhưng hằng ngày nó vẫn quay về thăm ông Vương, thậm chí còn giúp làm việc nhà.

Thỉnh thoảng có mấy con heo rừng, nhím và các loài thú khác tìm tới trộm thức ăn hoa trái trong vườn, thì con khỉ này thường xua đuổi, dọa chúng phải bỏ chạy.

Một ngày cuối tháng 9, khoảng 3 giờ sáng, Vương Chí Thành còn đang say ngủ trong nhà, đột nhiên nghe tiếng đập cửa dữ dội và tiếng la hét chí chóc khiến ông tỉnh giấc. Ông vội mở cửa ra xem, thì thấy con khỉ về thăm. Ông tiếng tới ôm nó, nhưng thái độ nó lộ vẻ cuồng quýt lạ kỳ, nó né khỏi tay ông và gấp rút kêu to.

Ông Vương ngỡ ngác không hiểu, con khỉ đưa tay chỉ về phía sau núi. Vương nhìn theo, ông kinh hoàng khi thấy trên núi, đất đá đang đổ sụp và từng tảng đá to thì nhau rơi xuống không ngừng. Con khỉ đưa tay kéo ông Vương chạy. Ông Vương cuối cùng đã hiểu: Nguy hiểm đang xảy đến, thế là ông lao vào nhà, lay vợ bồng con, tất cả cùng chạy bay ra ngoài.

Tiếp đến ông đi đập cửa từng nhà. Toàn thôn có 5 hộ, tổng cộng hơn nhai mươi người. bọn họ kịp chạy ra ngoài đào thoát trong khi sơn thạch khổng lồ đang ào ào rơi xuống hủy diệt hết nhà cửa trong thôn. Sau khi thoát chết, nhiều thôn dân xúc động bật khóc, nói:

-Thật nguy hiểm quá, nếu không nhờ con khỉ này cứu mạng, thì chúng ta đều chết cả.

Dân làng thoát hiểm xong, xúm nhau tìm kiếm ân nhân cứu mạng, thì phát hiện con khỉ đang ở trên cây, nhìn họ đầy thương yêu và vui mừng, miệng phát ra tiếng kêu “khọt khẹt”.

Xem xong câu chuyện này, xin mọi người hãy giới sát phóng sinh. Vì ban cho vật sự sống cũng chính là ban cho mình sự sống, cứu người cũng là cứu mình. Hành vi cứu sinh, phóng sinh, đem lại lợi ích vô cùng, công đức lớn lao không thể kể hết.

MỘT BUỔI QUÁN SÁT NHÂN QUẢ

Nghe Viện dịch kinh thông báo có Cư sĩ Quả Khanh và con gái từ Thiên Tân đến chủ trì pháp hội, giải đáp về nhân quả, thế là tôi vội đến tham dự.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy cư sĩ Quả Khanh và con gái Quả Lâm của ông.

Tôi hỏi mình mới hơn 20 tuổi, vì sao tim thường đau? Hơn nữa luôn bị suyễn, cảm thấy hay bị hụt hơi, khó thở... nhưng y viện tìm không ra nguyên nhân. Tôi biết mình có bệnh, nhưng chẳng hiểu là do nguyên nhân gì, lúc ấy tôi hoàn toàn không nghĩ là mình bị bệnh do báo ứng nhân quả.

Khi nghe tôi nêu câu hỏi, cả hai cha con đều nhắm mắt chừng khoảng mười giây, không nói gì, sau đó thấy Quả Lâm gật gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Sau khi mở mắt, cô ta bảo tôi: Trên mình chị có vô số tôm, cá, cua, các loài thủy tộc, hải sản... tất cả đều tranh nhau tố cáo tội lỗi chị đã gây ra với chúng cho tôi nghe, do vậy mà chúng không thể để cho chị sống an.

Tôi lập tức phân bua là mình đã ăn chay.

Quả Lâm lại nhắm mắt tiếp, một lúc sau cô mở mắt bảo tôi:

- Những chúng sinh hành bệnh trên than chị giải thích rằng: Dù đã ăn chay, nhưng chị lại sốt sắng chỉ dạy, hướng dẫn người cách nấu đồ mặn, chẳng hạn như chế biến món tôm như thế nào.

Đến đây thì tôi cứng họng, ngẩn ngơ, vì câu đáp nằm ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Cả đời tôi chỉ có một lần dạy người chế biến món tôm, lúc đó không ai chứng kiến, vậy thì tại sao lại có kẻ biết rành như thế? Lẽ nào, những thần thức loài vật kia đều thấu rõ từng khởi tâm động niệm của tôi?

Lúc đó tôi bật khóc, cảm thấy mình đã quá sai lầm. Ngay khi tôi thốt lời xin lỗi các con vật từng bị tôi ăn, thệ rằng: Sau này chẳng những tôi không ăn, mà còn khuyên người đừng ăn. Khi đó tôi khóc mùi mẫn, nước mắt nước mũi chảy chầm nhèm, bất kể tại hội trường đông đến năm, sáu mươi người.

Bây giờ thì Cư sĩ Quả Khanh lên tiếng, ông nói tôi làm thế mới là chân thành sám hối. Ông khuyên tôi hãy bắt đầu niệm Phật để cầu Phật siêu độ cho các chúng sinh khốn khổ kia. Tôi mới niệm mấy câu Phật hiệu, thì Cư sĩ Quả Khanh nói:

- Phật A Di Đà đã xuất hiện ở phía trên trung tâm của hội trường...⁽¹⁾

Chúng tôi ngẩng đầu lên nhìn, lúc này tôi có cảm giác cực kỳ lạ lùng, giống như vừa được nhấc tảng đá to ra khỏi tim, tôi cảm thấy lồng ngực cực kỳ sáng khoái dễ chịu và đã có thể hít thở một hơi dài thông suốt, nghe nhẹ nhõm khinh an vô cùng. Tim bây giờ đã hết đau, không còn khó chịu... thật không sao diễn tả được trạng thái hạnh phúc, hân hoan lúc đó.

Ngay khi ấy tôi hướng về mười phương chư Phật, Bồ tát đánh lễ, cảm tạ đã ban cho chúng tôi cơ hội trùng sinh. Tôi cũng hướng về Cư sĩ Quả Khanh và Quả Lâm đánh lễ, cảm tạ hai vị đã giảng giải, giúp tôi minh bạch nhân quả và còn chỉ cho phương pháp làm tiêu nghiệp. Nếu như trên con đường học Phật, tôi có được thành tựu nào, tất cả đều nhờ công đức to lớn của hai vị đã hướng dẫn.

Tiếp đến, Cư sĩ Quả Khanh và con gái bận rộn giải đáp nhân quả và bệnh hoạn của mọi người cho đến khi tan giảng.

Tối đó tôi về nhà rồi, phát hiện hai chân mình trước đây vốn không thể khoanh lại, nay đã có thể xếp bằng, còn có thể ngồi đến cả buổi. Nghe toàn thân nhẹ nhàng, có cảm giác công phu tu học Phật của mình đang tiến một bước dài so với trước đây.

Vì vậy tôi rất tự tin, cho là “Mình không sao rồi”. Nhưng tối đó khi đi ngủ, tôi bỗng phát hiện ra một việc rất kỳ quái: Hình như có nhiều vật lạ đang du hành trên thân tôi, hơn nữa mục tiêu chuyển động của chúng thấy đều hướng về phía trái tim và lồng ngực tôi. Việc này xảy ra lúc tôi còn chưa ngủ, thần trí cực kỳ tỉnh táo.

Tôi lặng lẽ theo dõi và phát hiện: Đầu tiên có nhiều vật đang bò từ khuỷu tay lên đến bắp tay tôi, đồng thời có nhiều loài đang bò từ đầu gối lên tới bắp đùi tôi, có nhiều vật đang bò từ bụng lên, những loài ở trên đầu thì đang di chuyển xuống.

Nghĩa là sau lưng, trước mặt, khắp trên thân tôi đều có nhiều vật đang di chuyển, có loài đi nhanh, có loài đi chậm. Nhưng tất cả đồng nhắm chung đích đến là: Tim và ngực của tôi, hình như chúng quyết chọn hai chỗ đó làm căn cứ trú ẩn.

Cả quá trình này diễn ra chưa đến một phút, tôi không thấy sợ hãi là nhờ đang niệm Phật. Tuy tôi đã đoán được phần nào sự việc, nhưng tôi cũng cần nhờ người có trí tuệ giúp mình xác minh cho chắc chắn.

⁽¹⁾Nếu bạn đã đọc bộ sách “Nhân Quả Phụ Giải Lương Hoàng Sám” thì sẽ hiểu là Quả Khanh đang nhìn bằng Thiên nhãn.

Mấy ngày sau, tôi đến tham dự hội thuyết giảng nhân quả của Quả Khanh và Quả lâm. Cô gái trẻ (ngồi cạnh tôi) cũng có khả năng lần ra nhân quả giúp người. Tôi bèn nhờ cô xem giùm: Hiện có loài thủy tộc nào chưa chịu theo chư Phật, Bồ tát mà còn đang trú trên than tôi? Cô này quan sát khắp than một hồi, rồi đáp:

- Trên than bạn có rất nhiều loài thủy tộc, cá, tôm v.v...

Tôi hỏi: Còn bao nhiêu?

Cô nói:

- Nhiều lắm, nhiều không kể xiết. Chúng đeo khắp trên thân bạn. Nhất là hai nơi tim, ngực chứa đầy...

Sau đó nhờ cư sĩ Quả Khanh và con gái ông giải thích, tôi đã hiểu rõ và nhận thức được như sau:

Do tôi hơn hai mươi năm nay đã ăn quá nhiều loài vật, nhất là loài thủy tộc. Nên thân luôn bị đau nhức và mắc phải nhiều bệnh, bởi những con vật này tuy đã chết rồi, song oán khí chưa tan, nên thần thức chúng kéo đến trú cả trên thân tôi. Vì vậy mà nhất ngôn, nhất hạnh, nhất cử, nhất động của tôi... toàn bộ đều bị chúng nắm rõ.

Chúng biết tim là nơi trọng yếu của khí quan, ngực là nơi trọng yếu của tạng khí, cho nên chúng quyết định đóng đô ở đó! Đầu tiên chúng chọn ngụ ở tim, tiếp theo là ngực, rồi bụng, đầu và tay chân.

Tùy theo số lượng chúng sinh tôi giết, ăn... tặng gia, mà tim và ngực tôi càng lúc càng bị bệnh nặng. Khi bọn chúng khó chịu thì xúm nhau cắn xé, châm chích, rút thịt tôi ăn... để giải hận. Đây chính là lúc tôi cảm thấy tim ngực mình phát đau tột cùng.

Sau khi Phật A Di Đà xuất hiện đem các chúng sinh trên thân tôi đi. Số nào đồng ý thì đi, số không ưng thì ở lại, tiếp tục hưởng tôi báo thù, đòi nợ. Vì sao mà ngay lúc tôi nghĩ rằng: “Minh đã không sao rồi”, thì ý tưởng đó rất ư là nhầm lẫn, bởi vì hãy thử nghĩ xem: Tôi có phúc đức công năng gì, mà có thể nương vào một vài câu niệm Phật hay chỉ một lần sám hối là có thể tiêu hết đại tội kia chứ?

Những chúng sinh quyết ở lại không chịu đi này, đã nhìn thấy tim ngực tôi là hai chỗ trú đóng tuyệt hảo để báo thù, do vậy mà chúng quyết không lìa xa, còn tranh nhau giành chỗ. Đó là lý do vì sao tối đó khi đi ngủ tôi phát hiện ra có rất nhiều vật đang di chuyển trên thân mình. Có lẽ ban ngày chúng cũng

“hành quân” tranh nhau đi đến tim, ngực tôi trứ đóng, nhưng do ban ngày bận rộn, không yên tĩnh bằng ban đêm, nên tôi không phát hiện ra.

Từ khi tôi có “khách không mời mà tự đến đóng đô như thế này rồi, thì kể từ đó tôi vô phương ngòi thiên (thật xấu hổ), hiện tại tôi chỉ có thể tĩnh tọa khoảng một tiếng thôi.

Đã hiểu rõ vấn đề rồi thì phải giải quyết, do trên thân tôi có nhiều chúng sinh không đi, mà sám hối là phương pháp giải oán rất hữu hiệu, nên tôi quyết định hành pháp sám hối, thỉnh cầu chư oan gia tha thứ, tôi lễ sám, tạo phúc... cầu cho họ cũng là tự giúp mình.

Ngay đây tôi cũng nhớ lại một câu chuyện nhân quả mà Quả Khanh, Quả Lâm khó hòa giải:

Có một vị Sư nọ tu rất tinh tấn, nhưng tim bị đau trầm trọng. Cả hai cha con họ Dương đồng nhìn ra nguyên nhân là: Hiện có một con cá lớn đang đóng đô ở nơi tim vị ấy. Cư sĩ Quả Khanh và con gái đồng khuyên con cá, nhưng nó nhất quyết không chịu bỏ đi.

Sau khi Quả Lâm trò chuyện với nó một hồi rồi diễn dịch lại, thì mới biết con cá này đang yêu cầu vị tu sĩ kia: Tự chính ông phải nhớ lại xem, đã giết nó lúc nào, nơi nào, lý do gì? Nếu nhớ được và sám hối, thì nó sẽ bỏ đi ngay lập tức. Bằng không thì đừng hòng... và cũng miễn bàn hay điều đình chi nữa, nó cũng không cho Cư sĩ Quả Khanh và con gái xen vào nhớ giúp.

Vị tu sĩ khốn khổ này suy nghĩ mãi mà không thể nhớ ra... do vậy con cá kia không chịu đi.

Tôi chẳng biết đến bây giờ ông ta đã nhớ ra chưa?

Tôi kể câu chuyện này vì muốn nói rằng: Oan có đầu, nợ có chủ. Sau khi tôi sám hối xong thì Phật A Di Đà chỉ đem đi được một phần oan gia trái chủ, số còn lại còn hơn một nửa, chúng không chịu đi và quyết trụ lại để báo oán ngay trên thân tôi.

Tôi tuyệt không nghi ngờ chi việc chư Phật, Bồ tát có thể giúp tôi tiêu nghiệp, nhưng các Ngài đã giúp rất nhiều rồi, phần còn lại phải do chính tôi tự cứu và hóa giải oán kết cho đến bao giờ chủ nợ chịu tha thứ. Tôi cần phải nỗ lực nhiều, mình làm thì mình chịu... há chẳng phải trong kinh luôn giảng: Chúng ta cần phải sám hối rất nhiều hay sao?

Câu chuyện của vị tu sĩ kia đã cung cấp cho tôi một phương pháp sám hối tốt, do oan gia luôn muốn chúng ta nhớ lại mình đã phạm lỗi với chúng như thế nào, nên tôi bắt đầu hồi tưởng lại hết: Cố nhớ cho đủ các loài, bao gồm cả những

gà, cá, vịt... tôi đã ăn và giết vào trường hợp nào, ăn bộ phận nào, nơi đâu, xơi nhiều ít, lúc nào? Tôi ráng nhớ tỉ mỉ lại hết, sau đó vì chúng sinh niệm Phật hoặc tụng chú vãng sinh để sám hối.

Tôi vừa khóc vừa niệm, bởi tôi phát hiện ra mình đã giết hại, làm tổn thương quá nhiều, do tôi sợ mình nhớ sót các chúng sinh, nên phải tìm quyển Bách khoa toàn thư mà tra thêm, kết quả tôi phát hiện thêm có một số chúng sinh đã bị tôi ăn qua và quên bếng mất (do đã rất lâu tôi không ăn tới), vì bây giờ tôi đã ăn chay cho nên có rất nhiều chúng sinh bị tôi lãng quên. Tôi bèn vì chúng sám hối, hồi hướng và phát hiện ra cách này cực kỳ hiệu quả.

Khi tôi vừa bắt đầu sám hối, tu sửa... thì phát hiện có rất nhiều loài đang chuyển động trên thân, nhưng lần này không giống lúc trước, vì đích nhắm của bọn chúng là: Ra khỏi thân tôi. Chẳng hạn như từ đầu gối chúng di chuyển xuống mắt cá chân, chưa đến bàn chân thì đã biến mất không còn thấy nữa.

Sau đó, tùy theo số lần sám hối của tôi gia tăng, mà số vật trên thân giảm thiểu dần, sau này tôi có cảm giác hầu như không còn vật gì chuyển động trên thân mình nữa.

Tôi nghĩ, nếu như có thể mời thỉnh các chúng sinh này đi, thì đây cũng là nhờ uy lực chư Phật, Bồ tát và công đức của danh hiệu Phật gia trì.

Xin kể thêm một điều hay nữa: Kinh và chú Lăng Nghiêm có uy lực rất lớn, có thể khiến người lập tức bỏ mặn ăn chay, mà tôi là bằng chứng rõ nhất.

Hồi trước khi qua Mỹ du học, đã có nhiều lần tôi muốn ăn chay, nhưng không được mẹ cho phép nên đành chịu. Sau đi đến Mỹ rồi, do việc học quá bận rộn nên tôi chưa nghĩ đến việc ăn chay.

Một hôm, nhờ bạn bè rủ đến Vạn Phật Thành tham dự pháp hội, sẵn dịp tôi thỉnh một bộ kinh Lăng Nghiêm đem về nhà, khi đó tôi chẳng biết kinh Lăng Nghiêm thuyết gì, chỉ nghe bạn bè nói: “Trong kinh này có bài chú rất hay, nhất là đối với kẻ sống một thân một mình tại Mỹ như tôi, sẽ tỏa lực bảo vệ rất tốt...”

Do vậy mà sau khi về tới nhà thì tôi bắt đầu đọc kinh Lăng Nghiêm, xem được mấy trang, không hiểu gì nên tôi vội lật đến bài chú và bắt đầu đọc từng chữ, gắng nhiếp tâm trụ niệm nơi đó. Đây là lần đầu tôi đọc chú Lăng Nghiêm, tất nhiên đọc qua chẳng dễ dàng, bởi có rất nhiều chữ tôi chưa từng thấy qua, chỉ nương vào từng chú âm, phù hiệu... mà ráng đọc từng chữ một.

Vậy mà kỳ tích phát sinh: Đọc chú chưa được một nửa, thì đột nhiên tôi quyết định phải ăn chay, hơn nữa còn tin chắc là lần này mình làm được. Ý niệm ăn chay vừa phát thì tín tâm cũng sinh khởi theo, kiên cố đến mức ngay chính tôi

cũng ngạc nhiên. Tôi lập tức chạy ra khỏi phòng, mở tủ lạnh kiểm tra tất cả thức ăn mình có, loại bỏ hết đồ mặn đi. Bà chủ nhà trọ nghe tiếng động liền chạy qua hỏi thăm. Sau khi biết chuyện bà nói:

- Sao không đợi ăn hết đồ hộp mặn đi rồi hẵng ăn chay, chứ vứt bỏ như vậy tiếc quá!...

Lời lẽ và dáng điệu bà hàm chứa đầy bất bình, có vẻ như bà thấy tôi quá ngu muội. Phải biết là nếu tôi ném bỏ thức ăn đồng nghĩa với việc tự làm hao tổn khá nhiều tiền. Vì chỉ tính nội số đùi gà dự trữ kia thôi, cũng đủ dùng cho một tuần bởi tôi đã chi rất nhiều tiền cho thức ăn dự trữ. Nhưng lúc đó tôi chỉ biết là mình không còn muốn ăn những thứ này, nên cương quyết loại bỏ. Khi nghe bà chủ nhà nói bà có thể dùng thì tôi tặng hết cho bà, làm bà mừng muốn nhảy nhồm.

Một tuần sau, tôi phát bệnh, sốt li bì đến không thể xuống giường. Bà chủ nhà nấu cháo cho tôi ăn, trong đó có chút thịt băm.

Tôi rất khó chịu, nhưng không ăn thì không được. Kết quả: mới ăn một ngụm thì đã phải lết vào nhà vệ sinh ối sạch hết. Tôi hiểu ra dụng ý của Bồ tát, nên kể từ đó đến nay đã mười mấy năm, tôi không hề ăn mặn lại. Hơn nữa cũng không thêm gì, đồng thời tôi cũng kiêng cử luôn ngũ tân.

Nhờ chư Phật, Bồ tát đại từ đại bi gia hộ, tôi hầu như không phí chút hơi sức nào để thực hiện việc từ bỏ ăn mặn.

Tôi đã hiểu ra: Không nên cho người thức ăn mặn, cũng không nên mua đồ mặn cho người dùng. Giờ đây tôi tự biết tội mình đã tạo, nên thiết tha sám hối, tôi nghĩ số thức ăn mặn mình muốn ném bỏ kia, đáng lẽ không nên cho bất kỳ ai.

Tôi tốt nghiệp rồi thì đến Cựu Kim Sơn⁽²⁾ công tác, trước khi tìm nhà thuê, tôi thăm cầu chư Phật, Bồ tát an bài cho tôi kiếm được một nơi công tác gần nhà, gặp phòng thuê tiện nghi, an ninh, chủ nhà biết ăn chay.

Mối lo nhất của tôi là việc thuê phòng, vì những nơi xem qua tôi đều không vừa ý, cuối cùng cũng chọn được một chỗ.

Khi tôi xem nhà và quyết định thuê thì phải đến cửa tiệm của chủ nhà để giao tiền. Lúc này tôi kinh ngạc đến ngây người, vì tiệm của chủ nhà là một nhà hàng chay. Sau này tôi mới nhận ra: Những gì tôi nguyện cầu không gì mà không mãn ý. Tôi quá cảm kích tri ân, bèn chí thành đánh lễ chư Phật, Bồ tát.

⁽²⁾Tức San Francisco - Thuộc bang Cali, Hoa Kỳ, nằm giữa vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.

Đồng trọ với tôi có một nữ sinh viên. Hôm nọ khi tôi chuẩn bị làm cơm, thì em cũng đang làm bếp. Trong lúc chờ đợi, tôi thấy em muốn làm món tôm nhưng vụng về không rành chế biến.

Trước khi ăn chay, tôi là vua ăn hải sản, nên các món tôm, cá, cua... tôi rất sành ăn, sành nấu. Ngay từ nhỏ tôi luôn được dạy: Ăn hải sản thì phải chọn loại đang còn sống mới ngọt, ngon, bổ dưỡng.

Dòm thấy cô vụng về chẳng biết làm tôm như thế nào. Tuy tôi đã ăn chay nhưng tâm chưa thanh tịnh, vì tôi đã “nổi máu anh hùng, ra tay cứu giúp cho”. Tôi lên mặt thầy, chỉ cô bạn tỉ mỉ cách làm, cách nấu, phải chế biến tôm làm sao cho ngon, cho khoái khẩu.

Đến bây giờ thì tôi đã biết mình sai, nên ngay đây xin thành tâm sám hối. Đúng ra tôi không nên hướng dẫn chỉ dạy người cách làm đồ mặn, do vậy mà tôi bị thần thức con tôm oán trách, đeo theo báo thù.

Sau khi tổng kết, tôi rút ra được tám điều quan trọng:

1. Tất cả những thức mặn đều không nên ăn, kể cả tam tịnh nhục, xin đừng vì khoái ăn mặn mà mượn cớ đó để dùng thịt, cá, chim, hải sản v.v...

2. Muốn tiến trên đường tu, trước tiên cần giải quyết dứt điểm các tội nghiệp mình đã tạo, đặc biệt là nghiệp ăn thịt chúng sinh. Sám hối là phương pháp tốt nhất.

3. Đừng một bề ý vào uy lực chư Phật, Bồ tát hay tha nhân sẽ giúp đỡ làm tiêu nghiệp tội của mình, bởi đây là việc không ai có thể chịu thay, vì: Oan có đầu, nợ có chủ.

4. Chúng ta có thành tâm sám hối hay không, Bồ tát và oan thân trái chủ của ta đều biết rõ, chẳng thể gạt được ai.

5. Đừng dạy người làm thức ăn mặn. Hiện tại tôi bắt buộc mình khi bị người hỏi cách làm món mặn như thế nào, tôi chẳng những không chỉ dạy mà còn khuyên họ: Nên nấu món chay.

Đây cũng bao gồm cả việc: Nếu người khác hỏi tôi một cân thịt giá bao nhiêu, tôi chẳng bao giờ hồi đáp. Tôi không cung cấp cho người bảng giá hay thực đơn thức mặn, không bao giờ tìm tiệm mặn giúp họ, tuyệt đối không cầm hay đem thức mặn đến cho người ăn, không bao giờ thốt lời mời người ăn mặn. Khi công ty đặt món, tôi luôn kiên trì yêu cầu họ đặt thức chay.

6. Nếu phải cùng ngồi chung bàn ăn, mà trên bàn có thức mặn, thì tôi không bao giờ vì lịch sự mà thốt lời mời người dùng.

7. Nếu không gặp bậc Đại thiện tri thức chỉ giáo cho, thì ta cần phải sám hối rất nhiều lần, mới có công hiệu. Bạn đừng nghĩ sám hối một lần là đối phương sẽ hết oán và tha thứ cho bạn.

8. Nếu đã thực hành phương pháp sám hối, thì bạn chẳng nên nôn nóng, mà phải hết sức bền tâm, dần dần sẽ thấy có hiệu quả.

Tôi dùng phương pháp phân tích mới không bị thiếu sót, phương pháp này dành cho người ngu khờ (vì tôi vốn là kẻ ngu đần).

Thí như về loài cá, tôi từng ăn qua cá chim, cá chình, cá chép, cá diêu, cá nhám, cá vàng... thì tôi ráng nhớ rõ số cá chim... mình ăn qua bao nhiêu, ở nơi nào, cá chép tôi ăn qua nhiều ít, ở đâu? Cứ thế mà hồi tưởng và sám hối. Tiếp theo là thịt trâu bò, tôi đã ăn qua bao nhiêu, ở đâu? Kinh nghiệm của tôi là tuyệt đối không nên nhớ sót bất kỳ chúng sanh nào, cho nên khi nhớ rõ danh sách, số số các loài chúng sinh bị hại thì bạn sẽ hiểu ra mình cần sám hối bao nhiêu biến mới được thanh tịnh.

Tôi đã sám hối rất nhiều, khi thành công thì đêm về nằm an ổn, ngủ rất ngon.

Đây là kinh nghiệm bản thân tôi, xin chân thành chia sẻ, mong quý vị đều được lợi.

Lý Thập Phương

KHÔNG NÊN ĂN CÁ

Tôi là một phụ nữ ở Triết Giang, Đài Châu, năm nay 46 tuổi. Mười mấy năm nay, Tôi thọ khổ tận cùng giống như sống trong địa ngục trần gian. Tôi biết là nghiệp chướng túc thế trở, là oan gia trái chủ làm ra.

Hai năm trước do thấy tôi không kham nổi bao thống khổ giày vò, dì tôi dẫn tôi đi qui y Tam bảo, pháp danh là Pháp Dao. Sau đó tôi liên tục tổ chức ba đại lễ siêu độ cho oan gia trái chủ trong thân lẫn ngoài thân cầu họ vãng sinh, là khổ được vui.

Kể từ đó, tất cả khổ nạn khác đều tiêu tan, duy chỉ có đau đớn trên thân là không giảm, mà còn tăng nghiêm trọng. Có lúc tôi đau như bị côn trùng rút cắn. Có lúc nhức như bị bò cạp chích, hơn nữa các chỗ đau đều nổi đỏ, rất khó chịu. Mười mấy ngày trước, mặt tôi nổi mụn đỏ nhức nhối, đau đến không muốn sống, thế là tôi quỳ trước tượng Phật A Di Đà trong nhà, lệ tuôn như mưa, tôi khóc than với Phật:

- Kính thưa Phật A Di Đà, rốt cuộc là Ngài có tồn tại hay không, Ngài có thấy trên mặt con nổi đầy mụn đỏ và đau đến không muốn sống?

Cứ thế tôi vừa khóc vừa kể lể suốt mấy tiếng đồng hồ.

Tôi hôm sau, tình cờ tôi biết được lão sư Trịnh Bá Đức đến Thượng Hải giảng pháp, hướng dẫn cách “làm tiêu tội nghiệp”, tôi biết đây là Phật A Di Đà chỉ điem, thâm nghĩ: “Mình được cứu rồi”. Thế là tôi cùng thân mẫu lập tức đến Thượng Hải, tham dự khóa giảng của ngài. Đó là ngày mùng 7 tháng 7 năm 2013, tôi được phúc duyên bái kiến lão sư Trịnh Bá Đức và hiểu rõ đạo lý “chúng sinh đồng thể”.

Trong pháp hội, các học viên khác đều thu được lợi ích, có cảm ứng rõ ràng, chỉ riêng tôi các nốt đỏ trên mặt càng phát dữ hơn, tôi biết đây là chúng sinh oan gia không đồng ý siêu độ!

Trong số học viên có cô Xuân đã đắc Thiên nhãn, cô bảo tôi:

- Tôi thấy trên thân hẹi có một con cá to đen rất có tính linh, trên đầu nó có sừng dài.

Con cá này khóc lóc, mách kể với cô Xuân rằng: Vào kiếp quá khứ tôi đã từng ăn thịt nó, cả cái đầu nó cũng nhai luôn (vì vậy mà tôi bị nó báo thù khiến đầu óc dần độn không trí tuệ). Lòng căm hận phần nộ khiến con cá vô phương đầu thai vào cõi người, một bề theo tôi báo oán để hành hạ, trừng trị khiến tôi chịu đủ thống khổ, có lúc nó hành tôi đau đớn thống khổ đến không muốn sống.

Con cá còn nói nó hành như vậy là nhẹ, vì thấy mẹ thôi thành tâm ăn chay, niệm Phật hơn hai mươi năm nay, nên nó mới “nuông tay”, không báo thù dữ với tôi. Nhân vì con cá này rất ưa chánh pháp của Phật, nên nó cực kỳ tức giận mỗi khi nhìn thấy tôi vì đau đớn khó kham mà đi cầu “bang môn tà đạo” giúp đỡ cho, những lúc đó nó đều dốc sức đẩy tôi quay về với Phật môn. Cho dù con cá này chứng kiến vô lượng, vô biên chúng sinh và vô số quyền thuộc của nó nhờ pháp hội siêu độ của lão sư Trịnh mà được tiếp dẫn sang thế giới Cực Lạc, nhưng nó nhất quyết không chịu vãng sanh.

Cô Xuân liền hỏi con cá muốn ra điều kiện với tôi như thế nào? Thì nó bảo rằng: Dù tôi thành tâm sám hối vẫn chưa đủ và yêu cầu tôi phải thực hiện hai điều:

1. Từ nay đến vĩnh kiếp về sau, mãi mãi không được ăn cá!
2. Phải khuyên 100 người không ăn cá.

Tôi bản tính ngu si, vừa nghe như vậy liền nghĩ: “Yêu cầu thứ nhất tôi làm được, nhưng điều thứ hai, tại sinh hoạt ven biển này tôi biết đi đâu mfa khuyên cho đủ 100 người không ăn cá đây?...”

Lão sư Trịnh lập tức khuyên tôi nên viết bài đăng lên mạng (làm thế không những khuyên được trăm, mà có thể đến ngàn người, thậm chí ngàn ngàn vạn vạn người không ăn cá!).

Tôi ngay đó liền chí thành sám hối, phát nguyện: Xin đáp ứng hai điều kiện của con cá yêu cầu.

Lão sư Trịnh từ bi lại vì tôi tiếp tục làm lễ siêu độ cho con cá nọ. Dù đám con cháu và quyến thuộc của nó đều vãng sinh hết, nhưng nó vẫn phát biểu: Hiện giờ nó chưa muốn vãng sinh, song sau này sẽ không hành tôi nữa, nhưng nó muốn tiếp tục giám sát tôi một thời gian, xem tôi tu học thế nào, có chân thành sửa lỗi, ngôn hạnh có nhất như chẳng? Rồi sau đó, nó sẽ bất ngờ ra đi mà không báo trước.

Xin cảm tạ Phật A Di Đà, cảm tạ lão sư Trịnh, cảm ơn con cá khoan hồng đại lượng đã từ bi tha thứ và đẩy tôi vào con đường học Phật tinh tấn.

Xong pháp hội thì chứng bệnh của tôi có giảm bớt, tuy nhiên tôi vẫn còn đang thọ tội, nên dù phải mang chút khổ nạn này, tôi cam lòng đền trả. Vì nghĩ rằng: So với thuở con cá bị tôi giết ăn đau đớn thì nỗi đau này của tôi chỉ bằng một phần ngàn thống khổ mà nó phải chịu trong kiếp xa xưa.

Chúng ta hãy nhìn xem, loài thủy tộc đang bơi lội tung tăng, ngao du tự do trong nước, song thế nhân đã giăng lưới, câu móc, nổ thuốc dùng đủ cách để bắt chúng lên mà: Lóc da, đánh vảy, mổ bụng, chặt đầu, moi nội tạng khiến chúng chảy máu đầm đìa đau đớn vô kể. Ta giết chúng tàn nhẫn để chế biến đủ món ngon, thậm chí còn nướng sống ngay khi chúng đang giãy giụa, ta hành hạ chúng đau đến tột cùng. Thù hận này, chúng há không ôm hận xương tủy ư?

Hãy xem hiện nay, nhân gian dưỡng nuôi thủy sản, để chúng sống trong môi trường nước bẩn ô nhiễm, dùng thức ăn trộn toàn hóa chất kích thích tăng trưởng mau. Khi ta ăn chúng, chưa kể những ký sinh trùng giun, lãi... đều chuyển sang cư ngụ hết qua thân người, khiến con người thọ đủ bệnh tật, bị thống khổ giày vò vì ác nghiệp sát sinh.

Hãy nghĩ đến cảm giác hận thù, những cơn đau mà loài vật phải chịu và thông cảm xót thương cho chúng.

Phút giây này, tôi dùng chính kinh nghiệm đau đớn của bản thân đã trải qua, vừa rơi lệ, vừa viết những dòng này. Khẩn cầu và xin khuyên quý vị từ nay đừng ăn cá nữa, kể cả các con vật khác như: Trâu, bò, heo, dê, gà, vịt, chim v.v... cũng không nên ăn, nghĩa là đừng ăn mặn nữa.

Phật dạy: Chúng sinh vốn đồng nhất thể, đã từng là quyến thuộc con cái, cha mẹ lẫn nhau. Và bởi vì tất cả chúng sinh không ai muốn mình bị giết, ăn, bị sát hại nên “việc gì mình không muốn thì đừng làm cho người khác!”...

Nguyện tất cả người và vật đều sống hài hòa thân ái, an vui. Nguyện địa cầu này mãi tươi xanh, trong lành. Nguyện môi trường chung quanh luôn được

con người lưu tâm giữ gìn, khiến cảnh vật luôn được tuyệt hảo với nước biếc non xanh ưu mỹ. Nguyện tất cả chúng sinh đều sống hoan hỷ, tu thành.

Do tôi từng nên trải kinh nghiệm bị oan gia báo thù hành hạ khổ như địa ngục nhân gian suốt mười mấy năm nên tôi chân thành khuyên các bạn: Xin đừng ăn cá, vì hiện thời bạn đang còn nhiều phúc nên không thấy mình bị báo ứng gì, nhưng một khi ác báo trở thì rất khó kham, khó sống và nỗi đau kia không ai có thể chịu thay cho bạn. Đây là bài học thống thiết mà tôi có được trong đời này.

Pháp Dao

ÁC BÁO ĐÁNG SỢ

Sáng nay có người ở Việt Nam dẫn hai đứa bé tới gặp tôi, nói sức khỏe chúng không được tốt, mong tôi giúp chúng mọi sự thuận lợi như ý cát tường.

Hai đứa bé này thần kinh không bình thường, tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay, bèn hỏi chúng có từng sát sinh không? Sau khi mẹ chúng nghe tôi giảng giải một hồi, bà mới hiểu ra và kể:

Trước đây có một cây đại thọ, họ đem chặt đi thì thấy dưới cây có hai con rắn, chúng đã chui vào trong hang.

Lúc đó hai đứa bé này đã dùng nước sôi đổ vào hang cho hai con rắn chết.

Sau việc làm đó, con trai cả của họ tự nhốt mình trong phòng, mấy ngày sau cháu ra ngoài thì phát bệnh thần kinh. Đứa con trai đầu như thế, đứa thứ hai cũng vậy, cả hai đều bị bệnh thần kinh, bà mẹ hi vọng tôi có thể giúp họ hóa giải việc này.

Bệnh này liên quan tới sát sinh. Do họ hành xử tàn nhẫn, không có lòng từ bi. Hai con rắn đã chui vào hang rồi, thế mà họ còn đổ nước sôi hại chết. Hai con rắn này vốn là hai anh em, bị họ hại bồng chết, thì bản thân họ cũng phát bệnh điên.

Nghiệp sát sinh lãnh báo ứng rất nặng. Cứ giết chóc rồi bị báo: hổ tương sát, hổ tương báo, đây là việc rất bi thảm của thế giới, dù mọi người không hiểu, không tin là tạo nghiệp sát sẽ phải lãnh ác báo, nhưng chuyện báo thù đền nợ không ngừng xảy ra, tạo thành quốc chiến, tạo thành nghiệp sát hại lẫn nhau! Nghiệp sát càng sâu, tội tạo càng nặng, nên cứ giết chóc mãi không ngừng.

Vào năm 1980, có vị Giám đốc từ Đông Nam Á xa xôi đến Vạn Phật Thánh Thành cầu tôi cứu giúp, vì ông mắc bệnh ung thư rất nặng. Tôi dẫn ông lên Chánh điện, cho phát lồ sám hối trước mười phương Chư Phật, Bồ tát và tứ chúng để cứu vãn nghiệp tội của ông.

Ông kể mình phạm nhiều tội ác, từng ăn vô số thịt chúng sanh như óc khi, chân ngỗng v.v...

Sau đó tôi hỏi:

- Ông có từng giết người không?

Ông nói: Tuyệt đối không! Nhưng con đã từng bảo bà xã phá thai!

Tôi giải thích:

- Vì vậy, ông phát bệnh nan y đáng sợ là do tất cả những sinh mạng này tìm đến, đòi nợ ông!

Tôi xin nhắc nhở quý vị: không nên phá thai và đừng bao giờ xúi bảo người phá thai, bởi làm vậy cũng đồng tội giết người!

Người trì giới thì có công đức trì giới; kẻ phá giới thì có ác báo phá giới. Nói theo lý nhân quả, dù quý vị có thọ giới và giữ giới hay không, nhân quả luôn tồn tại vận hành! Hành vi sát sinh (giết thai nhi) là rất sai lầm, theo luật nhân quả, chắc chắn quý vị phải chịu báo ứng đền trả.

Tất cả những việc sát sinh này chỉ làm tăng thêm lòng oán hận, chiêu vờ những bệnh lạ quái ác vào thân kèm theo những triệu chứng khác thường khó giải thích và không chữa được!

Bây giờ, ngoài ung thư còn có những bệnh nan y khác. Những bệnh này đầu tiên bắt nguồn từ phạm giới tà dâm, sát sinh, ăn cắp, nói dối và dùng chất say, hút chích các chất ma túy...

Khi mọi người đều giữ ngũ giới, thực hành thập thiện và ăn chay thì sẽ không có thiên tai và được hưởng rất nhiều phước báo cực lớn thậm chí chính cái tâm trong lành sẽ khiến nhiều người có thần thông và khai mở ngũ nhãn.

Những câu chuyện bệnh hoạn báo ứng là có thực, là hiện thân thuyết pháp, nhưng người thế gian không tin. Đa số còn dốc sức tạo ác, không biết ngưng sát, phóng sinh... Nếu chúng ta muốn thế giới thái bình, thì mọi người nên giữ năm giới: Không sát, không trộm cướp, không tà dâm, không vọng ngữ, không uống rượu hay hút chích các chất ma túy... Nếu quý vị không tạo nghiệp xấu thì thế giới sẽ không có thiên tai, đau khổ, bệnh tật và người ta sẽ sống hạnh phúc.

Hòa thượng Tuyên Hóa

VÌ SAO KHÔNG NÊN SÁT SINH

Quý vị hãy nhớ tích xưa trong sử, ngày mà vua Tỳ Lưu Ly giết sạch giòng họ Thích-ca, đầu Đức Phật cũng bị nhức thống thiết. Nguyên nhân từ đâu? Đó là vào kiếp quá khứ xa xưa, khi giòng họ Thích là dân làng chài và đức Phật Thích-ca là một cậu bé trong làng chài đó. Khi dân chài bắt được con cá lớn, sắp giết thịt ăn, cậu bé tiền thân Phật đã đùa nghịch lấy cây đánh vào đầu nó ba cái. Con cá lớn đó chính là tiền thân vua Lưu Ly, khi sinh làm người đã giết sạch goiing họ Thích-ca, còn đức Phật cũng trả báo nhẹ là bị nhức đầu.

Chuyện này quý vị không thể không tin! Báo ứng rất rõ ràng và đáng sợ. Vì lý do này mà Phật nghiêm cấm sát sinh.

Không những Phật từ bi với con người, mà còn thương cả đến loài trùng kiến nhỏ bé. Bởi vì trong cái nhìn của Phật, tất cả chúng sinh đều có thể thành Phật. Trong kinh Phạm Võng nói: “Tất cả nam nhân là cha, tất cả nữ nhân là mẹ”. Chúng sinh trầm luân lưu chuyển trong sáu đường, từng làm cha mẹ quyến thuộc của nhau. Vì vậy giết hại chúng sinh cũng xem như là giết hại cha mẹ.

Người đời không biết, không tin thuyết này nên mắc tình giết hại, ăn nuốt lẫn nhau. Quý vị cần tin sâu nhân quả. Nếu tin sâu nhân quả, thì trong lòng dù chưa sửa đổi, hạnh thiện cũng đã thành, vì mỗi khi hành động nghĩ suy, quý vị luôn biết thận trọng cân nhắc, cho nên hành vi sẽ tự nhiên ứng theo chiều thiện.

Những ai thường gặp tai nạn là do ác nghiệp, biệt nghiệp chiêu cảm nên. Phải biết những tai họa xảy đến là do quý vị đã từng gieo nhân ác trong quá khứ. Thế nên các tai nạn binh đao, chiến tranh, lụt lội, hỏa tai, địa chấn thủy đều do nghiệp quả chín mùi, đã tới lúc trở, nên quý vị phải nhận.

Nhân thiện chiêu quả thiện! Bằng chứng là trong hai trận Thế giới chiến vừa qua, **chỉ có Hoa kiều ở Úc là được bình an**. Vì sao ư? **Vì trong tiền kiếp bọn họ không hề tạo nghiệp sát!**

Năm Giáp Dần (1914) tôi đang giảng kinh tại Long Hoa Sơn, thì 4 huyện trong phủ Đại Lý phát sinh địa chấn kinh hồn, tại Đại Lý là nặng nhất: Nhà cửa thành quách đều nhất loạt sụp đổ không còn gì. Chỉ có chùa viện, bảo tháp là không sao, vẫn đứng yên như cũ. Trong cơn địa chấn đất rung chuyển nứt nẻ trầm trọng, còn phát sinh lửa dữ cháy ngùn ngụt tràn lan. Người ta tranh nhau chạy tránh nạn, thì dưới chân đất bỗng nứt ra, làm họ bị lọt xuống mắc kẹt trong đó, họ cố hết sức trèo lên, nhưng vừa ló được cái đầu thì đất liền khép lại, cắt đầu đứt lia nằm mắc kẹt lại trên đất. Cảnh tượng hãi hùng nhìn giống như người đang sống mà bị hãm trong địa ngục cắt chém hay lửa thiêu, thảm đến mắt chẳng nở nhìn.

Mấy ngàn hộ dân trong thành tử nạn gần hết, sống sót rất ít. Trong đây có hai tiệm vàng: Tiệm Vạn Xương của họ Triệu và tiệm Trạm Nhiên của họ Dương – khi lửa cháy đến nhà hai gia đình này thì liền tự tắt. Chỗ họ ở cũng không hề bị địa chấn. Mỗi hộ này chỉ có mấy mươi người, nhưng thấy đều bình an vô sự. Nguyên do là hai dòng họ này, đời đời ăn trường trai, lại hay làm phước bố thí nên mới chiêu cảm được quả lành hi hữu như vậy. Ai biết đến chuyện họ cũng đều xúc động.

Đã là Phật tử thì quý vị phải thấu suốt lý nhân quả khó nghĩ lường này và tin sâu không nghi. Nếu tin sâu nhân quả thì quý vị sẽ tự nguyện hành thiện, trì giới, trường trai và không còn dám sát sinh.

Hòa thượng Hư Vân

CON CÁ NGÁT

Tôi sinh năm 1982. Ngày từ thời bé tí tôi rất có hứng thú đối với Phật pháp. Mười mấy tuổi thì bắt đầu tiếp xúc Phật giáo, lúc xem Lục Tổ Đàn Kinh thấy dễ hiểu, đối với kinh văn rất ưa thích.

Nhưng bản thân nghiệp chướng còn sâu nặng, nên tôi chưa thực sự tu trì, bởi dù có xem sách, kinh tôi chỉ hiểu cạn cợt bên ngoài.

Mãi đến năm 2009, tôi có duyên lành gặp thầy Tịnh Không nghe giảng kinh Vô Lượng Thọ... và cánh cửa lớn về con đường sinh mệnh mới... bỗng đại khai trước mắt tôi.

Lúc đó tôi tập tu niệm Phật, nhưng phát tâm chưa đủ mạnh, trì niệm không liên tục và hay gián đoạn, tâm tiến thủ không tăng. Mãi đến sau khi trải qua kinh nghiệm báo ứng rồi, tôi mới thực sự thay đổi trên đường tu.

Mùa đông năm 2009, tôi theo chú đến Thảm Quyển tạm trú. Chú rất ưa câu cá. Một chiều nọ chú câu trong hồ được con cá ngát nặng 8kg, đem về nhà. Tôi hớn hờ ra tay giết nó (thực sự xấu hổ vì tôi quá ngu si).

Khi tôi đập đầu nó liên tục 7, 8 cái, nó giãy giụa rất dữ. Lúc đó trong lòng tôi niệm sấm bùa khởi, muốn trừng trị nó cho hả giận, nên thẳng tay xuống đao.

Ba ngày sau, tối đó tôi nằm ngủ, đang mơ màng thì bỗng cảm giác như có một đôi tay to lớn, không ngừng đâm, nện, véo, ngắt tôi... còn dùng thân thể quái dị (cực nặng) của nó đè lên tôi. Trong lòng tôi rất sợ nhưng không biết làm sao. Tôi vội niệm Nam mô A Di Đà Phật liên tục. Tôi niệm mãi, không dám nghĩ gì khác. Khoảng mười phút trôi qua, thì thấy bên ngoài cửa sổ (phía trước tôi) xuất hiện ánh bạch quang, vàng sáng này không chói mắt, ấm áp, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, lòng trở nên an tĩnh và từ dung đức Phật hiện ra, trang nghiêm vô tả, trước Phật còn hiện ra một ao nước, bên trong có rất nhiều hoa sen, mỹ lệ vô cùng, ngày giây phút đó tất cả hoảng sợ trong lòng tôi đều tan biến.

Trải qua kinh nghiệm này rồi, tôi hiểu rõ nhân quả có thực không dối, nếu không nhờ Phật, Bồ tát cứu, ắt tôi đã gặp rắc rối lớn, thế là tôi dừng mãin sám hối hành vi sát sinh, tụng kinh hồi hướng cho những chúng sinh bị mình giết.

Qua kinh nghiệm này, tôi tin Phật, Bồ tát luôn ở bên chúng ta, lúc nào cũng sẵn sàng trợ giúp, chỉ cần ta nhất tâm tu hành, niệm danh hiệu Ngài miên mật, thì cảm ứng sẽ phát sinh, sẽ được uy lực các Ngài gia trì che chở.

Kể từ đó tôi phát khởi tín tâm kiên cố đối với Phật pháp.

Lý Nam

NHỮNG ĐIỀU PHÁI NỮ CẦN BIẾT

(Bài thuyết giảng của Bác sĩ Bành Hâm 彭鑫)

Hôm nay, trong hội trường này tuy quý ông hiện diện tới 80% nhưng tôi vẫn xin giảng về những điều cần tránh cực kỳ quan trọng dành cho phái nữ. Bởi vì đây là chuyện hệ trọng, liên quan đến sức khỏe và vấn đề sống còn của các cô!

Tôi muốn các cô hiểu rõ để tự bảo vệ tốt cho mình, không vì mù mờ, ngây thơ mà tự làm tổn thương tinh thần lẫn thể xác, vô tình thành tự hủy hoại mình mà không hay!

Quý vị đừng tưởng là chỉ có nam giới phóng túng tình dục mới bị tổn thương tinh thần lẫn sức khỏe, mà cả nữ giới cũng vậy!

Hôm nay tôi xin liệt kê những điều nguy hại để hai phái nam nữ cùng biết, mà tự bảo vệ tốt cho mình.

1. Không nên thủ dâm

Xin cảnh báo với tất cả: Đây là mối nguy hại đầu tiên, bởi vì hành vi tự thỏa dục ngoài việc làm tổn thương thận, còn gây hại trực tiếp đến dáng vẻ bề ngoài nhất là đối với nữ nhân, đồng nghĩa với việc tự hủy dung nhan.

Tôi đã chẩn trị lâm sàng cho nhiều cô. Ngay lúc đó do quá xấu hổ nên họ không dám thổ lộ gì, nhưng sau khi về nhà, họ đã viết thư cho tôi, thú nhận rằng: Từ thuở còn rất nhỏ, do sớm tiếp xúc với văn hóa đồi trụy và phim ảnh sex, nên họ đã nhiễm nặng thói xấu này.

Quý vị có biết kết quả tai hại của việc tự thỏa dục sẽ biểu hiện ra ngoài thế nào không:

Đầu tiên là tóc trên đầu sẽ bị rụng từng nhúm, từng nhúm, mặt nổi đầy mụn độc, mọc nhiều nhất ở quanh cằm vì vùng này biểu trưng cho thận. Đối với bản thân, đương sự luôn thiếu tự tin, dễ bị đả kích. Do thận khí không đủ, nên nhan sắc u ám. Còn một biểu hiện xấu khác nữa là: Sắc mặt đương sự luôn tái mét, kể từ ấn đường đến vùng quanh miệng, luôn bị nhợt nhạt, mét vàng.

Một khi xuất hiện những biểu hiện trên, chứng tỏ nữ nhân đã bị suy thận. Nếu bạn cho rằng tôi nói sai vì bạn là mỹ nữ và vẫn thấy mình hãy còn rất đẹp. Nhưng tôi khẳng định: Hành vi tự thỏa dục đồng nghĩa với việc “tự hủy dung nhan và phước tướng”... Nếu bạn không tự thỏa dục, bạn sẽ còn đẹp hơn rất nhiều, nhan sắc bạn sẽ rất trong sáng, thanh khiết.

Chúng ta sống, quan trọng nhất là tâm ý, nhưng các cô không chú trọng giữ tâm ý thanh khiết mà chỉ lưu tâm đến dung mạo, song chẳng hề biết rằng hành vi tự thỏa dục ngoài việc làm hại thể xác còn gây tổn thương sâu sắc đến tinh thần. Đây là điều cảnh báo thứ nhất!

2. Không nên phá thai

Tôi đã chứng kiến, gặp qua nhiều cô phá thai dẫn đến phát sinh bệnh phụ khoa rất nhiều. Đa số các cô tuổi từ 25 đến 35 (Vào thập niên 1970 đến 1980 là thời điểm tệ trạng phá thai này phát ồ ạt, tập thể). Khi các cô đến chỗ tôi khám

bệnh phụ khoa thì hết 80% đều có bề dày lịch sử phá thai. Hơn nữa, những bệnh phụ khoa liên can đến phá thai, phải nói là vô cùng khó trị.

Hiện nay, Y học cũng cho rằng: Hễ nữ nhân phá thai một lần, thì sẽ hạ thấp 25% khả năng sinh, dưỡng. Suy ra: Nếu phá thai bốn lần thì năng lực này hạ thấp đến tận cùng.

Cho nên, quý vị hãy quan sát, thử nhìn chung quanh xem: Hiện nay đa số các cô mang thai thường bị các chứng: Sảy thai, đẻ non, thai chết trong bụng... Phải biết nguyên nhân là do đâu?

Thực ra: Do bản thân các cô trước đây đã sống quá vô trách nhiệm, không biết trân quý mạng sống và sức khỏe mình. Do đã có tiền sử phá thai, nên về sau các cô rất dễ mắc các bệnh “Mất khả năng sinh, dưỡng”... như tôi vừa liệt kê ra. Phải gọi là bệnh, vì: Tuy các cô có thể mang thai nhưng rất khó sinh, khó dưỡng, là do phá thai dẫn đến tổn thương sức khỏe, chiêu lấy hậu quả này.

3. Không nên ăn mặc hở hang

Đây là điều cần tránh. Hiện nay đa số các cô vì muốn mình trở nên quyến rũ và hấp dẫn trước nam nhân, nên rất ưa ăn mặc hở hang. Có người ăn vận hầu như khoe hết thân thể ra ngoài. Đa số các cô thích mặc áo hai dây, hoặc kiểu y phục nào mà có thể khoe: Lưng, eo, hông, bụng, rốn, đùi v.v... ra ngoài. Cho dù mặc áo hay quần, các cô vẫn luôn khoái cho hở rốn, hở eo!

Nhưng các cô hoàn toàn không biết rằng: Sau lưng và vùng bụng, eo, hông... có rất nhiều yếu huyết quan trọng, nếu mặc hở như thế, là vô tình phơi hết các yếu huyết ra ngoài. Vào mùa đông, các cô còn mặc váy ngắn, quần ngắn, khoe đùi ra ngoài cho dù là có mang vớ, giày đi nữa thì vẫn khiến toàn bộ đôi chân bị phơi ra đón gió lạnh, đây gọi là: “Chịu giá rét để khoe nét mỹ lệ”... có phải không? Tôi thấy có nữ diễn viên nọ, khi vào dự hội lãnh giải thưởng phim, cô mặc rất hở hang, xem như từ đầu đến lưng và toàn bộ phần vai, ngực đều phơi hết ra ngoài. Nhưng cô lại ngồi dưới hướng máy lạnh phả tới, khiến cô ắt xì liên tục. Để bớt lạnh, cô phải đưa tay ôm vai, thu mình co ro. Ta hãy xem, trong khi quý ông thể lực mạnh hơn, cũng đồng một cảnh trạng này, nhưng họ lại ăn vận kín đáo, khoác âu phục sang trọng đến hai-ba lớp, nên bản thân họ đã an toàn lại càng khỏe thêm.

Còn cô nữ diễn viên này, đang cố phô nét đẹp của mình trong giá lạnh, hiện tại cô không thoải mái chút nào, mà cô cũng không biết mình mặc như vậy rất có hại cho sức khỏe, sau này cô sẽ bị các chứng bệnh như tôi đã liệt kê.

Các cô không hề biết ăn vận hở hang như vậy là tự làm tổn thương thân thể mình rất nghiêm trọng. Sở dĩ các cô ăn mặc như thế là vì muốn hấp dẫn người khác phái, muốn khoe hết nét kiêu diễm ra.

Cô nào muốn tỏa sức thu hút, kêu gọi, ưa khoe body, thì thường dùng phương thức này để thể hiện. Nhưng các cô không hề biết rằng: Ăn mặc hở hang, lộ thể như thế đã vô tình khiến thân mình bị tổn thương phi thường

ngghiêm trọng. Vì sao tôi khẳng định như vậy? Tôi xin cảnh báo với tư cách là một bác sĩ đã dày dặn kinh nghiệm chẩn khám, có quá trình trị bệnh lâu năm cho quý cô, chứ không phải với tư cách của một người khó tính, ưa bắt bẻ, tùy tiện nói bừa, vô căn cứ.

Đã có một cô gái hỏi tôi:

- Không hiểu sao tôi rất dễ bị cảm, ho?
- Có phải trước đây cô ưa mặc áo hở lưng?
- Đúng thế, tôi rất hay mặc kiểu y phục này.
- Cô mặc vào thời tiết nào?
- Thường là vào mùa hạ.

Phải biết, vào mùa hạ nơi thân thể người dương khí hay bị phát tán ra ngoài, do thân toát mồ hôi nên lỗ chân lông nở to, lúc đó cô lại mặc y phục hở hang vì tưởng rằng vào mùa hè oi bức sẽ không có vấn đề gì. Nhưng cô quên rằng: Hiện nay trong nhà, đa số chuyên xài máy lạnh, một khi cô bước vào phòng lạnh, thì hàn khí kia sẽ xông thẳng vào người cô, nó xâm nhập bắt đầu từ đâu? Từ huyết Đại Chùy sau lưng cô (Đại tức là đại trong lớn nhỏ, Chùy (椎) là dùi của mũi khoan), khí lạnh sẽ vào từ cửa huyết Đại Chùy đi thẳng vào nội thể cô, trực tiếp gây tổn thương phổi (phế khí). Một người mà phế khí không đủ, tương lai sẽ bị trăm bệnh phát sinh, dẫn đến dễ cảm. Đây là điểm nguy hại đầu tiên do mặc y phục kiểu hai dây, hở ngực... gây tổn thương thân thể.

Còn điểm nguy hại kế nữa là: Mặc hở rốn!

Đông y chúng ta luôn cho rằng vùng dưới rốn (Đan Điền), là nơi quý báu, nếu mà mặc hở, khoe hai đại huyết này ra ngoài chưa kể phía sau lưng còn có huyết Mệnh Môn cũng bị phơi ra rất có hại. Vậy có hại như thế nào?- Chính là: Khó mang thai, khó sinh, khó dưỡng. Gọi là hội chứng: “Tử cung bị lạnh”.

Chúng ta đều biết: Tử cung là nơi thai nhi trú ẩn, khi hài nhi ở trong thai mẹ, nơi trú ngụ được xem như là cung điện của bé. Nếu phòng ở đó bị lạnh, ẩm... thì hài nhi trụ ở đó rất khó kham, khó tồn tại. Do các cô khoái để hở các vùng: Bụng, rốn, eo, lưng... nên đã vô tình làm cho tử cung bị lạnh, sau này sẽ xuất hiện chứng: “Thai chết trong bụng”. Đó là lý do vì sao ngày nay thấy có nhiều cô mang thai ba, bốn tháng thậm được sáu, bảy tháng đi nữa vẫn hay gặp cảnh: Sảy thai, đẻ non... Tại sao như vậy? -Vì tử khí, hàn khí tích tụ trong thân các cô quá nặng, gây trệ huyết, nghẽn mạch mà thành ra như thế.

Thêm một điều nữa, kiểu y phục khoe đùi, khoe chân ra ngoài, vô tình hứng khí lạnh thổi tới, khiến kinh mạch đồng bé, bị nghẽn. Quan trọng nhất là hai kinh can, thận bị bé, mà gan, thận của phụ nữ chủ về bào cung, một khi hai kinh này bị bé, thì tương lai các cô sẽ mắc các bệnh phụ khoa như: Tử cung sinh bướu, bụng bị viêm. Còn một chứng trạng nữa, đó là bệnh gì? Xin thưa: Chính là trong tương lai khi các cô quá 45 tuổi, sẽ bị bệnh phong thấp.

Vào năm 2003, tôi giữ nhiệm vụ đón tiếp và phiên dịch, giảng giải cho một nhóm người Âu qua đây xin tìm hiểu khoa Châm Cứu ở nước ta. Sau khi họ quan sát các cụ già nơi đây xong, ông Trưởng đoàn ngạc nhiên phát biểu:

- Ở nước chúng tôi, đa số những người già trên 80 đều phải ngồi xe đẩy. Nhưng không ngờ nơi đây có rất nhiều người già không cần xe đẩy mà lại đi đứng hoạt động vô cùng mạnh khỏe.

Vì sao quý vị biết không? Bởi những văn hóa tuyên dương sự kín đáo, cẩn trọng, lễ nghi... mà Tổ tiên lưu truyền, để lại cho chúng ta thấy đều là tinh hoa quý báu. Nếu ta biết tôn trọng, hành theo lời giáo huấn vàng ngọc này, thì thân thể sẽ tự nhiên Khang kiện.

Riêng các nước Tây phương, phần đông phụ nữ rất ưa mặc kiểu khoe chân, sau sẽ bị gió lạnh xâm nhập, khiến quá tuổi 45, họ sẽ đi đứng khó khăn, không còn nhanh lẹ, dễ bị các chứng phong thấp, hoặc những bệnh tương tự.

4. Không nên phóng túng tình dục

Điểm nguy hại cuối cùng tôi muốn nhắc nhở các cô là: Không nên phóng túng tình dục (lạm tình), sẽ gây tổn thương tinh lực. Tôi xin nhấn mạnh lần nữa: Nếu các cô phóng túng tình dục nghĩa là một phụ nữ mà quan hệ với quá nhiều bạn tình, chuyện này đối với bản thân các cô chính là hành vi tự sát, tự hủy hoại bản thân mình.

Vì cổ nhân có câu “Tam tinh thành nhất độc, chuyên tổn bất khiết nữ”, là hàm ý gì?

Có nghĩa là: Tinh dịch của ba nam nhân hợp lại, sẽ biến thành một chất kịch độc gây tổn hại cho nhưng cô bất khiết hay quan hệ nam nữ bừa bãi.

Thế thì mức độ tổn thương ra sao và nặng như thế nào?

Các cô sẽ mắc một loại bệnh, mà thời cổ đại gọi là “Sản hồi đầu”, còn nói theo hiện tại thì là: “Bướu cổ tử cung”.

Điều này hiện nay, khoa học cũng đã chứng minh: Tại nước Mỹ, các bác sĩ sau khi đi chẩn khám nơi một nhà giam nọ, bất ngờ phát hiện các cô gái hành nghề mại dâm bị chứng “Bướu tử cung” cao hơn gấp năm lần so với những phụ nữ bình thường!

Phần tôi, lúc theo học Y khoa và đang thực tập tại bệnh viện (hồi đó bên cạnh Y viện là chỗ các gái điếm tụ tập), bọn họ thường vào khám bệnh Phụ khoa. Tôi kinh ngạc khi thấy các cô hết 80% đều mắc chứng bệnh này, cổ tử cung đều bị thối rữa cả. Bệnh phát tiếp theo chứng “Thối rữa cổ tử cung” chính là “Tử cung bị bướu”. Biến chứng phi thương lớn. Sau bao năm làm trong ngành Y, tôi dám khẳng định những người hành nghề mại dâm bị vướng các bệnh nguy hại kia quả thực nhiều vô kể.

Điều này đã chứng minh lời cảnh báo của Cổ thánh Tiên hiền là chân thực. Nếu các cô bất tuân hoặc vì không biết mà cứ sống buông thả, phóng túng

tình dục thì chính là đang tự hủy hoại mình tự chiêu mời và rước vào những căn bệnh khủng khiếp.

Tôi chỉ cảnh báo thôi, vì nếu tôi biết mà không chịu nói ra thì rất là có lỗi. Nhưng tin hay không, có chịu bảo vệ và yêu quý thân mình hay không, đó là phần của quý vị!

ANH KỸ SƯ KIẾN TRÚC

Có một kỹ sư kiến trúc, tuổi trẻ giàu sang, rất thành đạt, mạnh khỏe. Quanh năm lui tới Giang Tô nhận các công trình đại thiết kết. Tuổi còn trẻ mà giàu kếch xù, nên vô cùng đắc ý, ông tha hồ phóng túng tình dục, tận hưởng hoan lạc.

Đến năm 45 tuổi thì phát bệnh, khi đi khám mới hay là bươu phổi thời kỳ cuối. Sau đó anh tìm đến với Phật giáo, xuất ra 25 vạn ấn tống cuốn “Nhân quả phụ giải Lương Hoàng Sám” của Quả Khanh, còn bỏ ra khoản tiền cực lớn tu sửa Niệm Phật Đường Giang Tô. Xây dựng xong thì giao cho tín chúng tại đây niệm Phật. Không hề thu phí một xu.

Tín chúng vùng này vì vậy rất mang ơn ông, nhưng bệnh nặng của ông lại không có biến chuyển gì tốt.

Sau nhân duyên hội đủ, nhờ một cư sĩ vùng này giới thiệu, ông được gặp Cư sĩ Quả Khanh.

Ở trước mặt Quả Khanh, ông khóc to, thống thiết sám hối, kể ra bao ác nghiệp của mình. Nào là: Trốn thuế, lấn chiếm tiền tài trên lẫn dưới, thậm chí còn phóng túng tà dâm đủ kiểu... do giàu có nên ông tìm ăn đủ thứ sơn hào hải vị không gì mà chưa từng nếm qua. Thậm chí cả thai non, thai hư... ông cũng chế thành mỹ vị mà thưởng thức.

Quả Khanh nhắc ông. Muốn sám hối phát lồ, thì nhất định phải sám cho đạt được thanh tịnh. Bắt buộc phải thông báo ác hạnh mình làm khắp thiên địa, để cảnh tỉnh thế nhân. Bản thân phải phát thệ: Quyết không phạm lại nữa. Nếu làm được vậy tội ác mới tiêu trừ, bệnh ông nhất định sẽ chuyển tốt, bởi thế mới có câu: “Tội lỗi đầy trời sám hối liền tiêu”...

Nghe Quả Khanh khai thị xong, ông thống khổ nghẹn ngào, lập tức sám hối, khai rằng mình còn duy nhất một lỗi tà dâm vẫn chưa đoạn trừ. Sau khi ông sám hối triệt để, đạt được thanh tịnh rồi, thì chứng bệnh nặng kia không bao lâu được lành, xem như ông từ cõi tử được hồi sinh. Lúc ông đến bệnh viện kiểm tra lại, thấy chứng bươu phổi thời kỳ cuối đã tiêu tan, nhưng trong phổi vẫn còn chút nước.

Nhân đây, Quả Khanh khai thị cho mọi người hiểu:

- Bệnh là tự mình gây ra nên cũng do mình trị, nếu không chịu tu, không sửa hết mọi thói tật lỗi lầm nơi bản thân, thì dù có gặp Bồ tát Quán Thế Âm cũng vô ích.

Quả Khanh nói:

- Con người ta có ba căn bệnh là: Tham, sân, si. Phương pháp trị rất đơn giản: phải dùng Giới, Định, Huệ chữa trị.

Trong bộ sách “Báo Ứng Hiện Đời” toàn kể những câu chuyện có thực do Quả Khanh đích thân trải qua, chứng kiến, khi tường thuật chỉ đổi tên người và địa danh. Thực ra chuyện gặp Hòa thượng Diệu Pháp không phải xảy ra ở Ngũ Đài Sơn, đó cũng chỉ là địa danh tạm đặt. Không ngờ sau này bị nhiều người mạo nhận, giả xưng là Hòa thượng Diệu Pháp và đi khắp nơi lường gạt, họ còn đem ảnh mình in lên sách, quảng bá lưu truyền và mạnh dạn tuyên bố rằng: Ai muốn gặp Hòa thượng Diệu Pháp một lần thì phải nộp một vạn!

Vì vậy, xin khuyên mọi người: Không nên lên Ngũ Đài Sơn tìm Hòa thượng Diệu Pháp nữa, bởi Hòa thượng Diệu Pháp chỉ là tên tạm đặt.

Có lần ngài Quả Khanh đang giảng pháp, bỗng có một ông tiến đến hỏi:

- Ngài là Dương Giáo sư? Con đọc xong câu chuyện “Trong xưởng có gì nhà tôi có đó⁽³⁾” của Ngài, cảm thấy tình cảnh mình cũng giống như vậy, bèn làm y theo và bệnh lưng nhiều năm của con đã được lành. Nay mạo muội tìm đến để cảm ơn ngài.

Một người không biết gì về Phật, thử đến nghe Quả Khanh giảng kinh Địa Tạng, trong lúc đang dự thính bỗng cảm giác có luồng nhiệt lượng chạy khắp người khiến toàn thân tê rần. Nghe xong họ đi về nhà, thì phát hiện chứng bệnh đi khắp khiêng của mình đã lành.

Tu hành là tu nơi tâm, không cần phô trương hình thức bên ngoài. Cũng không nên hướng ngoại tìm cầu.

Phải nhớ rõ “Không làm các điều ác, vâng làm các điều lành, tự tịnh thân khẩu ý”... mới là làm đúng theo lời chư Phật dạy. Bạn không nên ăn thịt loài vật, nếu ăn bạn sẽ bị bệnh rất khó kham.

Cho dù bạn không lễ Phật dâng hương, không có tượng Phật, nhưng tâm bạn hoàn toàn chuyển tốt thì bệnh gì cũng lành.

BÀN VỀ GIAO TẾ, ĂN MẶC

(Buổi giảng ở Huệ Châu của Quả Khanh)

Tu hành là phải tu nơi tâm, không phải chỉ tu ở hành vi thôi. Nếu hành vi tốt mà tâm nghĩ loạn, nghĩ xằng, thì cách tu này không có tác dụng.

⁽³⁾Xin xem “Báo Ứng Hiện Đời 1-2”

Thời xưa “Nam nữ thụ thụ bất thân”, không thể ôm nhau, nếu thân mật lắm thì chỉ có thể nắm tay. Gặp nhau nếu có ái mộ thì chỉ nghĩ: Người này sao mà xinh đẹp thế? Vì luân lý ngày xưa luôn dạy: Nam nữ hữu biệt, không cho phép hành xử buông thả.

Thời nay thì thế nào? Bạn thấy ngay trên truyền hình, giới nữ ăn mặc cực kỳ hở hang, còn tự cho như vậy là thật tuyệt, đây gọi là không biết xấu hổ! Bởi sự ăn vận hở hang như thế là khơi gợi lòng dâm, xúi người khởi dục phạm tội, cho nên bạn phạm tội lớn phải xuống địa ngục, rất điên đảo!

Còn nữa, nữ vốn để tóc dài, nam để tóc ngắn, nhưng bạn xem hiện tại đi, nam nhân để tóc dài, uốn, ép, sấy... hay cột đuôi, thắt bím. Còn con gái thì để tóc như con trai, mấy ông lại mặc y phục hoa, nữ mặc màu xám, đen... hiện tại đa số như thế, ngược ngạo cả.

Thời nay nam nữ mặc y phục rất lạ: Con gái mặc hở rốn, hở bụng... tình bơ đi ngoài đường, có lúc còn không mặc quần, rất là điên đảo.

Mặc hở hang khêu gợi như vậy có phải là: “Để nam nhân nhìn thấy ta thì rạo rức phát cuồng, bùng khởi ham muốn tình dục?”. Bạn có biết làm vậy là mình đang phạm tội chăng? Bạn có biết ăn mặc vậy sẽ khiến bao nam nhân khởi dục vọng, tà niệm? Nam nhân phạm tội là do bạn khêu gợi tạo thành, bạn cũng góp phần xúi bẩy việc phạm tội, bạn có biết không?

Lúc nghe tôi thuyết giảng, các cô gái ngồi dưới đài đều lộ vẻ xấu hổ. Bởi các cô thuộc con nhà rất giàu, ai cũng ăn mặc đẹp, đa số toàn mặc hở ngực, hở lưng, thậm chí khoe cả bụng, rốn... ra ngay trước Phật đường.

Nhưng các cô gái này vẫn ngoan ngoãn ngồi nghe tôi giảng. Cuối cùng, tôi hỏi họ:

- Quý vị có biết động vật và người khác nhau chỗ nào không?
- Dạ có.

Tôi hỏi: Khác thế nào?

Các cô đáp: Động vật không biết xấu hổ, còn con người biết xấu hổ.

Đúng vậy, động vật mà luyện ái, thì con đực đuổi theo con cái bộc lộ dục vọng thẳng thừng, còn loài người chúng ta thì biết e lệ, giữ gìn.

Bạn xem, chúng ta hiện nay cư xử dạn dĩ giống như động vật. Theo quan niệm đúng đắn thì phải là: Con gái luôn biết giữ thân, ăn vận kín đáo, khéo tự bảo hộ mình, không nên khêu gợi làm người phát sinh tà niệm. Vì nếu gặp kẻ không tự khống chế được thì họ sẽ xâm hại.

Đáng tiếc là thời nay, phái nữ ăn mặc càng lúc càng mỏng thiếu vải thậm tệ. Đến nỗi dù đi trên đường lộ hay lái xe, vào công sở, nhìn đâu cũng thấy.

Buổi sáng các cô nghe tôi giảng rồi, thì chiều đó khi đến, tất cả các cô đều thay đổi y phục kín đáo, lịch sự, trang nghiêm.

Như vậy đủ chứng minh: Con cháu chúng ta vốn rất ngoan, chỉ vì không được ai chỉ dạy cho thôi. Bạn chỉ cần chịu khó giải thích, thì con cháu mình sẽ hiểu ra và không thèm ăn mặc lộ lãng nữa.

Giữ giới là tuân thủ, hành những điều tốt cho ta lẫn người khác. Nếu mỗi cá nhân, mỗi gia đình đều hành đúng pháp, tất nhiên hợp đạo, ắt cuộc sống sẽ được thuận lợi. Ai sống thất đạo vô đức, tất nhiên phúc chẳng đến cửa.

Tuy rằng chúng ta đang sống đây nhưng thực sự ai cũng phải chết, song bạn đâu biết lúc nào mình chết và sẽ chết như thế nào? Vì vậy mà sau khi nghe giảng, hiểu pháp rồi, thì ráng tranh thủ tu hành. Như thế thì một khi cái chết đến, bạn sẽ không bị rơi vào cõi xấu.

Hiện tại dù bạn có tiền, có quyền thế cũng đừng cho rằng mình luôn có kết quả tốt. Bởi cho dù bạn tốt tính thì cũng không chắc chắn chi, nếu trong quá khứ bạn từng sát sinh, ăn thịt, tạo rất nhiều nghiệp xấu. Hãy tự kiểm xem bạn đã sám hối chưa? Lương Hoàng Sám là bộ sám văn rất hay, rất hữu hiệu, tôi mong mọi người hãy nương theo sự hướng dẫn trong đây, siêng năng sám hối.

Trong “Tứ chủng thanh tịnh minh hội”, Phật Thích Ca có nói: “Thời mạt pháp dâm tâm hưng thịnh, mọi người đều xúm nhau quảng bá dâm dục, ngày ngày tán dương dâm”... bạn xem có phải là thời này chăng?

Hiện nay, ở đâu cũng thấy quảng cáo, từ ngoài đường, phố xá đến báo đài, truyền hình... gì cũng quảng cáo. Nhưng người quảng cáo thường ăn mặc rất hở hang!

Hôm kia đi trên đường, tôi đang chờ đèn đỏ thì thấy bốn cô gái bên cạnh, mặc y phục hở cả lưng, eo... Model bây giờ là mặc hở rốn, hở eo, phơi hết bụng ra. Quần hay váy gì cũng cực ngắn, còn mặc tụt xuống thật thấp. Không phải kiểu ăn mặc ít vải như thế chỉ có tại địa phương này, mà khắp nơi. Đa số các vị mặc như muốn phơi thân hết ra ngoài, y phục càng lúc càng mỏng, ngắn cực kỳ!

Người thời nay quá chú trọng chuyện phòng the, còn ca ngợi, hướng dẫn, chỉ bày dâm tà. Thậm chí khuyến khích cả việc thủ dâm và cho đó là bình thường vô hại! Làm vậy tương lai đều sẽ xuống địa ngục. Vì thế người tu phải thanh tâm quả dục, dốc sức đoạn trừ dâm dục.

Vì chúng ta là phàm phu nên vẫn còn dâm tâm, nhưng phải lo trừ khử vọng niệm này. Quý vị có thể làm được chăng?

Nhiều độc giả xem sách tôi, họ chỉ là những cặp vợ chồng trẻ độ khoảng 20, 30 tuổi, đã có con viên mãn, song hiện nay đều rất thích tu và quyết tâm đoạn dục.

Đa số người thời nay ưa sẵn lòng thuốc tráng dương, cường âm... vì họ muốn làm tân lang tân nương mỗi ngày, nên xúm nhau lo kiếm thuốc sẵn ngực, chắc chắn... bỏ chỗ này, bồi chỗ kia, nữ nhân thì khoái ăn diện hở hang đến mức “Muốn nam nhân nhìn các cô là khởi dục”, bạn có biết làm vậy là tạo nghiệp ác, sẽ chiêu khổ báo đến cho bản thân mình hay không?

Lần này khi đến phi trường Thượng Hải, chuẩn bị lên phi cơ, tôi nhìn thấy tấm hình cô gái quảng cáo treo trên vách một tòa lầu. Hình cô được phóng to, lớn hơn nhiều so với người thật. Đó là một cô gái tóc vàng mặc bikini, các ông vừa nhìn thì mắt liền dán chặt vào thân thể cô, chẳng muốn bước đi. Họ đều nghĩ: “Chà! Sao mà bốc lửa, bắt mắt quá!”.

Đúng là cô gái này trời cho có body đẹp, tôi vừa nhìn, thì cảm giác đầu tiên là cô ta rất đẹp, nhưng cảm giác tiếp theo là: Tôi thấy rõ mồn một cô hiện đang mắc bệnh phụ khoa rất nặng.

Nghĩa là sao đây? Bởi vì rất nhiều nam nhân vừa nhìn thấy cô, thấy đều dừng chân ngó chăm chăm, thân thể cô quả nhiên mỹ lệ và quyến rũ.

Tại phi trường này, ngày nào cũng có đông người đến đây, các ông vừa nhìn cô thì đa số đều khởi ý nghĩ xằng bậy, dục phát ào ào... bởi cô ăn vận quá hở hang, kêu gọi. Chưa hết, sau khi các nam nhân này về đến nhà rồi, thì trong óc họ luôn tư tưởng đến hình dáng bốc lửa của cô, kèm theo là ý tà dâm mãnh liệt. Như vậy rất không tốt.

Tôi quán sát tiếp, thấy cô gái này vẫn chưa chết, nhưng hiện đang nằm liệt trên giường không thể cử động, bởi cô bị bệnh phụ khoa quá nặng. Có lẽ cô sống cũng không làm việc gì bậy, lỗi... chỉ có chụp quảng cáo thôi. Nhưng chính vì cô mặc hai mảnh quảng cáo như thế, vô tình làm hại vô lượng vô biên người, cô đã phạm lỗi: Âm thầm gợi dục, kích khởi dâm tâm người bộc phát.

Vì vậy, các cô tuyệt đối không nên ăn mặc hở hang. Bạn muốn hở hang để lộ hàng, khoe thân? Thì chính là đang khiêu gợi lòng dâm, mà kích thích làm một người sinh tâm dâm thôi, thì tội đã vô biên rồi!

Chúng ta hiện tại đều ca ngợi tình ái yêu đương. Nhiều tình lắm dục để làm chi? Bạn muốn nam nhân nhìn bạn phải nổi dục, phát tình ư? Như vậy là muốn khơi gợi dâm tâm của người khác giới, đây chính là tội lỗi của bạn. Đối với bản thân bạn rất có hại, vì tội này do bạn tạo ra! Giống như cô gái trong hình quảng cáo kia, cô chẳng có làm gì bậy, nhưng chính tấm hình hở hang của cô đã gợi dục, làm loạn tâm nhiều ông, thúc đẩy tâm dâm họ bùng phát.

Hiện nay ta thường thấy những hình ảnh hay các cảnh quay quảng cáo, trong đó người mẫu hở hang tận mạng. Những loại quảng cáo dạng này rất có hại và mang tội nghiêm trọng, vì cố ý gợi dục khơi dâm! Cho nên, đã là đệ tử Phật, thực tâm muốn tu, thì sát, đạo, dâm, vọng... chúng ta nhất định phải đoạn trừ.

Cũng xin nhắc nhủ phái nữ: Khi đến chùa nên ăn vận kín đáo, không nên hở hang.

NHỮNG ĐIỀU PHÁI NAM CẦN NÊN BIẾT

Hỏi: Thủ dâm có phải là tà dâm chẳng?

Thủ dâm, mặc dù không nguy hại đến người khác, nhưng cũng là một loại tà dâm. Lý do như sau:

“Ngẩng đầu ba thước có thần linh”, người học Phật đều biết rõ điều này, trên thân mỗi cá nhân đều có thần giám sát. Người nào sống càng chánh trực thiện lương, thì được Hộ pháp thiên long hộ vệ càng nhiều.

Được thần linh ủng hộ thì họ làm bất kỳ việc gì cũng thuận lợi, mà thủ dâm là: Tự làm việc như ướ, khinh lờn thần linh nghiêm trọng”, lâu dần thần hộ pháp cũng lánh xa họ.

Lúc này thì bệnh quái, quỷ mị tà khí liền bắt đầu xâm nhập vào thân thể họ. Trung y nói: “Thân có chánh khí, tà chẳng dám quấy phá” là rất có lý đấy!

Rất nhiều người sau khi nhiễm thói xấu thủ dâm rồi, thường hay bị cảm mạo, thậm chí mũi bị viêm v.v... đây là biểu hiện chánh khí không đủ, dẫn đến tà khí xâm nhập.

Hỏi: Thủ dâm có nguy hại gì?

Thứ nhất: Nguy hại của thủ dâm đối với thân thể hiển lộ rất chậm nên đương sự tưởng là không có gì. Người trường kỳ tự thỏa dục thì lực đề kháng rất kém, dễ bị cảm, còn bị viêm mũi, viêm họng v.v... mãn tính.

Nếu phát hiện mình dễ cảm hơn người chung quanh, hơn nữa chứng trạng luôn nặng hơn người khác, thì cần phải chú ý: Đây là tín hiệu dự báo tác hại của thủ dâm.

Thứ hai: Nếu cứ tiếp tục hành vi này, sẽ khiến nguyên khí hao tổn, phát sinh các chứng suy nhược thần kinh. Tình trạng điển hình là tinh lực không đủ, dễ mệt mỏi, đuối sức, trí nhớ suy trầm trọng.

Thứ ba: Nếu đến lúc này mà vẫn chưa ý thức được tầm nguy hại của thủ dâm, vẫn còn sa lầy lún sâu trong thói xấu đó, thì hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi.

Những tác hại biểu hiện như sau:

1. Thận hư nghiêm trọng dẫn đến viêm Tiền Liệt Tuyến, người bị bệnh này đa số do trường kỳ thủ dâm, túng dục mà thành.

2. Nam tính bị suy thoái, biến chất, dễ xuất tinh, di tinh, gây ảnh hưởng xấu đến hôn nhân sau này.

3. Dễ bị chứng điên cuồng, trầm uất... nặng thì phát triển thành bệnh Thần kinh phân liệt.

4. Thận bị tổn hoại, dẫn đến bệnh viêm đường tiết niệu (nhiễm trùng đường tiểu).

Hỏi: Vì sao có người ưa thủ dâm, có người không?

Đáp: Người ưa thủ dâm là do nghiệp lực chiêu cảm, cũng có nghĩa rất nhiều đời trước hạt giống dâm uế lưu sâu trong tàng thức, nên mới phát sinh hạnh xấu này. Những người phạm tà dâm đời này, đa số tiền kiếp cũng từng phạm dâm, nay còn lưu lại tập khí xấu.

Theo mệnh lý học thì gọi những người này là “phạm đào hoa”⁽⁴⁾, rất đúng. Có thể nói là họ sinh ra đã có sẵn dâm tâm rất nặng. Nếu như đời này không lo đoạn trừ thói xấu, không lo huân bồi đức hạnh, không chịu phát nguyện giới dâm triệt để, thì thói xấu kia sẽ gây nguy hại cho họ đến đời sau.

Hỏi: Vì sao các bạn học quanh tôi thủ dâm nhiều mà thấy đa số vẫn khỏe mạnh, tốt tướng?

Đáp: Mỗi một cá nhân có nghiệp lực bất đồng, nên tình huống cũng bất đồng, song họ vẫn bị ác tập thủ dâm gieo hệ lụy, gây ảnh hưởng xấu trầm trọng, có điều do mức độ nguy hại này phát chậm nên người ta không nhận ra thôi.

Giả như có người mỗi ngày thủ dâm một lần, thì chưa đến hai năm thân thể sẽ phát sinh vấn đề. Nhất là trước 18 tuổi mà thường hay tự thỏa dục, do thân thể phát triển chưa đủ, nên ảnh hưởng xấu càng nặng, có hại đến việc phát triển thân tướng.

Tôi đề nghị: Tốt nhất xin quý vị hãy giới trừ thủ dâm triệt để, nếu không sẽ lưu toàn hạt giống xấu trong tàng thức, gây hại cho thân tâm đời này lẫn đời sau. Tật xấu ấy không khác gì hút ma túy, phạm một lần thì muốn tái lập, bị ghiền rồi thì sẽ chuốc nguy hại to, khiến: Phúc, Lộc, Quyền... đều bị hủy, tổn giảm.

Hỏi: Tây y chủ trương thủ dâm là vô hại, ngài thấy thế nào?

Đáp: - Có thể do bác sĩ vì an ủi người bệnh, không muốn tạo thêm áp lực cho họ, nên nói vậy thôi. Chứ thực sự thì:

Khi một cá nhân thường xuyên thủ dâm, họ cứ nghĩ là không có ai phát hiện, nhưng thực tế trong mỗi nhà đều có thần Thổ địa và rất nhiều chư thần chuyên giám sát nhân gian đều nhìn thấy hết và ghi rõ đương sự phạm tội ngày, giờ nào.

Chưa kể là bên thân mỗi người còn có rất nhiều thần Hộ pháp, còn có vô lượng ác quỷ ở rải rác nơi cư trú của họ. Cho nên ngay lúc người đang thủ dâm, sẽ bị thần linh khinh bỉ, chê cười, đồng thời họ còn bị vật thể âm thừa dịp xâm nhập vào thân, quấy rối, khiến tư duy họ bị lệch lạc ngu si, xảy ra nhiều vấn đề không tốt. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến người thủ dâm vướng đủ loại bệnh về thân lẫn tâm.

Chưa kể là có vô số bệnh độc dành sẵn cho người phóng túng tình dục, ưa dâm loạn.

⁽⁴⁾Số dâm dật: Người thế gian lầm tưởng đào hoa là hay nhưng thực chất rất xấu.

Nhiều người cho rằng họ không hề lãng nhãng ngoại tình hoặc tìm gái điếm qua đêm mà chỉ giải trí bằng đồ chơi tình dục hoặc bầu bạn cùng búp bê tình dục. Họ không biết rằng các căn bệnh: Lậu, Sùi mào gà, Si đờ, Giang mai... đều là ác báo của việc lạm dụng, tà dâm. Điều này giải thích vì sao có người vừa tìm gái, chỉ mới qua đêm rồi thì bị bệnh, thậm chí dù họ chỉ hành tà hạnh, ân ái cùng búp bê tình dục thôi, vậy mà cũng bị vương bệnh lậu, vi viêm đường tiết niệu v.v... Thời nay còn có thêm nhiều bệnh lạ ập đến, sắp tới sẽ có bệnh: Ung thư bộ phận sinh dục, ung thư dương vật... Cho nên, xin hãy nhớ câu: “Bình thường không làm việc xấu hổ, nửa đêm chẳng sợ ma gõ cửa!”

Còn nữa, do tác hại của việc thủ dâm hiển lộ rất chậm nên đa số không phát hiện ra, bởi không nhìn thấy mình bị ảnh hưởng gì đáng lo, nên họ cứ làm tưởng là thủ dâm vô hại! Nếu cứ trường kỳ thủ dâm thì một khi ác bệnh bùng phát công phá thân tâm, lúc đó có muốn cứu vãn cũng đã quá muộn.

Tinh khí giúp tăng sức mạnh cho tinh thần, mà người tự làm thất thoát tinh khí thì sẽ trở thành một bị thối vô tri, ngu si.

Tinh, khí (là tinh hoa, huyết dịch) theo Đông y còn gọi là “Thận thủy”, là nguồn dịch nuôi tủy, não, giúp duy trì sức khỏe cực kỳ tối ưu cho cả nam lẫn nữ. Nếu bạn luôn giữ mình trinh khiết thì chất dịch này sẽ nuôi tốt tủy, não... khiến bạn cực kỳ thông minh, sáng trí. Thế nên người trường kỳ tà dâm, thủ dâm... là tự làm tổn thương mình nghiêm trọng, họ thường có tinh thần uể oải, sắc diện không tốt, thậm chí hư hoại, sức khỏe suy đồi, do dịch tủy bị tiết ra ngoài nhiều nên xương bị rỗng, xốp, dễ gãy.

Hỏi: Tôi không tự thỏa dục nhưng có ý dâm, như vậy có sao không?

Đáp: Điều này gây hại không nhỏ. Chúng ta phải nhận thức được tà dâm là ma tính. Hằng ngày nêu toàn nghĩ tưởng chuyện dâm, lâu dần sẽ bị trúng tà, tà ám! Có người còn bị bệnh thần kinh.

Quá trình nuôi dưỡng ý dâm cũng làm thất thoát tinh, khí, thần... lâu dần sẽ gây tổn hại nhiều cho thân tâm. Phải cẩn thận!

Hỏi: Nếu trường kỳ thủ dâm dẫn đến hậu quả bị viêm Tiền Liệt Tuyến nghiêm trọng, thì phải làm sao?

Đáp: Tình trạng này xảy ra rất nhiều, có thể dùng cách chữa trị như sau:

Đầu tiên phải giới trừ tất cả hành vi tà dâm, ngay cả nghĩ tới cũng không được nghĩ. Sinh hoạt vợ chồng cũng tạm thời đình chỉ. Tốt nhất là một năm trở lên.

Nghe thì quá nghiêm và khó? Thực ra cuộc sống có nhiều thú vui vô hại, thanh cao hơn nhiều, nếu bạn chịu khó tu tập tinh tấn, thì lòng dâm và ý dục sẽ dần tan. Nên đặt tâm ý vào công phu.

Thứ hai, hãy in các sách thiện quảng bá nhân quả và khuyên dứt tà dâm. Bạn khuyên được một người giới dâm thì sẽ giảm bớt một phần tội tà dâm, như thể phúc báu của bạn sẽ mau chóng phục hồi.

Hỏi: Vì sao tôi bị bệnh viêm Tiền liệt Tuyến, uống thuốc rất nhiều mà không lành?

Đáp: - Nguyên nhân là do phúc báu của bạn quá ít, mà bạn tạo duyên lành hỗ trợ quá kém. Cần tu sửa và quảng bá việc giới dâm thì sẽ có kết quả tốt.

Chuyện tu sửa mà tôi nói đây chính là: Nguyện dứt ác hành thiện, nghiêm trì giới luật, tụng kinh sám hối, cương quyết từ bỏ mọi lỗi xấu, thệ bỏ mặn ăn chay. Ăn chay còn giúp thân thể kháng kiên, dễ thanh tâm quả đục.

Hỏi: Làm sao giới trừ tà dâm, thủ dâm?

Đáp: Bởi vì thủ dâm thường dẫn đến bệnh thần kinh suy nhược, trầm uất. Bệnh này thường phát nặng vào hai mùa thu, đông. Nguyên nhân phát bệnh là do thủ dâm dẫn tới thận hư, thận hư khiến lực đề kháng yếu, còn bị vật thể âm xâm nhập vào thân quá rối, dẫn đến hay suy bậy nghĩ xằng.

Cần nhận rõ nguy hại của thủ dâm, không nuôi dưỡng và cắt đứt mọi ý tưởng dâm tà.

Bạn đừng cho rằng khi bạn thủ dâm sẽ không ai nhìn thấy hay phát hiện ra, vì nhất cử, nhất động của bạn luôn có vô số quỷ thần đang nhìn rõ mồn một!

Nếu tâm dâm nặng quá bạn nên tu “Quán bất tịnh” để đối trị, phải kiên trì ăn chay, tụng kinh chú Lăng Nghiêm. Hễ dâm niệm vừa khởi thì niệm “Nam mô Quán Thế Âm Bồ tát”, lâu ngày dâm tâm sẽ tiêu.

Bạn còn phải vĩnh viễn đoạt tuyệt hẳn, không bao giờ xem các phim, ảnh, sách, báo sắc tình, khiêu dâm, kích dục... Phải dừng mãnh tự chủ, lánh xa các trang web sex đồi trụy. Quyết không nhìn, không xem và hãy khuyên người khác đừng xem.

Muốn giới dâm thành công, thì tiếp theo nên tu pháp môn như sau, sẽ giúp bạn giữ tốt giới và sớm phục hồi sức khỏe:

Hằng ngày tụng 21 biến chú Lăng Nghiêm, 108 biến chú Đại Bi và một biến “Tứ chủng thanh tịnh minh hối”. Mỗi ngày nên siêng năng bái Phật, càng nhiều càng tốt. Đây là khóa công phu rất hay dành cho người tại gia. Nếu bạn kiên nhẫn hành trì sẽ thấy ma tính tự tiêu, Phật tính dần hiển lộ, đạt được pháp lạc, trụ vị bất thối, tín tâm kiên cố, phúc huệ đều tăng. Những điều tôi nói bạn có thể không tin, nhưng hãy thực hành, tự thể nghiệm thử, rồi sẽ thấy ngay đáp án vi diệu.

Lời người dịch:

Đức Phật từng nói rằng: “Trên đời có hai hạng người dừng mãnh, hiếm quý giống như hoa Ưu-đàm khó gặp. Một là hạng người không bao giờ làm điều

ác. Hai là người có tội mà biết ăn năn sám hối, nguyện dứt trừ lỗi xưa. Hai hạng người này, rất là quý hiếm, khó có, khó gặp”.

Thói thường nói lỗi người thì dễ nhưng tự nhận ra lỗi mình chịu sửa sai là rất khó! Cổ nhân cũng có câu: “Làm ác mà không muốn người biết là đại ác, làm xấu mà muốn tất cả đều biết, đó là người đại thiện!”.

Bây giờ tôi xin dịch giới thiệu các câu chuyện của người đại thiện, dũng mãnh, hiếm quý ngay trong thời đại này. Chính nhờ họ hiểu giáo lý Phật, chân thành thực hành pháp, nên tự nguyện nói thật, sống thật, không dối trá, chịu phơi bày tất cả lỗi lầm bản thân. Chính lòng ăn năn sám hối tha thiết khiến họ muốn đổi mới cuộc đời theo hướng sống tốt đẹp, nên mới không ngần ngại kể hết mọi điều xấu của mình ra và cũng vì từ tâm muốn mọi người được lợi ích, không còn phạm lỗi và được hưởng niềm an vui hạnh phúc giống như họ.

Bây giờ, mời bạn đọc tiếp các câu chuyện “Giới dâm sinh phúc” sau đây và hi vọng bạn rút tỉa được thật nhiều điều hay từ đó.

TÂM SỰ CỦA BA CHÀNG TRAI

Chuyện thứ nhất

Đầu tiên, tôi xin tự giới thiệu, tôi tên An Bằng 18 tuổi. Trước đây tôi tà dâm rất nhiều năm, hiện tại đã giới tà dâm được mấy tháng. Sau khi phát nguyện giới dâm, tôi thường phóng sinh, bố thí, lo bồi đức lập hạnh để phục hồi phúc báu.

Nhớ lại giai đoạn còn thủ dâm, tôi bị rất nhiều hoạn nạn, xui xẻo! Do từ nhỏ tôi đã có tính hiếu sắc, ưa tà dâm.

12 tuổi tôi đã bắt đầu tà dâm, ưa tự thỏa dục. Người lớn khuyên thì tôi cứ giới, rồi phạm. Nhưng bây giờ tôi đã 18 tuổi. Trước đây lúc đi học tôi thường bị người coi khinh, xem thường, cư xử như đối với kẻ đàn độn, ngu ngốc. Sau đó do báo ứng của tà dâm, tôi học không nổi, bỏ trường đi học nghề, làm thợ... nhưng trí óc quá lú lẫn, si ngốc. Người ta học một lần thì biết, còn tôi học đến mấy lượt mà chưa rành. Tôi làm hơn một năm, do quá dờ và chậm hiểu nên cuối cùng bị sa thải.

Những ngày tháng tiếp theo đó, tình cờ tôi tiếp xúc với trang web “Đại bi bạt khổ - Giới tà dâm” và “Đoàn Đại bi bạt khổ - Đi vào hướng quang minh” khiến tôi tỉnh giác và hiểu sâu sắc tác hại của tà dâm không những gây hại cho bản thân mà còn hại lây cả cha mẹ.

Thế là kể từ đó tôi dũng mãnh phát thệ làm người tốt, nguyện dứt trừ tà dâm, không những tự cứu mình mà còn siêng năng tham gia công tác quảng bá các thiện thư và sách nhân quả, khuyên người giới tà dâm.

Lời thệ xuất phát từ tâm cương quyết buông bỏ thói xấu, “Nguyện làm người khiết bạch chánh đại quang minh” đã giúp tôi dứt bỏ tật thủ dâm dễ dàng.

Số là hỏi trước tôi sắp đi kiểm tra sức khỏe để nhập ngũ. Nhưng do lỗi tự thỏa dục mà sức khỏe có vấn đề, nên không thể đi. Khi tôi phát thệ giới dâm, nguyện làm toàn việc thiện rồi, thì những chuyện may mắn bỗng xảy ra.

Có một anh là con bạn mẹ tôi do có chuyện đột xuất nên không thể đi khám sức khỏe đầu quân vào chỗ ngon vì vậy mẹ anh liền mời tôi đi thay. Vốn là tôi cũng không có đủ tiêu chuẩn để lọt vào, nhưng lúc đó không hiểu sao người ta lại sắp cho tôi vào đội “Dự bị quân”, cũng xem như là lính, chỉ không mạnh bằng lính chính quy thôi (do quá khứ tôi tà dâm dẫn đến tĩnh mạch bị bệnh, cũng đã làm phẫu thuật), nếu như tôi vào bộ đội chính quy thì sẽ không kham nổi cách huấn luyện cao và nghiêm. Còn được vào đội dự bị thông thường chỉ trông coi vũ khí, mỗi tháng còn được lãnh 500 đồng, mà chẳng bị huấn luyện nghiêm khổ chi. Chưa kể là tôi ở đội dự bị chừng một năm, thì có thể sung thẳng vào đội chính quy, nhưng đến lúc đó tôi không còn bị khóa hạch khát khe, mà binh chủng vẫn xếp theo trước đó. Khác chẳng là, cũng đồng thời bước vào lính chính quy, song người ta thì bị xem là tân binh nhưng tôi lại được xem là lão binh, dù có làm Ban trưởng hay ở lại đội cũng không nhằm chi.

Hôm nay tôi viết ra bài này không phải để khoe, mà là muốn nói với mọi người, trước khi tôi chưa giới tà dâm, thì đến đâu cũng bị người khi dễ, coi thường. Nhưng sau khi tôi nguyện tu sửa, đổi mới cuộc đời dù tôi chỉ mới giới dâm chừng vài tháng thôi, thì cơ hội tốt đã đến. Xem như cả địa khu này họ chỉ tuyển mười nhân viên dự bị, đa số người được chọn đều là con em cán bộ cao cấp, xét hoàn cảnh nhà tôi thì xem như khó bề với tới. Vậy mà tôi lại được thu nạp dễ dàng, bạn thấy có lạ không?

Từ khi phát nguyện tu sửa, hằng ngày tôi luôn quyết tâm dứt ác làm lành, còn viết bài khuyên người giới dâm: Nguyện không xem tất cả văn hóa sắc tình, viễn ly hẳn mọi điều liên quan đến tà dâm. Tôi tinh tấn niệm Phật, giúp người, phóng sinh, bố thí, làm nhiều việc thiện. Mang tâm tư hạnh phúc khinh an, tôi nguyện trọng đời, trọn kiếp, mãi mãi giới tà dâm. Giờ đây tôi sống rất hạnh phúc.

Xin chia sẻ kinh nghiệm này cùng bạn đọc. Mong những ai có thói xấu giống tôi, sẽ dừng mảnh từ bỏ.

Nguyện đem công đức này, trang nghiêm cõi Phật, trên báo tứ ân, dưới cứu khổ tam đồ. Nếu có ai thấy nghe, đều phát Bồ đề tâm, mãi báo thân này sinh về cõi an vui.

Chuyện thứ hai

Tôi thi đậu vào hai trường đại học, nhưng quyết định chọn ở Viện nghiên cứu. Trong thời gian này, tôi thường lăng nhăng cùng nhiều bạn gái và phạm thủ dâm liên tục nên thân thể dần dần phát sinh nhiều bệnh: Đầu tiên là viêm mũi, tiếp đến là viêm khớp, viêm dạ dày, viêm ruột. Khi chơi đá banh thường bị đau nhức đến mấy ngày.

Tôi tìm y viện giỏi nhất để trị liệu, tiêu tốn rất nhiều tiền, nhưng hiệu quả không cao. Bởi các chứng bệnh mãn tính này luôn hành hạ tôi.

Song thân tôi lao tác gian khổ, dù có cố làm thêm, lãnh nhiều việc cho máy, cũng luôn lâm vào cảnh không dành dụm được bao nhiêu. Phần tôi đình hôn xong thì phải chia tay, xài sạch hết của tích lũy trong nhà, công tác luôn gặp bất lợi.

Tôi làm việc luôn bị cấp trên chèn ép, thất tín, lật lọng... tôi học về ngành Luật, muốn lấy được bằng Luật sư thì phải khảo thí bên Tư pháp rồi làm thực tập hơn một năm. Bằng Luật sư do Cục Tư pháp cấp, nhưng sau khi tôi làm thủ tục hồ sơ, thì lại ra lũng củng, ách tắc chưa thể nhận bằng. Do giám đốc đối với tôi không tốt, lại phải thực tập tiếp, kéo dài nhiều lận đận...

Tôi chẳng biết vì sao sinh hoạt, công tác và quan hệ gia đình của tôi dần dần biến thành phức tạp rối rắm như thế? Tôi suy nghĩ trăm lần, cũng không giải thích nổi.

Mãi đến hơn một tháng trước, tôi gặp một bạn Phật tử, có công phu tu rất cao. Vừa nhìn tôi, anh liền giải thích rõ mọi nguyên nhân và khuyên tôi không nên tà dâm, thủ dâm nữa, bởi vì thói xấu đó làm tổn hại phúc báo rất nhiều.

Anh nói:

- Nếu bạn giới dâm rồi, chỉ sau ba tháng, bạn sẽ phát hiện gia tộc ngày càng hài hòa, sức khỏe cũng chuyển tốt, tật bệnh tự động tiêu, quan hệ giao tế mỗi lúc một khả quan. Tài, phúc phát càng nhiều. Trước đây do bởi bạn hay thủ dâm, lại quan hệ lẳng nhăng cùng nhiều cô gái vì vậy mà tình duyên, công danh, sức khỏe đều thất bại.

Tôi tuy nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng ngoan ngoãn làm theo lời anh khuyên. Tôi cương quyết giới tà dâm. Tính đến nay mới hơn một tháng, nhưng hiệu quả thu được khiến tôi kinh ngạc:

Tôi bắt đầu cảm thấy thân thể cường tráng, tinh lực sung mãn, nhất là khả năng tập trung và trí nhớ tăng cao. Chúng viêm mũi, viêm khớp, biến chuyển sang hướng tốt. Ban ngày không còn bị nghẹt mũi, tuy đêm ngủ còn bị chút ít.

Song thân tôi bắt đầu trở nên hòa thuận, mẹ tôi thường mỉm cười, ngay cả phụ thân bình thường nghiêm nghị cũng trở nên hoan hỉ, luôn cười sảng khoái.

Đối với các hiện tượng này tôi rất khó hiểu: Nếu bản thân tôi nhờ giới dâm mà thân thể chuyển biến tốt thì không lấy lạ, nhưng vì sao gia đình cũng có thể dần chuyển tốt theo như thế?

Anh bạn tôi giải thích:

- Nếu bạn tà dâm, bạn sẽ nhìn thấy hiện tượng: Người bên cạnh mình dần dần phát sinh bất hòa. Gia đình là tối thân cận nhất với mình, sẽ nhận chịu liên lụy từ ảnh hưởng không may này. Một khi gia đình bất hòa, bạn sẽ mất an ninh.

Đây chính là biến tướng mài luyện đối với bạn, mục đích khiến bạn phải chịu báo ứng tương xứng với phẩm hạnh xấu của mình.

Thế nên, tôi dùng kinh nghiệm tự thân đã trải qua, chân thành khuyên các bạn: Những ai có thói quen thủ dâm, bất luận là nam hay nữ, hãy mau mau giới trừ dứt bỏ, bạn đừng có nhẹ dạ tin vào những lời tuyên bố của mấy ông bác sĩ hay các chuyên gia cho rằng: Tà dâm, thủ dâm là chuyện bình thường, vô hại.

Thực ran guy hại của thủ dâm rất lớn, nhưng họ lại tuyên bố là bình thường, là thông cảm được v.v... điều này rất sai lầm.

Bởi chúng ta âm thầm nhận chịu hậu quả nguy hại của thủ dâm mà không hề hay biết, do thói xấu này cực kỳ nguy hiểm, hủy hoại phúc đức của ta rất nhiều.

Những lập luận cho thủ dâm là vô hại, bình thường, là cách xả dục đơn phương, giúp giảm stress? Nói như thế chỉ là mượn cớ để dung túng lỗi xấu, đồng thời cũng tạo cớ để tha hồ phóng túng tình dục, huân dưỡng thói quen ác mà thôi!

Những luận thuyết cho thủ dâm là có ích, tất nhiên sai hoàn toàn! Bởi vì một người có ác tập thủ dâm sẽ không có ý chí, nghị lực vô phương khống chế mình, dễ sa vào phóng túng vô độ, sẽ tự làm tổn phúc báu lẫn sức khỏe mà không hay.

Kể từ sau khi thệ nguyện giới dâm, quyết sống trong sạch rồi, thì thân tâm tôi thay đổi hẳn, trở nên rất khinh an, thoải mái, thái độ ủ rũ nản chí trước đây không còn, từng ngày sống như được thái dương chiếu rọi.

Trước đây do tinh thần sa sút, lại thêm vận động ít, dù tôi có tới phòng tập thể dục và chơi đá banh, nhưng không đạt hiệu quả, thân thể và tinh thần đều ròi rãm. Đây là do tôi không tìm ra nguyên nhân. Ngày xưa khi đọc câu: “Trong lòng quang minh chánh đại, giống như có thái dương soi rọi nơi tâm”. Khi đó tôi không hiểu, giờ đây cuối cùng tôi cũng cảm nhận được, bạn cứ thệ nguyện giới dâm, sống thanh khiết đi rồi bạn sẽ nếm mùi vị an lạc tuyệt vời. Tôi cảm thấy mình vạn phần may mắn và vô cùng tri ân vị bằng hữu đã chỉ lối phá mê cho tôi.

Tôi cũng hi vọng bài văn này sẽ giúp ích cho bạn, tôi tin: Chỉ cần kiên trì, bạn nhất định sẽ cảm thọ được niềm hạnh phúc của thân tâm thanh khiết.

Luật sư X

Chuyện thứ ba

Quay đầu nhìn lại cuộc sống quá khứ của tôi, đa số thường thất bại. Trước đây các cô luôn đeo theo tôi, bây giờ tôi đeo đuổi lại, mà họ chẳng thèm lý đến.

Tình cờ xem mục “Giới tà dâm” trên mạng, tôi học được rất nhiều điều hay, mới hiểu ra: “Thủ dâm là khiến cả đời bần tiện, làm việc gì cũng thất bại, không thành”.

Trang web “Giới tà dâm” không những tuyên truyền giáo dục giúp chúng ta nhận ra nguy hại của tà dâm, hơn nữa còn giới thiệu nhiều điều vi diệu về chú Lăng Nghiêm.

Tôi vốn là một kẻ vô thần, mới đầu chỉ mang tâm thái xem thử, hành thử mà thôi. Hằng ngày trước khi ngủ, tôi chịu khó tụng một biến, mặc dù không hiểu rõ câu văn, từ ngữ, nhưng ai ngờ kỳ tích lại xuất hiện.

Bây giờ, hầu như tôi rất khó có tư tưởng tà dâm với phái nữ, mỗi khi tình cờ xem các cảnh quay sex hở hang nơi truyền hình hay trong phim, lòng tôi cũng không có cảm giác gì. Mới đầu tôi còn tưởng mình bị bệnh vô cảm, nhưng sau khi đi kiểm tra sức khỏe và đo lường mức độ “nam tính”, bác sĩ mỉm cười bảo tôi rất khang kiện, bình thường về mọi mặt, nên tôi an tâm.

Trước đây, mỗi lần thấy mấy cô gái xinh đẹp là tôi khởi ưa thích, vọng động, nhưng bây giờ trong tâm hoàn toàn không có bất kỳ tư tưởng tà dục nào, tôi chỉ thấy là họ đẹp mà thôi.

Tôi đã phát thệ giới tà dâm, sống thanh khiết từ tinh thần đến thể chất. Tính đến giờ, đã giới dâm được một tháng. Mà nói là “giới” cũng không phải, vì khi lòng không còn dung chứa hay tồn động ý dâm, thì hành vi xấu này hết chỗ để phát sinh. Tâm tôi không còn muốn điều ấy nữa nên “giới tự nhiên thành”.

Hôm nay, tình cờ đo lại chiều cao, mới thấy có tăng thêm, bây giờ tôi đã cao hơn một mét tám. Còn nữa, dù chương trình học tại nước Đức được nhìn nhận là khó ngay cả sinh viên bản địa cũng khó kham, vậy mà tôi thi đậu với điểm rất cao. Điều này khiến tôi vô cùng hoan hỉ, tuyệt vời hơn nữa là công việc đang tiến triển thuận lợi, đã có mấy người bạn giới thiệu tôi làm phiên dịch cho các công ty kinh doanh lớn, vì tôi rất giỏi ngoại ngữ, biết rành ba thứ tiếng: Anh, Pháp, Đức.

Nhớ lại trước đây lúc còn thủ dâm, do hành vi này khiến tôi bị tổn phúc báu nên đi tìm công tác rất khó khăn, đến mức tôi chỉ có thể làm thông dịch viên đại hạ giá nơi các quán ăn mà thôi.

Nhưng từ khi tôi thệ nguyện giới tà dâm, quyết tu tịnh, học Phật rồi, thì lại tìm được chỗ làm rất ngon, lương cao không ngờ. Ít nhất tôi cũng có thể kiếm được mười ngàn Euro cho mỗi tháng.

Sau khi tu học Phật, nguyện làm người thiện lành rồi, thì cuộc sống tôi thay đổi rất nhiều. Bây giờ thân thể tôi rất tráng kiện, dung nhan rạng rỡ. Khi chơi đá banh, lúc người khác đã mệt bò ra thì tôi vẫn còn sung sức, chưa thấy gì. Trí nhớ cũng trở nên cực tốt, bởi tôi có xem chi, chỉ lướt qua là đã nhớ đến tám phần mười, “vừa nhìn là nhớ ngay”.

Hiện tại tôi rất vững tin, tin rằng mình có thể tốt nghiệp mỹ mãn, học theo kịp các bạn, dù trước đây họ đã vượt qua tôi rất xa.

Chính nhờ vào giới tà dâm, mà tôi đã phục hồi nhân thân, phẩm cách tốt, sống xứng đáng trong kiếp người và có thể sáng tạo tương lai xán lạn theo ý

mình nhờ vào việc không ngừng tu bồi đức hạnh. Xin chân thành chia sẻ kinh nghiệm quý giá này cùng bạn.

Mong bạn hãy từ bỏ tất cả tật xấu. Hỡi các bạn nam, nữ: Xin hãy cương quyết giới tà dâm cùng chúng tôi.

Du học sinh A - 15/3/2016

KINH NGHIỆM TUYỆT DIỆU VỀ GIỚI DÂM

Mẹ tôi vốn là một phụ nữ rất xinh đẹp, hồi nhỏ tôi cũng là một bé gái thông minh lanh lợi khả ái, nhưng do không hiểu báo ứng nhân quả, không được giáo dục tốt và chưa thấm nhuần Phật pháp, nên ngay từ 6 tuổi tôi đã nhiễm phải thói xấu thủ dâm, ác tật huân quen, một ngày phải giải quyết hai lần, lúc thực hiện cảm thấy vô cùng thích thú và lòng chưa đầy ý tà.

Thời tiểu học thành tích xem như tạm ổn, nhưng tôi phải nỗ lực nhiều mới có được điểm cao. May là tôi có trí nhớ tốt nên cũng được xếp vào Ban Tinh Anh (nhóm tinh hoa, anh tài). Song dù tôi có dự vào hàng ngũ này, thì cũng chẳng được đãi ngộ tốt, không được giáo sư yêu, gặp nhiều chuyên xấu, việc học không phát, còn chịu nhiều áp lực khó kham.

11 tuổi dậy thì, nhưng làn da non nớt trên mặt tôi nổi đầy mụn giống như đậu mùa, do trường kỳ thủ dâm khiến tôi bị hủy dung, tâm lý hầu như bị “nam hóa”, tướng mạo nhìn giống như “bà đàn ông” (nam bà) khi đi trên đường, mỗi khi thiên hạ dòm họ không phân rõ tôi là nam hay nữ, thêm phần tôi nói năng rõ ràng, ngôn hạnh cử chỉ giống như nam nhân, dung nhan trông quái lạ, khó coi nên lúc đi đường thường bị người chỉ trỏ, cười nhạo sau lưng mà không hề hay biết.

Những khi nhìn thấy các bạn trang lứa có tướng mạo thanh tú, tôi rất thèm cải biến dung nhan mình xinh đẹp, tất nhiên là lực bất tòng tâm, bởi dù tôi có cố ăn mặc thật đẹp, thật sang đúng theo model thời thượng nhưng vẫn cứ xấu xí, khó coi.

Thời trung học, tôi rất ưa xem văn hóa đồi trụy và đĩa đen nên càng kích thích tâm tà bộc khởi, tạo dịp cho thói thủ dâm càng bành trướng mạnh, hễ đã phát là khó tự khống chế.

Tôi thường đợi người nhà ngủ hết rồi mới lén mở đĩa sex ra xem, tức nhiên là dâm tâm theo đó bùng phát, lại phải tìm cách giải quyết. Cuộc sống tà dâm đem lại vận rủi cho tôi liên tục, tôi dám xác quyết và chắc chắn điều này, vì đã có kinh nghiệm, bằng chứng hằn hoi.

Thời trung học, tôi quen biết và giao du toàn những kẻ có tâm dâm nặng, cái này không trách ai được, chỉ có thể nói là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu vì vậy mà cả ngày chúng tôi toàn xổ ngôn tình, dâm ngữ, thốt toàn lời tục tĩu, thấp hèn.

Mà mỗi khi nghe đám bạn xấu nói tục, kể thuật các câu chuyện chứa đầy nội dung dâm ô thì tôi cảm thấy hết sức thích thú. Nhưng may nhờ gia đình tôi thuộc hàng phong kiến bảo thủ, lễ giáo khó khăn, nên tôi không dám buông thả tìm nếm quả cấm hay vượt rào cùng người, đây chính là điều may mắn duy nhất trong cuộc sống bất hạnh của tôi.

Người có dâm tâm nặng thì âm khí thịnh, lòng chứa đầy tà trược u tối, do vậy mà dần dần tôi biến thành kẻ xấu láo, ngang ngược, sống theo kiểu mục hạ vô nhân không xem ai ra gì, không biết tôn trọng người lớn và có tính kiêu ngạo cực kỳ, hễ phát ngôn là nói toàn lời chua cay, khắc nghiệt. Ở trong trường tôi hay chọc tức giáo sư, về nhà thì cự cãi cha mẹ, nghĩa là tôi gieo toàn hạt giống bất thiện, xấu ác.

Tôi phải cố gắng rất nhiều mới đậu đại học, nhưng chẳng dám lưu tâm đến sự nghiệp tương lai chi, không biết nắm bắt cơ hội tốt. Suốt thời gian hoàng kim của tuổi thanh xuân, cả ngày tôi toàn mơ mộng hão, đắm chìm trong thủ dâm, giao du luôn thay đổi bạn. Có thể nói, tôi để thời đại học trôi qua trong ưởng phí. Lúc đó tôi đi học thường xuyên cảm thấy bị áp lực, vào phòng thi hay quay cốp bài, có lần bị bắt gặp, suýt nữa thì hỏng việc.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đi làm, nhưng công tác bị thay đổi luôn, thường lãnh lương thấp hơn người khác, hay bị đồng nghiệp cư xử xấu, tệ... chỗ chỗ đều gặp khó khăn, khiến tôi hầu như suy sụp.

Dù cuộc sống rơi vào thống khổ như địa ngục, tôi vẫn chưa biết thức tỉnh, cứ một bề ngu muội bám vào thủ dâm để tìm vui, còn cho rằng hành vi này sẽ giúp tôi xả stress, giải tỏa áp lực như đa số các bài viết trên mạng khuyến khích. Nhưng kết quả tôi thu được chẳng khả quan mà chỉ khiến tôi ngày càng sa lầy, chìm xuống vực sâu, khó thể ngoi lên. Tướng mạo của tôi càng lúc càng thô tục khó coi, thậm chí bị người chê: “Nhìn tôi giống như... yêu tinh”.

Tôi làm nhân viên công chức, song hay bị chèn ép, bị cấp trên đả ngộ không tốt, luôn gặp chuyện hao tài. Tôi cũng ráng làm việc cho qua ngày, nhưng thường gặp khó khăn, trở ngại. Đi đâu cũng đụng phải người xấu hay kẻ tiểu nhân. Lúc tổng kết cuối năm thì luôn bị đánh giá năng lực thấp, dù tôi làm việc gian lao nhưng chưa bao giờ được khen thưởng hay đề bạt.

Tôi mang hình dáng “bà đàn ông” thô tục đến hai mươi mấy tuổi, nếm đủ khổ sở chưa cay về tình duyên lại càng bạc phần, xui xẻo.

Gần 30 tuổi rồi mà tôi chưa nếm được mùi vị ái tình thơ mộng, chưa bao giờ nếm qua cảm giác được nam nhân yêu chiều đối xử chân tình là như thế nào. Mỗi khi nhìn thấy bạn bè có cặp có đôi, riêng mình đi về thui thủi, đơn thân chiếc bóng, trong lòng tôi buồn không kể xiết. Chứng kiến cảnh các bạn gái được người yêu cưng chiều, còn mình thì sống trong cô lẻ, tinh thần càng bị đả kích khó kham.

Từ nhỏ đến lớn, đâu tôi có gặp tình duyên chi thì cũng giống như bọt nước tan mau, lại còn gặp toàn bọn nam nhân xấu nét vì họ đối với tôi vô cùng tệ, toàn là hạng đa dục, không thực lòng, dù có ngọt ngào thì cũng chỉ là giả dối trên đầu môi, họ khiến tôi càng thêm thất vọng, chuốc lắm sầu muộn khổ tâm. Có thể vì vậy mà tôi bị chứng thần kinh suy nhược, ký ức ngày càng sa sút, đối với cuộc sống càng lúc càng chán nản. Cả ngày tôi ru rú trong nhà không thiết làm gì, gần ba mươi tuổi, nhưng cuộc sống tôi vẫn ôm một bụng chứa đầy ý dâm, nên tôi hay tự thỏa dục, còn cho đây là thú tiêu khiển mang lại niềm vui lớn nhất vì vậy mà cứ chìm sâu trong mê muội u tối.

Lúc 27 tuổi, tôi cũng vướng vào tình yêu, tuy tôi có lòng, song đối tượng lại hững hờ, mà nếu có thì họ chỉ muốn đùa bỡn, lường gạt khiến tôi thêm tổn thương thôi, tình lang luôn khiến tôi khổ sầu đến nỗi đêm đêm nước mắt đầm đìa.

Mặc dù từ nhỏ đến lớn tôi toàn gặp vận rủi liên miên, nhưng cứ ngỡ là tại vận tốt của mình chưa tới, nên ngày ngày ngóng cổ chờ may mắn đến, đâu biết rằng: Tất cả vận tốt đã bị tôi hủy hoại bằng hành vi thủ dâm, tự phá đức của mình. Chỉ sau khi biết đạo, học Phật pháp rồi, tôi mới bừng tỉnh và ngộ ra điều này.

Có lẽ trời cao còn thương xót, nên tôi được may mắn gặp Phật pháp, được học giáo lý Phật và hiểu ra: “Trăm hạnh hiếu đứng đầu, vạn ác dâm là tội lớn nhất”! Khi tôi đã hiểu rõ: Chính thủ dâm đem lại cho mình nhiều ác báo và chiêu vờ vận rủi liên miên, thì ngay đó tôi tỉnh ngộ, dũng mãnh hạ quyết tâm: Thệ từ đây vĩnh viễn dứt trừ tà dâm và không bao giờ thủ dâm nữa!

Việc làm đầu tiên là tôi tẩy chay tất cả văn hóa sex, lập tức xóa sạch hết những hình ảnh, truyện, phim dâm uế trong điện thoại di động. Ở trước Phật tôi long trọng phát thệ: Từ nay vĩnh viễn từ bỏ thủ dâm, nguyện giữ giới KHÔNG TÀ DÂM nghiêm ngặt.

Thật lạ, tôi chỉ mới giới dâm trong vòng một năm ngắn ngủi, thì tướng mạo dần thay đổi, đến độ bạn bè xúm nhau hỏi tôi: Có phải bạn đã đi mỹ viện chỉnh dung? Khiến tôi thực sự ngạc nhiên và bỗng thán thía câu: “Tướng do tâm tạo”.

Kể từ sau khi giới dâm rồi, thì tâm tư mỗi ngày một tốt lên, làm việc chi cũng kham nhẫn giỏi và có được lực tập trung rất mạnh. Trí nhớ cũng phát huy. Tôi làm việc đạt kết quả tốt nên hay được cấp trên khen thưởng, còn đề bạt tôi thăng chức, từ đây mọi việc hanh thông, tôi bắt đầu nhìn thấy ánh mặt trời.

Thật không ngờ việc giới dâm cũng giúp tôi giải trừ hết mọi u ám, tối tăm. Cõi lòng tôi bắt đầu được ánh sáng trí tuệ chiếu rọi. Mọi quan hệ giữa tôi cùng mọi người trong gia đình trở nên tốt lành. Bởi tôi đã hiểu: “Trăm thiện hiếu đứng đầu và thủ dâm chính là tự hại mình, còn làm tổn thương lây đến phụ mẫu”... vì vậy trước Tam bảo tôi chân thành sám hối tất cả tội lỗi trong quá khứ, nguyện phụng thờ song thân như kính Phật.

Sau khi giới dâm được hai năm, thì tôi gặp một người yêu lý tưởng, một tình lang rất tốt tính và đức độ, anh hết lòng yêu thương tôi, chẳng bao giờ làm tôi buồn, anh luôn khiến tôi cảm thấy an ổn, hạnh phúc. Ngoài ra, tiền tài cũng bắt đầu phát, chỉ trong hai năm ngắn ngủi mà tôi đã gặp cơ hội đầu tư tốt, kiếm được rất nhiều tiền.

Chính việc giới dâm đem lại cho tôi sự thay đổi cực lớn và vận may ngoài sức tưởng tượng, tôi làm việc rất có uy tín, luôn được người tin, cấp trên thường cất nhắc đề bạt, cho tôi thăng chức vì vậy mà đường quan lộ của tôi cứ thăng tiến.

Viết đến đây, tôi chỉ còn biết cảm tạ chư Phật, Bồ tát đã gia trì, vì nhờ Phật pháp mà tôi biết cái thiện, biết tu sửa thay đổi tâm tính, nguyện đoạn trừ tất cả tật xấu. Tôi nguyện đời đời làm người tốt, sống không làm điều gì đáng xấu hổ với lương tâm. Và kể từ giây phút tôi cương quyết bỏ ác hành thiện đó, tôi gặp may mắn đến liên tục.

Tôi nghiệm ra: Giới dâm và hiếu thuận phải luôn đi đôi song hành, có vậy thì cuộc sống mới đạt được tốt đẹp về mọi mặt.

Bởi vì cha mẹ có thâm ân sinh dưỡng, “có hiếu mới có thuận” - Nhờ vào hiếu tâm mà ta biết hi sinh, hết lòng lo nghĩ cho cha mẹ và có đủ lực nhẫn nại để giới dâm.

Nếu hoài nghi, xin bạn hãy thực hành như tôi đi, rồi sẽ thấy mình đạt được hạnh phúc an vui, may mắn tốt lành ngoài sức tưởng tượng. Xin hãy tin tôi, vì tôi chính là bằng chứng sống động, chân thực nhất.

Tôi đã vì ngu si không biết mà tự hủy hoại cuộc sống, làm uổng phí mất 22 năm hoàng kim của mình. Nhưng sau khi nỗ lực giới dâm rồi thì một cảnh giới xán lạn đã mở ra trước mắt tôi vô cùng khiết mỹ.

Tôi chân thành chia sẻ kinh nghiệm mình từng trải qua, khẩn thiết mong các bạn nhất là những vị có lỗi giống như tôi sẽ biết hồi tâm tu sửa, sống thật có ích cho mình, cho đời. Cầu mong tất cả các bạn đều đạt được hạnh phúc giống như tôi đang hưởng.

Tôi đã thu hết can đảm để viết ra trung thực câu chuyện của mình, hi vọng sẽ giúp ích nhiều cho các bạn. Mong rằng mọi điều xấu xa đều được đẩy lùi, chỉ còn lại điều tốt đẹp thiện lành trong mỗi chúng ta.

Phật tử XX

Bài dịch này xin giải đáp cho các thắc mắc: Có nên làm kẻ thứ ba hay không?

TÂM SỰ KẺ THỨ BA

Chẳng biết tôi bắt đầu tự thỏa dục từ hồi nào, chỉ khi bắt đầu học Phật hiểu pháp rồi tôi mới thức tỉnh, mới biết thỉnh cầu chư Phật, Bồ tát gia trì và có đủ sức mạnh từ bỏ lỗi lầm triệt để.

Hiện giờ dù tôi đã quay đầu sửa đổi, biết sống thiện lương: Nguyện dứt ác hành thiện đúng như lời Phật dạy, nhưng tôi vẫn phải kể ra quá khứ xấu xa của mình thay cho lời sám hối mong mọi người lấy đây cảnh giác, tự bảo vệ tốt cho bản thân.

Hồi xưa thân thể tôi vốn yếu đuối nên dễ bị cảm, tuy không mắc bệnh chi nặng nề, nhưng tự thỏa dục chính là nguyên nhân khiến sức khỏe tôi càng thêm suy.

Hồi còn là sinh viên, lúc nghỉ hè, về nhà, rảnh rang không việc gì làm tôi thường tự thỏa dục, không bao lâu cảm thấy thân thể suy yếu, hay tức ngực khó thở, tim như bị đá đè, tôi giống hệt người sắp chết, nằm liệt trên giường không động đậy. Do bệnh không chuyển tốt, nên người nhà nóng ruột khiêng tôi đi bệnh viện, nhưng y viện không khám ra, đành phải về nhà.

Trải qua thời gian lâu tôi mới dần hồi phục. Lúc đó tôi không hề biết đây là quả báo của tà dâm, nhưng bây giờ hồi tưởng lại, chính bởi do tôi thường tự thỏa dục nên đã chiêu mời nhiều loài quỷ hấp tinh tìm tới, xâm hại, khiến sức khỏe của tôi bị thương tổn suy kiệt. Sau này khi nghiên cứu kinh sách Phật, thực hành thâm nhập rồi tôi mới ngộ ra.

Hồi đại học tôi hay bị đau lưng, dù có xoa bóp trị liệu thì cũng chỉ bớt tạm thời rồi mấy ngày sau lại đau tiếp. Đi chụp X quang cũng chẳng tra ra bệnh. Thống khổ này một bề hành tôi. Sau khi xem sách “Báo Ứng Hiện Đời” rồi, tôi mới phát hiện rằng các chứng bệnh của mình là do ác báo tà dâm chiêu cảm nên.

Sau khi ra trường đi làm rồi, thỉnh thoảng tôi cũng tự thỏa dục, xong thì thấy rất mệt, tinh thần suy, lưng nhức chân mỏi, sắc mặt vàng chạch, toàn thân như không còn sức sống và luôn thiếu tự tin. Đôi mắt bạc nhược vô thần, vì tự thỏa dục quan hệ đến biểu hiện sức khỏe bên ngoài, càng khiến tôi thiếu tự tin. Thời đại học tôi không có bạn trai, do nhân tà dâm xấu tích lũy theo năm dài tháng rộng đã thành là một trong các nguyên nhân khiến con đường tình cảm của tôi luôn gặp chướng.

Hồi nhỏ, gặp những kẻ chen vào làm người thứ ba, những kẻ ưa trao tim cho người đã có gia đình, tôi rất khinh thường xem rẻ, ghét cay ghét đắng, tôi cho rằng mình sẽ không bao giờ làm như vậy, tuyệt đối không bao giờ có chuyện tôi đi làm người thứ ba chen vào phá hoại hôn nhân của người khác.

Ngờ đâu, cũng có một ngày tôi rơi vào nẻo tệ này và ném khổ không thể nói, hơn nữa còn chìm xuống tận đáy vực, khó thể thoát ra.

Mà đã gieo nhân tà dâm thì số phận luôn không may mắn, hệt như có ma đưa lối quỷ dẫn đường, tôi cứ nhe những ông có vợ mà bập vào. Hình như chính tổ chất tà dâm trong tôi đã xui tôi gặp toàn nẻo đoạn trường. Bởi những chỗ bằng phẳng tôi không bước mà cứ sấn vào nẻo gai chông để rồi bị châm chích tả toại, thương tích thống khổ đầy mình.

Việc tôi chuyên yêu người đã kết hôn, đây có thể là quả báo của hành vi cười chê, khinh rẻ người hồi nhỏ và cũng do ác nhân tà dâm của tôi chiêu cảm nên, khiến tôi luôn rơi vào tình duyên bất chính.

Trước khi theo gia đình xuất ngoại, tôi quen một ông tên Tuấn, là thầy khí công, bên khí công gọi ông là đại sư. Lúc đó tôi không hiểu nhiều về Phật pháp, do tình cờ đọc một số sách thấy khí công và Phật giáo cũng có vài nét na ná nhau, nên tôi ngộ nhận, cho rằng các thầy khí công cũng là hạng tài ba giống như các nhân vật kiệt xuất trong Phật giáo, thêm phần Tuấn rất khéo che giấu khuyết điểm và luôn bao bọc mình bằng lớp vỏ huyền thuật, ông cũng hiển lộ vài tà thuật giống như thần thông hay yêu thông, quỷ thông chi đó, khiến tôi càng ngưỡng mộ sùng bái ông.

Do tôi đối với Phật giáo không hiểu gì, mà vào buổi tà sư thuyết pháp nhiều như cát sông Hằng này, thì những kẻ ngu ngơ như tôi rất dễ bị quyến dụ làm lạc.

Do vậy mà tôi xem Tuấn như một nam nhân hoàn mỹ nhất trên đời. Đối với ông hoàn toàn tin tưởng không chút hoài nghi, còn cho rằng mình đã tìm ra được bậc thầy thông thái để qui y. Đến khi tôi xuất ngoại, dù đang còn đi học, tôi vẫn thường liên lạc với Tuấn qua email.

Trong thời gian này Tuấn bắt đầu than rằng hôn nhân của ông không hạnh phúc, có nhiều khổ tâm khó nói, hiện đang rất muốn ly hôn.

Tôi nghe Tuấn than kể, mũi lòng xót thương an ủi, còn khuyên Tuấn hãy cố gắng bảo vệ hôn nhân của mình, đừng để tan vỡ. Thư từ qua lại lâu dần, tôi bắt đầu nảy sinh tình cảm với Tuấn, rồi dần dà bị tà niệm dẫn dắt, si khờ rơi vào bẫy rập của Tuấn mà không hay.

Tuấn rất muốn xuất ngoại, nhưng không có cách, nên nảy ý muốn kết hôn với tôi, mong có thể nhờ đây mà xuất quốc.

Khi đó tôi thật thà, hoàn toàn tin vào những lời đường mật của Tuấn không hề đề phòng, có thể nói rằng trên thế giới này tôi không tin ai bằng Tuấn, nếu như tình cờ tôi có khởi ý niệm: “Tuấn đang muốn lợi dụng mình” thì tôi dập tắt ngay, vì tôi luôn cho rằng Tuấn không giống bao kẻ tầm thường khác, “Chàng rất tội nghiệp và đang có nỗi khổ tâm riêng”. Thế là dần dần tôi thành người thứ ba, khi đã chen vào phá hôn nhân người, tôi còn mê muội cho rằng những gì mình nghĩ, mình làm là hoàn toàn hợp lý, đáng được thông cảm, không hề mang nét phàm trần giống như bao kẻ khác!

Thực tế thì dù tôi có viện dẫn đủ lý do để giữ lý đúng, điều phải cho mình thì tất cả chỉ là hành vi tự nguyện tạo vỏ bọc, hồng che dấu tâm tà dâm ích kỷ ẩn tiềm bên trong mà thôi. Bởi trong tình yêu, kẻ thứ ba không có bất kỳ lý do nào đúng đắn, đáng được thông cảm hay tha thứ cả, vì vừa bước vào con đường phá gia can người - Thì đã sai thậm tệ rồi! -

Nhưng lúc đó tôi đâu có đủ trí khôn sáng suốt để tỉnh giấc như khi viết những dòng này?

Thuở đó tôi hoàn toàn biến thành kẻ lụy tình, si mê với Tuấn, dù ở rất xa nhau, tôi vẫn ngây thơ trao hết con tim cho chàng, tin rằng sau này Tuấn sẽ là chồng tôi, do tâm trụ hết vào tình yêu cuồng dại nên tôi đâu có tinh thần mà học tập? Vào lớp tôi không nỗ lực cố gắng mà hằng ngày toàn vọng ngóng đến giây phút Tuấn lên net liên lạc với mình, trông chàng gọi điện tới, quên bém rằng Tuấn là người đã có gia đình, hoàn toàn không nghĩ đến cảm nhận của vợ chàng, thậm chí tôi còn xúi Tuấn nên tránh xa tầm mắt của vợ để trò chuyện thật nhiều với tôi. Tôi cho rằng mình hiện rất được Tuấn sủng ái và tha hồ dệt mộng về tổ ấm hạnh phúc cùng Tuấn trong tương lai.

Do Tuấn đã tìm được hướng xuất ngoại khác, nên không bao lâu, chàng đổi với tôi nhạt nhẽo, không còn quan tâm như xưa, khiến tôi rất suy sụp.

Mỗi ngày về nhà tôi đều khóc, lúc nào cũng sầu muộn, không hiểu tại sao Tuấn thay đổi lạ như thế?

Cuối cùng tôi quyết định về nước tìm gặp Tuấn. Khi tôi lên đường, trời nổi sấm xẹt chớp giăng, mưa trút ào ào. Tới phi trường, có rất nhiều phi cơ đã hủy chuyến bay hoặc hoãn lại, nhưng những người ở sân bay không ai có hình dạng thảm hại giống như tôi, bởi vì tôi đang là kẻ có tà tâm.

Bây giờ hồi tưởng lại, tôi cảm giác như lúc đó ngay cả cảnh vật cũng cảnh báo tôi: Không nên làm việc có lỗi! Nhưng lúc đó tôi hoàn toàn chẳng có chút tỉnh giác nào, lòng nhất quyết phải về nước gặp mặt Tuấn cho bằng được.

Gặp nhau rồi, Tuấn hứa hẹn sẽ sớm ly hôn vợ để cùng qua sống với tôi. Tôi lại ngây thơ tin vào những lời bịp lừa của chàng và trao hết con tim lần thế xác cho tình lang. Bởi tôi quá si dại, dù phát hiện Tuấn đổi với mình không tốt, nhưng do đã bị niêm mê tình làm cho mù quáng, thêm phần bị ảnh hưởng tà thuật của Tuấn, tôi mất hẳn sự phán đoán khách quan.

Về lại trường rồi, hằng ngày tôi vẫn dệt lắm mộng mơ, luôn vọng ngóng, mong Tuấn sớm ly dị để kết hôn với mình. Tôi thường hỏi thúc Tuấn và xao nhãng việc học. Trong giai đoạn này do tôi tà dâm, tà tư, tà niệm quá nhiều nên thường gặp ác mộng: Tôi mơ thấy mình rơi vào một vực sâu không đáy, có lúc còn mộng thấy mình ăn phân, ăn mọi tạp chất đại tiện dơ uế, có lúc thấy mình đứng trước một sơn động sâu hun hút không ánh sáng, cùng rất nhiều người đang xếp hàng, đồng đi vào đó. Có lúc thấy mình và đoàn người đi đến một sơn động, ngay khi đó thì tên độc không rõ từ đâu bắn ra như mưa.

Những cơn ác mộng này ngày ngày xuất hiện tiếp nối chát chồng, có vẻ như để cảnh tỉnh tôi, nhưng tôi hoàn toàn không biết.

Sau này, đến khi tôi qui y Tam bảo, học Phật rồi, lúc xem kinh Địa Tạng, tôi mới hoảng hốt khi phát hiện ra: Các điềm mộng mình từng mơ thấy chính là những cảnh giới địa ngục mà trong kinh đã mô tả.

Ăn chất đại tiện, chẳng phải là Địa ngục phân giải hay sao? Còn Hắc sơn động? Trong kinh tả: Phía đông có một tòa núi Thiết Vi, quanh năm không ánh sáng, chính là tôi đã đến nơi này.

Nhưng thuở chưa biết Phật pháp đó tôi còn quá si khờ nên không tỉnh giác, cứ tiếp tục sống vô đạo, thất đức.

Một ngày nọ tôi mộng thấy mình đang leo từng nấc thang tiến lên tới đỉnh cao rồi, trong lòng đang cực kỳ hưng phấn, thì bỗng bị một con chim to bắt thần chụp bắt và ném tôi té xuống đất. Tỉnh dậy tôi thấy rất bất an, bắt đầu lo âu về tiền đồ của mình.

Kết quả, không bao lâu vị giáo sư chủ nhiệm bảo tôi không đủ tư cách để lấy bằng Tiến sĩ, chỉ có thể học Thạc sĩ thôi.

Tôi vô phương biện bác, đành chấp nhận quyết định này. Tiến sĩ rõ ràng bị thủ tiêu, nhưng ngay cả việc tốt nghiệp Thạc sĩ cũng quá khó.

Trong thời gian này tôi vẫn không biết thức tỉnh, tiếp tục liên lạc Tuấn, không may bị vợ ông phát hiện, bà làm âm oán long trời, lở đất, bà không ngừng gọi điện, gửi thư và quây tung bừa tới nỗi tôi hết còn có thể học an, sống ổn. Tuấn cũng bắt liên lạc cùng tôi. Lúc đó tôi thống khổ vạn phần, vì những lời có cánh xiết bao mật ngọt của Tuấn cuối cùng đã hóa thành phũ phàng. Gia đình tôi cũng trách mắng tôi thậm tệ, khiến tôi càng thương tâm thống khổ, dù được gia đình giáo huấn nhiều, tôi cũng không tỉnh giác, ngược lại còn luôn oán trời trách người, chẳng hiểu vì sao mình mất bằng Tiến sĩ, mất luôn người yêu, biến mình thành kẻ trắng tay không có gì.

Hằng ngày tôi khóc lóc không ngừng, tâm thần ngơ ngẩn, luôn ngóng mong Tuấn liên lạc tôi.

Mới nửa năm thôi mà tôi đã già đi rất nhiều. Từ một thanh nữ yêu đời hưng phấn, tôi biến thành kẻ ai oán, chán chường rầu rĩ. Cũng do tôi từng quan hệ cùng Tuấn nên bị mắc bệnh phụ khoa, hạ thể đau ngứa khôn cùng, nhưng đi khám lại không tìm ra bệnh. Căn bệnh này hành hạ tôi một thời gian dài, lúc ngưng lúc phát, có uống nhiều thuốc cũng không hiệu nghiệm, bệnh làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của tôi, những khổ đau này khó có thể thổ lộ với bất kỳ ai, dù là thân quyến hay bè bạn, nên tôi đành cắn răng chịu.

Bây giờ học Phật rồi, tôi mới hiểu đó là báo ứng của tà dâm, ác báo này không hề sai lệch, nhưng báo ứng vẫn chưa kết thúc.

Tốt nghiệp xong, suốt thời gian dài tôi không quen được anh chàng độc thân nào mà toàn là gặp và quan hệ với những ông đã có gia đình.

Bởi do nghiệp tà dâm chiêu cảm, tôi gặp anh A đã có vợ và phát sinh quan hệ và cũng trong một ngày chúng tôi đồng mơ thấy ác mộng. A kể anh mộng thấy đến một nơi bị người cắt thân thể mình ra thành mấy khúc. Tôi nghe vậy rất sợ, bởi vì tôi mộng thấy bị một con hổ cắn xé. Tôi hỏi vợ A tuổi gì? Anh đáp:

Tuổi cọp! Tôi lại càng thêm sợ. Cũng có khả năng ác mộng này đang cảnh tỉnh chúng tôi không nên tiếp tục phạm tà dâm, nếu không tương lai sẽ lãnh thảm báo ở địa ngục. Nếu chẳng có luật nhân quả, thì tại sao chúng tôi lại đồng thời mơ thấy ác cảnh nơi địa ngục?

Trong suốt thời gian yêu đương bất chính, tôi và A công tác luôn gặp bất lợi, còn xảy ra chuyện lạ là không biết vì sao cấp trên của anh A, hai tháng trước đã tự kết thúc hợp đồng lao động với anh, khiến anh phải lao đao lo tìm việc mới.

Công việc của tôi cũng vậy, luôn bị dồn ép, ngăn trở, bị kéo dài dây dưa hoặc khó thành. Cũng do vì tôi muốn kết hôn với A nên thường xảy ra cự cãi, có lần tôi còn định dùng việc tự sát để uy hiếp, buộc anh phải sống với tôi, nhưng chẳng ích gì, cuối cùng hai đứa vẫn chia tay.

Từ đó cuộc sống của tôi thường là nước mắt chan cơm, khổ không kể xiết.

Rốt cuộc tôi đã hiểu ra, đa số người thứ ba luôn nằm ở vị trí thấp hèn. Vậy mà hồi đầu tôi luôn ảo tưởng: Cho rằng mình có hấp lực quyền rũ đến nỗi bọn đàn ông phải bỏ vợ để đuổi theo mình. Nhưng sự thực thì trong mắt mấy ông có vợ kia, bạn hay tôi (những kẻ đang ở vị trí thứ ba), chỉ là những món ăn tạm vào lúc các ông muốn thay đổi khẩu vị mà thôi. Thông thường họ không thể vì bạn mà hi sinh gia đình, mà nếu họ có bỏ gia đình để cưới bạn chẳng nữa, thì hạnh phúc cũng sẽ không bao giờ như ý, viên mãn giống như bạn tưởng tượng đâu. Vì hạnh phúc khó thể hiện hữu khi chúng được xây dựng trên nền tảng của ngoại tình, tà dâm bất chính, trên đau khổ của người khác! Bạn nghĩ xem: Những kẻ có phẩm hạnh tà dâm xấu ác tính toán cướp chồng, se duyên cùng người có tâm bội bạc muốn ruồng rẫy vợ con thì cả hai đồng có được điểm phúc toại hưởng quả lành ư? Theo đúng luật nhân quả thì hễ đã gieo hạt đắng thì không bao giờ nếm được trái ngọt. Hạnh phúc nếu có thì cũng sẽ tan mau như bọt nước. Bởi vì thiên lý không bao giờ ủng hộ những cuộc tình bất chính, vậy nên may mắn thường không bao giờ đến với kẻ tà dâm. Chỉ những người chung thủy, đức hạnh mới có đủ phúc phận nếm trái hạnh phúc!

Bây giờ tôi nghĩ: May mà anh A không ly hôn, nếu không thì tội của tôi càng lớn và phiền não nghiệp chướng tôi phải gánh chịu sẽ là vô tận vô biên!

Hồi mới quen nhau, vì tôi mà anh A hay về nhà muộn, khiến vợ anh buồn phiền nên giữa họ thường phát sinh gây cãi bất hòa.

Bây giờ tôi chỉ biết âm thầm sám hối tội nghiệt của mình thôi, bởi tôi sống mà gieo toàn hạt giống bất tịnh, vô hình làm ô nhiễm chánh khí trong trời đất, góp phần làm vẩn đục thanh khí, khiến thế giới càng thêm mất an tịnh. Sau khi học Phật rồi, tôi luôn tự trách mình và âm thầm sám hối.

Hồi đó sau khi chia tay anh A xong thì tôi gặp anh B đang độc thân, nên cho rằng: Cuối cùng mình cũng thoát khỏi số kiếp kẻ thứ ba. Nhưng khi B quyết định về nước, tôi vô phương van cầu anh ở lại với mình. Trong thời gian sống

chung với tôi, anh còn phản bội qua lại với cô gái khác và cư xử với tôi rất ngang ngược, hống hách. B luôn thấy tôi chướng mắt, song tôi lại một bề nhẫn chịu, nhưng cuối cùng thì B cũng bỏ về nước, trước khi về còn nói toạc ra là anh đã có vị hôn thê ở quê nhà đang chờ mình về làm đám cưới.

Tôi cảm thấy quá bi ai, những tưởng lần yêu này là danh chánh ngôn thuận, nào biết rằng mình vẫn là kẻ thứ ba!

Tôi đau buồn rất lâu, sau đó lại quen anh C, cũng độc thân, sau bao lần trò chuyện tôi mời anh về nhà, bị ảnh hưởng của rượu, chúng tôi cùng làm việc xấu, thực đúng như câu cổ ngữ: “Bùng mau thì tắt vội”. Tình cảm giữa chúng tôi nhanh chóng nguội lạnh, cuối cùng thì chia tay.

Tôi ý thức được đây có lẽ là do lòng tôi chứa đầy tà tư, tà niệm, tà dâm nên khiến xui mình gặp toàn những người gian dối, bịp lừa, không thật lòng yêu, đa số họ chỉ là những kẻ muốn truy tìm và tận hưởng khóa cảm nhục thể, khiến tôi hết lần này đến lần khác nhận lấy biết bao tổn thương. Một phần cũng do tôi là kẻ đa tình lắm dục, nên chiêu mời kẻ có khí chất tương đương tìm tới, rồi tự chuốc lấy thống khổ không ngừng.

Tà dâm, chính là tự hủy hoại hạnh phúc mình, cũng là nguyên nhân khiến tài, lộc, quyền... bị suy giảm rất lớn, tà dâm làm vận may tiêu tan, xui xẻo thường đến, tai họa ập tới liên miên.

Đây là lý do vì sao Phật chế giới: Không được tà dâm, tất cả nhằm để bảo vệ hạnh phúc cho chúng ta.

Mặc dù lăm lức kẻ tà dâm nhận thấy dường như họ không bị thọ báo, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy vận xui luôn bao trùm, làm gì cũng không thuận, thân thể thường sinh bệnh, nhất là những bệnh tình dục viêm nhiễm nặng, tóm lại họ phải lãnh đủ nghiệp chướng trùng trùng!

Nếu như có thêm ác nghiệp đời trước ập đến nữa, thì kẻ như vô phương chống đỡ.

Giờ đây tôi thành tâm phát lộ sám hối những tội tà dâm đã tạo trong quá khứ, cũng khẩn thiết khuyên những ai có hạnh tà dâm tương tự tôi, hãy mau cải hối quay đầu, phát nguyện chấm dứt triệt để, không tái phạm. Chỉ có sám hối nghiệp chướng, tuân thủ giới luật Phật ban, nghiêm trì ngũ giới, hành thập thiện, mới giúp chúng ta tăng thiện nghiệp, mới khiến đời sống, phẩm hạnh ta thăng tiến, chiêu cảm mọi việc thuận lợi.

Do phạm lỗi tà dâm từ nhỏ đến lớn, tôi luôn gặp chướng ngại và thống khổ.

Do tà dâm xem thường trinh khiết, dễ dàng sống thử và yêu đương bất chính mà tôi thường mơ thấy cảnh địa ngục.

Hồi tưởng lại quá khứ đau buồn, tôi mới hoá nhiên đại ngộ, té ra: Tà dâm và yêu đương bất chính là tự hủy hoại, làm giảm phúc, lộc, quyền... của mình trong hiện đời, chết rồi còn phải sa địa ngục.

Sau khi đến với Phật pháp rồi, tôi biết giữ giới, dứt trừ tà dâm, lưu tâm sửa lỗi hướng thiện và hưởng được niềm bình an hạnh phúc. Vì vậy mà tôi thu hết can đảm phát lộ sám hối nói ra tất cả lỗi lầm của mình, mong chư vị độc giả lấy đây cảnh giác. Cũng xin khuyên các bằng hữu, ngàn vạn lần không nên đi vào con đường tà dâm ô trọc, vì đó là vực sâu chìm người vào thống khổ vô biên.

Phật tử Y

ÍCH LỢI KỲ DIỆU CỦA VIỆC GIỚI DÂM

Tôi là một phụ nữ 39 tuổi, đang công tác tại một xí nghiệp nơi thành phố T, có gia đình hạnh phúc, được chồng yêu thương, có con ngoan ngoãn khả ái, còn được cha mẹ luôn quan tâm lo cho, phải nói cuộc sống vô cùng mãn ý.

Tôi mới học Phật được một năm. Hồi đầu khi nhìn thấy hai chữ “Tà dâm” trong giới cấm của Phật, trong lòng tôi luôn cho mình là người tốt, thiện lương, hết dạ chung thủy với chồng, chẳng làm gì dính dáng đến lỗi tà dâm nên không lưu tâm chi.

Thế nhưng theo thời gian, khi tôi học Phật thâm nhập thâm sâu giáo pháp rồi, mới phát hiện ra thấy đều do mình ngu si không biết, nên làm cho là mình hay, mình đúng, tự ôm kiến chấp sai lệch, thậm chí đã phạm lỗi mà không hay.

Tập khí tà dâm đúng là “không thầy mà tự thông”, nhớ lại hồi 17-18 tuổi, có lúc quá hưng phấn tôi tự thỏa dục, dần dà thành thói quen, mãi đến lúc kết hôn sinh con rồi mà tật này vẫn chưa từ bỏ.

Hồi mới bắt đầu phạm lỗi này, tôi thường áy náy, xấu hổ, cảm thấy mình thật dơ bẩn, hèn hạ.

Có lần tôi tình cờ xem cổ thư Trung quốc thấy ghi: Thủ dâm khiến trăm bệnh theo đó phát sinh!

Tôi liền hạ quyết tâm từ bỏ, nhưng xui xẻo là khi lên mạng, tình cờ đọc các bài văn của nhiều chuyên gia viết, thấy họ tuyên bố: Thủ dâm giúp đời sống vợ chồng thêm phong phú, nào là giúp giải phóng năng lượng cơ thể, giúp giảm stress, giúp giải tỏa ức chế nhu cầu sinh lý, rất tốt cho sức khỏe, hành vi này hoàn toàn không có gì nguy hại, đây là chuyện bình thường, không có gì phải hoảng kinh hay tự trách...

Thế là tôi vịn vào mấy lời khuyên khích này mà yên chí, tha hồ bành trướng thói tật, bởi thấy ngay cả các vị có tiếng tăm hiện đại còn cho đây là hành vi hợp lý, bình thường, nên tôi cứ thực hành. Yên tâm nghĩ rằng: Mình làm vậy không hề phản bội chồng, còn giúp cho đời sống chăn chiếu thêm phong phú, do vậy mà tôi tiếp tục vâng theo chỉ bảo của các chuyên gia trên mạng, ném phăng tất cả lời dạy cổ thánh tiên hiền, không thêm để ý đến.

Sau này, tùy theo tuổi tác ngày càng lớn, tôi mắc nhiều bệnh phụ khoa, âm đạo bị viêm v.v... nhưng tôi không chú ý lắm, bởi cứ đinh ninh rằng: Phụ nữ thời nay ai mà không mắc mấy chứng này? Tôi nghĩ đây là chuyện bình thường, nữ giới bị bệnh phụ khoa hiện có rất nhiều, cần chi phải lưu tâm, lo lắng?

Mãi đến sau này, khi cảm thấy hạ thể thường tiết dịch xông mùi xú ứ rất khó chịu, tôi mới nghĩ là mình cần vệ sinh tốt hơn nữa, nhưng cho dù tôi tắm rửa ngày mấy lần, thay y phục mấy bận, thì tình trạng này vẫn không chuyển tốt.

Đến khi học Phật rồi, tôi suy tở ngỡ khi hiểu rõ ra: Thủ dâm chính là tà dâm, là hành vi cực kỳ sai lầm, rất đáng xấu hổ, cần phải dứt bỏ triệt để và các chứng bệnh mà tôi đang mắc phải chính là do quả báo của tà dâm, thủ dâm chiêu cảm!

Khi đó tôi giống như bị một gậy đánh vào đầu, tâm tư bừng tỉnh, từ giây phút đó biết thông thiết ăn năn những lỗi lầm đã phạm trước đây.

Từ đó tôi hạ quyết tâm: Triệt để dứt bỏ thủ dâm, tính đến giờ đã được năm tháng. Tuy tôi mới đình chỉ, dứt trừ lỗi ác trong thời gian ngắn ngủi, nhưng lạ thay, những chứng bệnh phụ khoa bỗng tiêu tan, biến mất hết, điều khiến tôi hoan hỉ nhất là, hạ thể không còn xuất hiện mùi hôi.

Không ngờ giữ giới dâm lại đem đến nhiều lợi ích kỳ diệu cho thân lẫn tâm, khiến tôi mừng vui khôn xiết, vì không chỉ thế, dung mạo tôi còn chuyển hóa sáng rõ và điều tôi vui nhất là: Mình đã thành nữ nhân thanh tịnh nhờ vâng giữ giới cấm của Phật.

Vì muốn báo ân Phật và mong quý vị được lợi ích nhờ xem bài viết này, tôi đã thu hết can đảm để viết chuyện của mình ra chia sẻ. Là đệ tử Phật tức nhiên tôi không nói dối, xin hãy tin kinh nghiệm mà tôi đích thân trải qua là hoàn toàn chân thực.

Tôi tha thiết khuyên các chị em, đừng cho rằng mình đang sống trong thời buổi tân tiến mà khinh thường những lời dạy, những cảnh báo minh triết cô xưa. Chúng ta phải thận trọng sáng suốt khi xem những bài viết khuyến khích sống buông thả, cho phép bản thân phóng túng tình dục trên mạng. Xin đừng tin vào thuyết: Thủ dâm là hành vi bình thường, đem lại lợi lạc. Cần phải hiểu rõ rằng: Ít nhất thủ dâm cũng chiêu vờ ba ác báo là:

1. Trầm bệnh theo đó phát sinh.
2. Thân phát mùi tanh hôi.
3. Vận khí luôn xui xẻo.

Nguyện tất cả chị em phụ nữ đều xa lìa bệnh tật khổ não.

Nguyện tất cả mọi người đều có được thân thể khỏe mạnh khang kiện, gia đình hạnh phúc.

Minh Vũ - 20/3/2012

HƠN BA TRĂM MẠNG

Hôm qua một cô gái từ Đông Hoan gọi điện thoại tới, ngỏ ý muốn được thôi miên và hỏi tôi ngày nào rảnh? Tôi hẹn cô tuần sau.

Nghe vậy cô tỏ vẻ rất sốt ruột, nói:

- Không được, ông Đặng ôi, xin hãy làm ơn... ông có thể giúp tôi sớm hơn không?

Nghe giọng nói gấp gáp của cô, tôi đoán chắc cô có chuyện gì cần lắm, bèn hẹn cô ngày mai.

Hôm nay, mới hơn 9 giờ sáng, cô đã đến. Đó là một cô gái 29 tuổi, chưa kết hôn.

Cô kể mình họ Thắm, tôi tưởng cô có gì cấp bách mới cần thôi miên gấp, hóa ra là do cô tò mò chỉ muốn biết tiền kiếp mà thôi.

Cô Thắm là người thật thà chất phác, lớn lên ở miền quê, cha mẹ đều là nông dân. Cô có một em trai và một chị. Trong mắt mọi người ai cũng tưởng cô có tuổi thơ hạnh phúc, nhưng không phải vậy. Ngay từ nhỏ cô đã bị xem là đứa bé ngu ngốc, vì 8 tuổi mới đi học nhưng cô không thể viết chữ. Do vậy mà cha mẹ không thương.

Phụ thân thường đánh cô, còn mẹ thì luôn thấy cô chướng mắt nên hay la mắng cô, cư xử rất bất công. Ngay cả em trai và chị gái cũng khi dễ, ăn hiếp cô. Cho nên từ nhỏ cô đối với cha mẹ ôm nhiều hận oán. Cô còn bị bệnh viêm gan lâu năm, trước đây gan hay bị đau. Cô có trí nhớ cực tồi, cô đã đến chùa làm công quả hai năm, được người ta dạy niệm câu “Nam mô A Di Đà Phật”, nhưng cô không nhớ nổi. Ngực cô thường đau, luôn có cảm giác khó thở. Ngón tay út và áp út bên phải bị đơ cứng, khiến nhiều lúc cầm đũa cũng không được. Từ nhỏ cô hay bị ảo thính, thường nghe có tiếng người nói bên tai.

Tôi hỏi cô vài câu đơn giản xong, thì bắt đầu giúp cô vào cuộc viễn du thám thính tiền kiếp.

Đầu tiên, tôi dẫn dụ theo phương thức thông thường, nhưng thấy cô không có chút phản ứng gì. Chẳng lẽ cô thực sự quá ngu độn ư? Xem tướng cô thấy cũng không đến nỗi tôi tấm lăm, có vẻ là người thật thà. Do cô không thông minh lanh lợi nên tôi đành hướng dẫn từ từ để khơi lại ký ức tiền kiếp của cô.

Khi tôi bảo: Cô hãy nhớ về năm lớp 10! Thì cô mô tả mình thấy cảnh một bạn gái cùng lớp đang trò chuyện yêu đương tình tứ với một thanh niên, cô bèn chỉ cho một nữ sinh khác nhìn, thế là cô này liền đem chuyện ấy mách với nữ giáo sư, cô giáo bèn xử phạt nữ sinh kia, khiến cô ta xấu hổ bỏ nhà ra đi và bị người lương gạt đem bán đến một nơi xa, may là cô ta lanh trí chạy trốn được, nên không bị xâm hại. Khi cô Thắm thấy đến đây, thì lộ vẻ rất hối hận, cô bật khóc, lệ luôn đầm đìa...

Tôi lại hướng dẫn cô nhớ về thời đồng niên, cô bỗng tỏ vẻ rất sợ hãi, toàn thân phát run, tôi hỏi: Chuyện gì khiến em sợ dữ vậy?

Cô đáp bằng giọng trẻ thơ, đầy sợ sệt nói:

- Cha đang đánh tôi.

Ký ức ấu thơ đang ùa về, cô miêu tả:

Cha hay đánh tôi lắm, ông dùng roi quất vào bắp chân, rất đau, hu hu!... cô vừa khóc vừa kể.

Tôi hỏi tiếp:

- Hồi nhỏ, chuyện gì khiến cô khó quên nhất?

Một lúc sau, cô đột nhiên bật khóc, hét to lên: Mẹ cư xử thiên vị, không công bằng!

Do người mẹ luôn thấy cô chướng mắt, nên chẳng thương. Hễ cái gì tốt thì mẹ dành cho chị và em trai chứ không cho cô. Tết đến, chị và em cô được may y phục mới, nhưng cô thì không.

Khi cô bị cha đánh đòn thì chị và em cô đứng bên ngoài nhìn vào cười. Điều này khiến cô rất buồn. Cô kể đến đây thì sự uất ức bị dồn nén suốt hai mươi mấy năm như hỏa diệm sơn phun trào, cô thét lên với vẻ cừu hận qua màn nước mắt:

- TÔI HẬN HỌ! HẬN CHẾT ĐI ĐƯỢC!

Khi viết đến đây, lòng tôi xúc động dạt dào, mặc dù tôi hành nghề chỉ mới hơn hai năm ngắn ngủi, nhưng qua những gì chứng kiến được, tôi cảm thấy thái giáo là phi thường nghiêm trọng trong (Trong khoảng từ ba đến bảy tuổi, ảnh hưởng cha mẹ đối với trẻ cực kỳ lớn).

Cô Thẩm từ nhỏ đối với cha mẹ, chị em... lòng đã ôm oán hận thâm sâu, vì từ nhỏ luôn bị cha mẹ làm tổn thương. Khi tôi khuyên cô nên hóa giải oán hận, cô bật khóc to. Những oan khuất và oán hận hóa thành suối lệ tuôn tràn... Xong rồi thì cô chịu tha thứ cho người thân, đôi mày hết cau có và mặt cô dần ra, lộ vẻ thanh thản...

Tôi tiếp tục hạ lệnh cho cô đi về kiếp trước đó nữa, để tìm cho ra nhân duyên không tốt giữa cô với cha mẹ. Té ra vào một đời nọ tại Triều Thanh, cô là một phụ nữ nông thôn, có hai con trai: Con cả 5 tuổi, con út 3 tuổi.

Chồng cô thường vắng nhà vì phải ra ngoài làm việc kiếm tiền. Kiếp đó cô đối với hai con trai không tốt, nhất là đối với con trai đầu, cô rất ghét, bởi vì nó rất ngu và cô thường đánh đòn nó. Đứa con trai út cũng làm cô chướng mắt, có lúc cô mua đồ cho con cả, mà không thèm mua cho con út. Hai con đối với cô cũng phi thường oán hận. Trong cơn thối miên cô Thẩm kể: Đời này cậu cả sinh làm phụ thân, cậu út nay là mẫu thân cô.

Lại tiến sâu về kiếp trước nữa, thì cô Thắm nhìn thấy: Vào đời Minh, mình là một thiếu nữ khoảng mười mấy tuổi, mặc váy hồng, đang đứng một mình trong vườn hoa, lúc đó trời chạng vạng tối, tâm tư rất buồn khổ. Bởi vì cha mẹ đối với cô rất tệ. Phụ thân luôn thấy cô chướng mắt, thường hay đánh đòn, mẹ cũng rất ghét cô. Cho nên vào kiếp đó cô cũng rất oán hận cha mẹ. Cảnh đó giống hệt như thời ấu thơ đời này mà cô đã trải qua. Kiếp đó cô có một em trai.

Lẽ nào đây là chân tướng luân hồi? Đời đời kiếp kiếp không ngừng báo oán, đền bồi, giày vò nhau? Không ngừng diễn lại nhân quả và phóng ảnh tâm linh? Tình hình cô Thắm và cha mẹ cứ tiếp diễn vùn xoay mãi như thế, xem ra chẳng biết bao nhiêu đời rồi...

Nếu kiếp này không minh bạch, không giác ngộ, không chịu buông xả hết oán hận cuu mang trong lòng, thì khổ cảnh này sẽ tiếp tục kéo dài mãi đến đời sau, biết bao giờ mới kết thúc? Không lẽ đây chính là điều mà Phật giáo thuyết giảng: Đời đời yêu, oán tình, thù... xui ta tìm nhau đời nợ, đền nợ... tâm báo ân, báo oán... không ngừng tái diễn, luân lưu không dứt.

Tôi tâm cầu cho tất cả chúng sinh sớm thoát ly luân hồi thống khổ, vĩnh viễn sống trong tri ân, hạnh phúc.

Trong quá trình thôi miên, tôi còn phát hiện ra một câu chuyện nhân quả khác của cô Thắm nữa.

Lần thôi miên đầu kết thúc, cô bảo ngực mình đã cảm thấy dễ thở rất nhiều, nhưng hình như vẫn còn chút gì đó ngăn trệ bên trong.

Khi tôi bắt đầu cuộc thôi miên lần hai, chuyện ngoài sức tưởng tượng phát sinh.

Cô Thắm nói: Hình như có gì đang ở trong ngực, trong não tôi!

Tôi liền hướng dẫn tiếp tục, thì đột nhiên cô nói bằng giọng đàn ông, nghe rất hung ác...

Tôi vội hỏi:

- Bạn là ai?

- TA LÀ KẸ BỊ TÊN NÀY SÁT HẠI!

- Giờ bạn muốn thế nào?

- TA MUỐN Y CHẾT! QUYẾT KHÔNG THA!

Giọng nam thốt ra với vẻ vô cùng hung ác. Tôi ngẩn ngơ. Vậy rốt cuộc là chuyện gì nữa đây? Dần dần tôi hiểu ra:

Sự việc phát sinh vào đời Tống. Lúc đó cô Thắm là một cao quan hơn 40 tuổi tạm gọi là Khánh cho độc giả dễ phân biệt. Trong cơn thôi miên hiện thời, cô Thắm lộ vẻ phi thường tức giận và nói bằng giọng đàn ông chứa đầy phần nộ xung thiên:

- Đáng hận quá, ta muốn giết tên Khang!

Vì sao muốn giết?

- Y rất đáng chết vì dám khởi ý phản bội, mưu tính lấy đầu ta!

Té ra tên Khang là quan thuộc hạ trong triều, đang âm thầm liên kết với nhiều người để làm hại ông Khánh.

Do đã biết trước, nên một ngày nọ ông Khánh dẫn theo nhiều binh sĩ, xông vào nhà Khang, giết sạch toàn gia hơn ba trăm người, riêng thuộc hạ Khang bị Khánh đâm trúng tim mà chết. Còn hai người nữa cũng bị chặt đầu mạng vong. Vì vậy kẻ gá vào ngực hành hạ cô Thắm chính là Khang do hắn bị đâm trúng tim chết, nên bây giờ trả thù bằng cách hành đau nơi ngực còn hai vong bị chặt đầu thì gá vào não cô. Riêng ba trăm người kia thì một số gá vào đầu, số thì gá vào tay phải vì lúc tàn sát họ, cô cầm gươm bên tay phải.

Cô Thắm đến 8 tuổi mới đi học, nhưng không thể viết chữ, trí óc không thông minh linh hoạt, tim thường bị đau... là do có liên quan đến vụ “Đại thảm sát ba trăm lẻ ba mạng này”.

Sau khi thôi miên kết thúc, tôi bảo cô Thắm:

- Hồi nhỏ không phải cô ngu ngốc hay đàn độn gì cả!

Cô nói cô cũng biết rõ mình không có ngốc, nhưng hề muốn viết chữ thì tay cứng đờ không nghe theo, giống như cố ý chống lại cô vậy. Hơn nữa trong não cô luôn lộn xộn rối ren, nên không thể nhớ được gì.

Đối diện với hơn ba trăm mạng còn ôm đầy hận oán, tôi chỉ có thể hướng dẫn, điều đình, xin họ hóa giải. Tôi khuyên cô Thắm hãy nhận lỗi, sám hối.

Thế nhưng chỉ có một số ít vong linh chịu tiếp nhận, còn đa số khăng khăng ôm oán, cương quyết không tha thứ, nhất định đòi báo thù. Tôi nhắc họ: Đây là nhân quả, cái gì cũng có nguyên nhân đầu tiên. Do họ không phục nên tôi đành phải thôi miên cô Thắm tiếp, dẫn dụ cô đi sâu vào kiếp trước đó nữa, để tìm cho ra nguyên nhân đầu tiên, hầu có thể giúp hai bên hóa giải hận thù.

Lần này cô Thắm kể:

Kiếp đó vào triều Đường, cô là một phú ông họ Trương khoảng ba mươi mấy tuổi, rất giàu, có đông người hầu hạ.

Thình lình một hôm nọ, có ba người bịt mặt, dẫn theo mấy mươi người, tay cầm vũ khí xông vào dinh thự của Trương phú gia để cướp, nhưng ông Trương cương quyết chẳng nộp tiền cho chúng, nên cuối cùng không những ông bị bọn cướp giết chết mà toàn gia ông hơn trăm người cũng bị chúng giết sạch để diệt khẩu.

Khi cô Thắm nhớ đến đây thì lộ vẻ vô cùng sợ hãi, toàn thân run rẩy, cất tiếng van xin như thể đang là Trương phú gia:

- Xin đừng giết tôi! Đừng giết tôi!

Thế nhưng tên đầu đảng bịt mặt vẫn giết chết ông, hấn ra tay độc ác: Đâm một đao vào tim ông Trương.

Cô Thắm nói, mặc dù họ bịt mặt, nhưng cô vẫn nhận ra tên đầu đảng giết mình chính là kẻ từng làm công cho mình trong kiếp đó. Do thấy hấn làm việc quá tệ nên Trương phú hộ không hài lòng, đã đuổi cổ hấn đi, vì vậy mà hấn ôm hận, kết bè đảng, rủ nhau đi cướp của ông.

Ngay giây phút cô Thắm nhớ lại tiền kiếp kia, thì ba trăm oan quỷ kia cũng đồng thời cảm nhận được họ từng là những kẻ cướp gian ác... nên không còn ôm lòng oán hận nữa! Có thể do lúc cô Thắm nhớ lại tiền kiếp ở triều Đường, thì bọn oan quỷ cũng nhìn thấy và nhận ra lỗi lầm của mình, cho nên không cần tôi khuyên chi nữa, tất cả bọn họ đều đồng ý hòa giải, buông hết hận thù.

Sau đó, tôi kể cho họ nghe về thế giới Cực Lạc của Phật A Di Đà, về hạnh nguyện từ bi của Ngài, tôi miêu tả quốc độ này rất thù thắng trang nghiêm và khuyên bọn họ hãy niệm Phật cầu sinh Tây Phương. Bọn họ rất hoan hỉ tiếp thọ.

Cuối cùng, tôi hướng dẫn họ đồng niệm “Nam Mô A Di Đà Phật” theo tôi. Ngay trong lúc Phật hiệu vang vọng, cô Thắm bảo tôi, cô thấy rõ bọn họ xếp thành hàng, từng người, từng người đứng trên hoa sen, theo Tam Thánh⁽⁵⁾ và dần dần biến mất giữa không trung.

Khi cuộc thôi miên kết thúc, cô Thắm bảo toàn thân cô nhẹ nhõm, đầu óc tỉnh táo hẳn.

Khi cô từ biệt ra về, tôi thầm nghĩ: Nếu như tôi chọn công tác khác, không biết mình sẽ ra sao?

Tôi thầm cảm ơn công việc hiện tại đã giúp tôi hiểu sâu thêm về nhân quả, rút ra được rất nhiều bài học hay, tăng thêm niềm tin kiên cố và tự biết mình cần phải tu sửa cho rốt ráo. Dù sức tôi kém, nhưng cũng nguyện giúp đỡ hết tất cả chúng sinh.

Nhân quả báo ứng không sai mấy may, oan oan tương báo, không bao giờ dứt, hơn nữa càng báo oán, thù càng sâu nặng. Mới đầu là giết hơn trăm người, đến lúc báo thù lại thì thành ba trăm lẻ ba người.

Chỉ có buông bỏ oán thù, chân thành sám hối. Trong sinh hoạt thường nhật, cần đem phiền tâm thành đối đãi bình đẳng với tất cả, như vậy thì oán kết đời trước tự nhiên sẽ được tháo gỡ.

Giáo sư Đặng.

HẤP TINH QUỶ

⁽⁵⁾Phật A Di Đà, Bồ tát Quán Thế Âm, Bồ tát Đại Thế Chí.

Trong các loài quỷ Phật kể, có loài hấp tinh quỷ, vậy chúng hoạt động như thế nào?

Khi nam nữ phóng túng tà dâm, ngoại tình, ngoại hôn không phải vợ chồng hợp pháp mà ân ái vụng trộm, sống lang chạ, tà hạnh thì sẽ có hấp tinh quỷ xuất hiện.

Tôi có anh bạn, mới đầu rất chống đối các trang web sex hay khiêu dâm, cho đó là vô đạo đức, sa đọa... nhưng thời gian lâu dần, anh cho rằng: Dẫu tình cờ có nhìn thấy cũng không sao. Nào ngờ sau khi tò mò xem thử, nhìn tới dòm lui một hồi, riết rồi anh đâm ghiền.

Bỗng một hôm anh tâm sự:

Các phim, truyện, đĩa sex... có nội dung kích dâm gợi dục không nên xem, phải nói là **tuyệt đối không nên xem**. Tôi đã bất ngờ nhìn thấy có hình quỷ hiện lên trong các cảnh quay các “pha” tình dục này. Thật kinh hãi quá.

Té ra hôm đó anh lên mạng xem sex⁽⁶⁾, bỗng phát hiện ra trong cảnh quay có hiện tượng lạ: Ngay khi cô gái mại dâm đang tiếp khách, thì phía sau giường ả hiện rõ hình dáng quỷ đang phục sẵn ở đó, nửa thân trên của quỷ lộ rõ gương mặt trắng bệch, hốc mắt đen, tóc dài bù xù nhìn giống mặt người nhưng trông rất đáng sợ. Con quỷ hiện ở phía sau này đang nhìn chăm chăm vào dâm nữ, điều khiển cô ta diễn trò bán thối, nhả thần ả chứa đầy vẻ khiêu dâm, mê loạn, không còn chút tỉnh táo.

Điều này khiến anh bạn tôi bị sốc vô cùng, kể từ đó anh không bao giờ xem các phim ảnh đồi trụy nữa, anh xúc động nói:

- Hèn gì mà người xưa nói: Các dạng quan hệ không phải phu thê đều có quỷ lẫn, quỷ ám!

Mà đúng là có quỷ trà trộn vào ẩn trong đó. Kẻ bị quỷ ám sẽ bị chúng hút dần tinh, khí, thần, càng lúc càng nhiễm tà, càng trở nên ngu đần, mê muội.

Một anh bạn khác của tôi, tuy không ư ra ngoài lãng nhãng, nhưng rất khoái xem sex trên mạng hay trong băng, đĩa. Thỉnh thoảng anh cũng xem ảnh khiêu dâm, hình lõa thể hay “Sex nghệ thuật”. Xem được một thời gian lâu, anh kể rằng: Bỗng dưng anh cảm giác như có một luồng khí lạnh từ phía sau lưng xâm nhập vào cơ thể, khiến thân trở nên suy yếu, mất tự chủ và cứ ra mồ hôi lạnh...

Anh ý thức được hiện tượng này chẳng phải là việc tốt, lập tức đình chỉ, không xem nữa. Thỉnh thoảng hễ theo thói quen có nhớ đến sex, thì anh liền không chế, không cho nghĩ tiếp nữa. Dần dần, trạng thái này ít đi, đến mức khi mở vi tính anh chẳng còn muốn xem các mục sex hay phim ảnh đồi trụy nữa, mà vội chuyển sang trang khác ngay.

⁽⁶⁾Những trang Web tình dục của Trung Quốc có thể quay cảnh mây mưa và tung ra trực tiếp.

Một pháp hữu có thần thông đã khai mở thiên mục từng cảm thán nói với tôi:

- Tại sao con người lại có thể làm ra những việc phi nhân cách như thế?

Phải hiểu là: Người có nhiều dâm tâm bất chánh sẽ chiêu vờ tà quỷ tới... mà những phim ảnh đồi trụy thường chứa âm khí rất nặng, khiến người ưa xem, trào dâng ham muốn rồi bắt chước làm theo, dễ dàng tạo cơ hội cho loài quỷ hấp tinh tìm đến gá vào, xúi bẩy thêm khiến họ không không chế nổi mình, cả ngày toàn chỉ muốn thực hiện những hành vi dâm ô phi nhân cách. Loài quỷ này không phải ai chúng cũng có thể làm hại, mà chỉ những kẻ nội tâm thường nghĩ tà, đa dục, mê dâm loạn... lập tức sẽ tự chiêu mời chúng tới và đương nhiên chúng có quyền làm hại.

Các băng, đĩa, phim, ảnh sex... bao gồm các trang web đồi trụy, chính là môi trường sản sinh kích thích người phạm tội dâm loạn và đây chính là môi trường béo bở, là “Lạc Viên của quỷ hấp tinh, quỷ hành bệnh trú đóng”. Quý vị đừng cho đây là chuyện không tưởng, là chuyện nhỏ không đáng lưu tâm, mặc dù hiện thời kẻ phóng túng tà dục không thấy có bệnh gì hiển lộ, nhưng đến khi bệnh bộc phát thì xem như hết cứu. Lúc đó bạn cử động đi đứng gì đều thấy khó khăn và sẽ ném trái thán ngày cực kỳ khôn đốn. Đến lúc đó, ngay cả con cái cũng xa lánh bạn. Việc xem sex, phóng túng tình dục... chiêu hậu quả rất đáng sợ, thực tế bạn chẳng nên dấn vào.

Tâm hoa hỏi liễu: bại thân nhà

Do bởi mắt tai, ưa dâm tà

Dương thế mặc dù chưa sa lưới

Chết rồi khó thoát tội hình tra!

Kiếp người chưa tới trăm năm, chớp mắt thân này đã mất, chớ nên ham dâm lạc nhất thời mà thọ khổ vạn kiếp.

Cũng xin giải thích thêm là: Khi đoạn phim lẫn ảnh chụp cuộc mây mưa bất chính của cặp nam nữ có hiện hình quỷ thấp thoáng phía sau được tung lên, đã phát sinh “con bão tranh cãi” ngay trên cộng đồng mạng. Do hình lưu truyền trong nội bộ, chỉ hội viên mới được xem. Nhưng đây là chuyện quái lạ hi hữu chưa từng thấy, dù hình quỷ chỉ hiện thoáng qua, nhưng đủ khiến người xem nổi óc. Phải nói là hiện tượng kinh dị trong hình, đã châm mồi cho nhiều cuộc tranh luận bùng nổ, gây âm náo và dậy sóng... đến nỗi cả vùng Đông Nam Á cấm quảng bá hình này. Riêng tôi đã xem kỹ bức hình: Lúc nam nữ đang chìm đắm trong dục lạc u muội, rõ ràng có gương mặt quỷ hiện nơi góc giường nhìn họ kích tình! Gương mặt quỷ này dù chỉ nhìn qua thoáng chốc, nhưng đủ khiến ta nổi óc, kinh sợ đến mức hừng tình và dục khởi cũng tiêu tan. Không người nào có thể giả được mặt quỷ với phẩm chất quỷ ngoài sức tưởng tượng như thế!

Hấp tinh quý (ảnh cắt ra từ video).

Quả Chân

HIỆN THỂ BÁO CỦA TÀ DÂM

(Lời kể của một bác sĩ đã khai mở thiên nhãn)

Người dâm tâm nặng nề sẽ chiêu vờ những loài yêu quái háo dâm và hấp tinh quý tìm đến.

Thời gian gần đây, người đến tìm tôi trị bệnh rất đông, quán sát kỹ nguyên nhân thì trong số họ hết một phần ba là: Bệnh phát sinh do tâm dâm tà chiêu cảm.

Triệu chứng thể này: Đa số bệnh nhân phát hiện mình dễ mất tự chủ, không thể khống chế, niệm dâm đê hèn cứ khởi ồ ạt mãnh liệt, mạnh tới nỗi ngay cả lúc niệm kinh, trì chú hay bái Phật cũng bị khởi niệm xấu này, vì vậy họ tìm đến tôi, hỏi vì sao như thế?

Nếu ai thấy mình bị tình huống tương tự vậy, thì tôi xin nhắc nhở: Có khả năng bạn đã bị tà yêu trói buộc quá nhiều. Đây chính là điềm then chốt mà bài viết này muốn nêu lên, bởi đây chính là ác báo hiện thể cho người có dâm tâm, tà ý nặng.

Thế thì người dâm tâm nặng sẽ chiêu cảm hiện thể báo ra sao?

Khi một người khởi dâm tâm nặng, tà ý của họ sẽ chiêu vờ rất nhiều loài quỷ mị đồng thanh đồng khí tìm đến, nghĩa là những loài có dâm tâm cực mạnh, có đồng tư tưởng ô uế giống họ sẽ tụ hội bu quanh, trong đây không riêng gì người cõi âm mà bao gồm cả loài phi nhân, súc vật, chưa kể có một số là hồ ly sở hữu công phu tà tu tìm tới, cao hơn nữa là loài dâm quỷ. Nghĩa là có đủ loài, đủ hạng, không giới hạn ác quỷ, tà thần hay súc sinh, miễn là có chung khí dâm,

ý dâm, tương dâm, chính do ác nghiệp dâm chiêu cảm mà tìm đến trối buộc, hành hạ nhau.

Riêng đám hồ ly tà tu có dâm tâm nặng thường viễn ly chánh đạo, bởi chúng vốn không phải là hạng rên thiện, bồi đức; chuyên nương vào việc hấp tinh khí người để tu luyện, vì vậy khi bắt được tư tưởng của người có tâm dâm nặng (những rung động tư tưởng này phóng ra giống như làn sóng vi ba), thì bọn chúng khoảng hai ba tên sẽ vây lấy đương sự và từ sáng đến tối luân phiên ngủ cùng người này, nhắm vào việc rút tinh khí để tu luyện. Người bị bọn chúng vây nhiều, thường sẽ bất giác khởi dâm niệm, thậm chí dù có ở trước tượng Phật cũng không kèm được tâm dâm, tối tối thường mộng thấy hành lạc hoặc họ không tự giác, đang ngủ cũng tự thủ dâm nên hay bị mộng tinh, di tinh.

Vào ban ngày, đa số những người bị quỷ my hấp tinh vây hãm bầu bạn thì họ rất suy, mắt lơ đờ, ưa buồn ngủ, tinh thần không phấn chấn, thân tâm mỗi mệt, khẩu khí tanh hôi, ứ trọc v.v...

Nếu thân mình có các triệu chứng như trên, thì cần lưu ý, bên cạnh bạn có thể đã hiện diện loài tà vây quanh và bạn sẽ bị chúng quấy rối không buông, tôi e rằng các bạn sẽ lại tìm tôi nhờ khám bệnh nữa nên xin mách phương pháp giải quyết tốt nhất là: Phải lập tức sám hối tất cả niệm dâm dục trong quá khứ, những lỗi nhiễm ô do: Xem văn hóa phim ảnh, truyện sách sex... đòi truy v.v... từ trên net hay băng đĩa hoặc bất cứ ở đâu, bạn phải sám hối tất cả không được để sót và cần hạ quyết tâm từ bỏ tà dâm triệt để. Chỉ có tự mình phát dũng khí, thệ nguyện tu hạnh thanh khiết thực sự, thì bạn mới có thể giải quyết tận cội rễ các vấn đề này.

Thủ dâm luôn có quỷ hấp tinh theo sau

Tôi quen một tiểu đệ, diện mạo ử rữ tái xanh, quầng mắt đen thâm. Chú hay mất ngủ và thức rất khuya.

Sau đó tình cờ mà tôi phát hiện chú có thói quen thủ dâm, nên tôi đã bỏ thời gian quán sát, tìm cách giúp chú cải sửa thói tệ này.

Khi tôi định tâm nghĩ đến chú một lúc, thì bỗng nhìn thấy một cảnh tượng hết sức bất ngờ: Trong lúc chú đang thủ dâm, thì phía sau chú có rất nhiều hấp tinh quỷ hiện diện. Khi chú làm trò bản thủ này thì đám quỷ tranh nhau hút tinh khí. Hơn nữa chúng không phải chỉ có một hai tên thôi đâu, mà là có rất nhiều! Tôi vừa nhìn thấy cảnh này thì nhòm tòm muốn nôn, hèn gì mà bộ dạng chú quá u ám, mỗi mệt. Tôi thầm nghĩ: Thật không ngờ có người ngốc đến vậy, đem tinh, khí, thần quý báu của mình biểu hết cho đám yêu tà!

Nhìn thấy đám hấp tinh quỷ hằng ngày vây quanh chờ hút tinh khí của chú, trong lòng tôi rất khó chịu.

Phải biết: Tinh, khí, thần là nguyên liệu quý báu giúp thông minh sáng trí, do con người ngu muội không biết nên đã sống buông thả để mặc cho tinh hoa

của mình bị thất thoát rò rỉ hết. Chỉ vì mê vài giây hương khoái cảm nhục thể mà cam tâm tự hủy hoại sức khỏe mình.

Khi người ta thủ dâm, ngoại tình, tà dục, lang chạ, thì luôn có hấp tinh quý châu chực, chờ đợi dùng bữa! Những người hiểu rõ điều này ắt sẽ luôn cẩn thận, quyết giữ gìn sự trinh khiết cho bản thân, không bao giờ dám tự hủy hoại, tiêu hoang tinh, lực. Vì tổn hại này rất khó bù đắp. Muốn bảo tồn sức khỏe chúng ta phải nương vào tinh, khí, thần! Nếu tinh, khí, thần không đủ thì chẳng thể sống tốt, quý mị cũng dễ dàng xâm hại... ngoài ra đương sự còn bị nhiều bệnh phụ khoa, nam khoa nặng nề khó cứu chữa.

Vì hiện thời có rất nhiều người do không hiểu biết mà phóng túng tà dâm nên bị tổn hại. Tôi buộc phải viết ra bài này để cảnh báo, chỉ mong có người đọc xong chịu tin và phát tâm sám hối những lỗi, những nghiệp tội đã tạo... nguyện triệt để từ bỏ thói xấu, được vậy mới có thể hồi phục chánh khí, trăm tà chẳng xâm hại.

CHUYỆN ANH K

Đây là câu chuyện có thật, xảy ra cho anh K, bệnh nhân của tôi. Anh khôi ngô tuấn tú, khoảng 36 tuổi, làm việc tại ngân hàng, sinh hoạt giàu có, tiền bạc dư xài, rất được gia đình, bằng hữu xem trọng.

Nhưng anh bị mất ngủ nặng, tôi quan sát thấy sau lưng anh có một con yêu xà đang quấn chặt mình anh. Khí xà dễ phát hiện, nó đang trộm hút tinh khí anh, tôi nhìn bằng linh nhãn nên không tiện nói ra với anh, đành âm thầm tìm hiểu việc này.

Thực tế trong sinh hoạt, người bị dâm xà gá thân, tất nhiên do tư tưởng chứa đầy tình dục dâm uế hoặc có nhiều tà hạnh. Những người có ý nghĩ không thuần khiết thiện lương, lòng đầy dục nhiễm thông thường nếu đạt đến mức độ nặng thì sẽ chiêu mời các động vật yêu tà còn gọi là vật thể âm tìm đến quấy nhiễu, khiến thân họ phát đủ bệnh và loại bệnh này, tuyệt không có bác sĩ bình thường nào có thể tìm ra. Đa số các danh y chỉ có thể phán xếp loại bệnh này vào nhóm thần kinh, như: Suy nhược thần kinh, trầm uất lo âu, tự kỷ v.v...

Để tìm ra nguyên nhân căn bệnh, hai chúng tôi đã có cuộc đối thoại như sau:

Tôi hỏi:

- Có phải anh luôn khao khát muốn kết hôn?

- Đúng vậy. Nhưng bao lần định tiến tới đều chẳng thành. Không phải đối tượng chẳng vừa ý tôi, mà là do bên nhà gái không chịu. Cũng có mấy lần được bên nữ đồng ý, nhưng sau đó không hiểu vì sao vô duyên vô cớ lại bị vỡ tan.

- Từ tháng 8 năm ngoái đến nay, anh luôn bị chứng mất ngủ? Mà hề ngủ là thường di tinh, có phải vậy không?

- Vâng, tôi còn có cảm giác rất lạ, dường như có cái gì đó đang ngăn cản tôi kết hôn. Nhất là trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi thường mơ thấy có một cô gái đến bên mình, gọi tình, kích dục... thế là tôi không kiềm chế được và bị di tinh. Hôm sau thức dậy thấy mệt mỏi vô cùng.

- Bây giờ anh đừng thềm đề ý đến chuyện mộng tinh, di tinh cùng nữ lang kia nữa, mà trước tiên cần tự kiểm lại mình đã sống tốt hay chưa?

- Chỉ cần bác sĩ trị lành bệnh, thì bảo gì tôi cũng nghe theo...

Tôi nói:

- Bây giờ xin anh hãy trả lời trung thực. Có phải anh từng lừa gạt tình cảm một cô gái, thời gian đại khái vào lúc anh ở trong quân ngũ?

- Dạ, quả có chuyện này. Lúc tôi đi lính đóng ở Bành Hồ, làm trong ban Truyền tin. Do không bận rộn lắm nên hề đến chủ nhật thì tôi xem phim, dạo chơi. Qua bạn bè giới thiệu, tôi quen một cô gái, giao du thân thiết, thường hẹn hò cùng nhau.

Ngày nọ, máu nóng trào dâng, dâm tâm khó kềm, tôi liền gạt cô ta, nói rằng:

Anh thực lòng yêu và rất muốn cưới em! Sau đó thì chúng tôi cùng quan hệ xác thịt. Xui xẻo là không bao lâu cô ta mang thai. Nghe cô báo tin, tôi lặng đi một lúc vì bất ngờ, sau đó thì giục cô ta hãy mau đi phá thai. Bởi tôi chỉ nghĩ là mình chơi qua đường cho vui thôi.

Nhưng trước đêm tôi quay về, cô ta nói: Nội trong ba tháng mà anh chẳng đến cưới em, thì em sẽ tự sát rồi tìm anh!

Đến nay thì chớp mắt đã mười năm trôi qua, tôi cũng vì chuyện này mà lòng luôn thấp thỏm không an. Nhưng tôi chưa bao giờ thổ lộ với người trong nhà, vì muốn giữ thể diện cho mình.

Trong lòng anh có phải luôn bị câu nói của cô ta ám ảnh? Dù thường ngày dâm niệm hừng thịnh, nhưng do ôm mối lo này nên đành miễn cưỡng không chế dục vọng?

Đúng vậy, hiện tại chỉ có ngài nhìn thấu tim gan tôi. Xin hãy cứu tôi! Tôi hiện rất thống khổ...

Thực ra cô gái đó không có chết, tuy cô có tự sát, nhưng không thành công. Hiện nay cô đã lấy chồng rồi, nhưng nội tâm vẫn còn ôm niệm phần hận cực mạnh và không ngừng phóng oán khí tới anh, tư tưởng này tuy vô hình,

nhưng vẫn tạo ra lực đả kích mạnh và gây ảnh hưởng trầm trọng đến tâm linh anh. Thêm vào đó, anh lại hoàn toàn không có tâm hối cải, chẳng hề biết ăn năn sám hối, cho nên oán khí của cô luôn bao phủ lên anh không tan!

Muốn trị lành bệnh rất đơn giản, anh không cần phải đến tận Bàn Hồ để xin lỗi đâu, mà sau khi về nhà, trước tiên anh phải phát tâm sám hối, quỳ trước Phật thổ lộ tất cả những lỗi mình đã làm, không được che giấu bất cứ điều gì. Phải lột cái mặt nạ giả trá hư ngụy ra, nguyện từ đây làm một người tốt, sống thiện lành từ thể chất đến tinh thần. Còn nữa, anh phải phát nguyện dứt ác tu thiện, nghiêm trì giới luật, hành thiện, sống lành, tụng Kinh Địa Tạng hồi hướng cho cô gái và vong thai đã bị phá. Còn nữa, phải in kinh sách giới dâm truyền bá để chuộc lỗi. Chỉ cần anh bèn chí tu sửa, bệnh sẽ không thuốc mà lành.

Phải biết loài yêu tà rất sợ người hành thiện sám hối! Nếu muốn đuổi trừ loại yêu xà này thì anh cần có công phu, phải giữ giới hạnh thanh tịnh, ngôn hành băng tuyết, dứt tuyệt mọi xấu ác. Phải thường tụng kinh hồi hướng cho kẻ bị anh xâm hại. Quả thật oán khí mười năm nay của cô ta rất nguy hại, không nên xem thường. Đó là anh chỉ mới hại một cô thôi, chứ nếu anh hại nhiều người, ác báo sẽ kinh khủng hơn... tùy theo phúc đức, thọ mệnh của anh nhiều ít mà trả báo mau hay chậm. Do vậy mà có kẻ hại nhiều người nhưng vẫn chưa thấy trả báo ngay. Còn anh đang yên đang lành, khi không gieo tội, khiến phước tổn, nghiệp dày. Bây giờ hãy lo sửa lỗi, đổi mới, nghiêm túc hoàn thiện mình.

- Vâng, sau khi về nhà tôi nhất định sẽ làm theo lời ngài dạy.

- Do anh nuôi dâm tâm rất nặng, thường nghĩ tưởng bậy bạ, nên từ rày phải dứt tuyệt niệm xấu, không được xem các sách truyện, phim ảnh sex hoặc các thứ có nội dung đồi trụy nữa. Anh làm nổi không?

Nghe tôi nói thế, mặt và tai anh đỏ lên, anh lộ vẻ kinh sợ, ấp úng nói:

- Chà, ngay cả việc này mà... ngài cũng biết hết? Quả thực tôi thường đóng cửa phòng xem phim đen. Nhất định tôi sẽ sửa.

Tôi tặng cho anh mấy cuốn sách “Báo Ứng Hiện Đời” và sách tu sửa thân tâm.

Sau khi anh về nhà, quả nhiên có sám hối tu tỉnh như lời đã hứa, mới đầu bị tà yêu phản kháng dữ, cơ hồ khiến anh mất tín tâm. Tôi phải hướng dẫn và không ngừng theo dõi hỗ trợ. Cuối cùng đạo tâm anh ổn định, tà yêu cũng chịu rời đi, oán khí che phủ trên thân anh đã mỏng dần, không bao lâu nữa sẽ đạt kết quả tốt.

Toa thuốc tôi ra không có gì thần kỳ, chỉ cần người phạm lỗi biết tự nhận tội, siêng sám hối, phát nguyện tu hành, thì tự nhiên nghiệp tiêu đạo tăng, bệnh tan trí sáng, có thể an nhiên mà ngủ.

Vậy anh K phạm tội thế nào mà mười năm nay mang bệnh khổ, tinh thần suy sụp?

Xin giải thích: Phá trinh tiết người là bất nghĩa, bội ước vong tình là thất tín, tuyệt tình tuyệt nghĩa là bất nhân, dâm tâm hùng thịnh không biết hối cải là vô sỉ!

Thêm một điều nữa là, anh bị oán khí nữ nhân lúc nào cũng công kích trong vô hình, làm anh tinh thần bất an, không thể ngủ. Do lỗi bất nghĩa, bất tín, bất nhân, tà tâm túng đục vô sỉ không biết hối cải nên đã chiêu cảm thêm loài yêu xà dâm uế nặng tìm tới gá thân để hút tinh khí, khiến anh thân tâm đều bị tổn thương, báo ứng này gọi là “Hiện thế báo!”.

Xin khuyên thế nhân, ngay cả ý dâm cũng không được nghĩ, phải luôn giữ chánh niệm, gìn thân khẩu ý thanh khiết, tuyệt đối không được khởi tà tư, phóng túng dâm loạn, đa tình, báo ứng của anh K chính là tấm gương nhắc mọi người cảnh giác.

Cổ nhân đã mô tả tà tâm như sau: “Hễ thấy mỹ nữ, bất kể là họ có gia đình hay chưa, thì lòng liền khởi tâm dâm, chỉ hận giai nhân chẳng thuộc về mình”.

Đây là ma tâm! Ma tâm vốn thiên biến vạn hóa, nhất là người thời nay, tuy đã kết hôn rồi mà vẫn ưa lạm dụng, sống phóng túng, có lắm bạn tình, thích ngoại tình, sống thử, quan hệ lung tung. Cảnh yêu lệch lạc như thế này chỗ nào cũng có. Tâm đa dục còn gặp thêm phong khí bất lương, cuối cùng khiến người sa lầy trong tình dục chẳng chút kiêng dè, do tật xấu không sửa đổi, nên âm thầm tự chiêu ác báo mà không hay.

Nếu muốn giáo dưỡng con cái tốt, có được gia đình hạnh phúc thì mỗi người cần tu bồi nhân cách, giữ tư tưởng đôn chính, hằng tỉnh giác, tự khắc chế mình.

Ngoại tình, túng đục khiến hai bên đều tổn hại, gia đình đổ nát, chưa kể còn bị tiêu hao phúc, lộc, quyền... Xin hãy cẩn thận.

Bác sĩ Hoàng

TÂM SỰ CỦA THIÊN THẦN

Trong các kinh điển Đại thừa, Phật thường nhắc nhở vào các ngày: Mùng 1, mùng 8, 14, 15, 24, 28, 29, 30... nhân gian nên ăn chay tu trì để tăng thêm phúc huệ, vì những ngày này có thiên thần đi thị sát (đại khái ngày mùng 1, 15 thì Tứ thiên vương đi tuần, ngày 14, 28 thì Thái tử đi tuần, còn các ngày kia thì Thiên tướng đi tuần).

Nếu nhân gian giữ thập thiện, ăn chay vào những ngày Thiên thần thị sát này, thì sẽ chiêu cảm mưa thuận gió hòa, tăng nhiều phúc báu.

Dù chúng ta không biết nhiều về các Thiên thần tuần sát này. Nhưng quả thực có rất nhiều thần, mỗi vị giữ một chức, đảm trách nhiệm vụ riêng, ai lo việc

này. Những người ở thế gian tâm cực kỳ thanh tịnh, cũng có thể giao lưu cùng họ.

Sau đây là lời chia sẻ của một vị đệ tử Phật, ông giữ giới nghiêm minh, đã khai mở thiên nhãn và có khả năng giao cảm với chư thần, mỗi câu kể đều là lời chân thực, bất vọng ngữ. Mong người hữu duyên xem xong, có thể bỏ xấu huân tốt, nỗ lực điều tâm, rộng tuyên dương để cảnh tỉnh người, thì công đức vô lượng:

“Hôm qua là ngày vía Bồ tát Đại Thế Chí, tôi đến, tôi tĩnh tọa như thường lệ, thì bỗng thấy một vị thần đến gần mình, bảo:

Tôi là Thiên tướng phụ trách việc cai quản chúng sinh cõi quỷ trong nhân gian, song thường chứng kiến cảnh các nam nhân đa dục bị chúng quỷ mê hoặc. Có lúc tôi nhìn thấy ở những nơi ăn chơi rục rờ ánh đèn màu có rất nhiều cặp trai gái đang ngồi bên nhau, cùng uống rượu vui đùa.

Dù tôi thấy rõ những người này đều bị các tiểu quỷ mặt xanh, nanh trắng... cười gáy, kẹp cổ, nhưng tại sao bọn họ lại không có cảm giác chi cả?

Có lúc tôi nhìn thấy một nam nhân lẻo đẻo theo sau một cô gái vừa mới quen, trong não anh chứa đầy tư tưởng dâm dục khoái chí, tôi thấy anh này hết sức ngu, vì anh chẳng biết mỹ nữ đi bên cạnh mình đã bị quỷ điều khiển, dẫn dắt anh sa vào đọa lạc. Ngay lúc bọn họ đồng sàng, ân ái thì đám quỷ con, quỷ cháu của nữ quỷ này túc trực cạnh bên, nhìn họ thèm thuồng chờ đến giây phút được hút tinh huyết họ. Nguy hơn nữa là chúng có thể ăn nguyên thân máu thịt của nam nhân. Nhưng nam nhân kia không hề hay biết, vì đang chìm đắm trong dục vọng mê mèm. Tôi nhìn thấy các nam nhân này, tinh khí không ngừng lưu thất, thân càng lúc càng suy, nhưng họ vẫn không chút hối cải, cuối cùng thành ra: Bị chết trong tà dâm, ái dục!

Thiên tướng nói đến đây thì mặt buồn xo, ông cúi đầu thở dài, lộ vẻ rất xót xa.

Tôi hỏi:

- Chúng quỷ công cuồng như thế, vì sao các ông ở trên trời chẳng quản họ?

Ông nói:

- Chẳng phải là không quản, mà vì chúng tôi chỉ có quyền trị tội những chúng quỷ đi khắp nơi hại người bừa bãi, còn nếu ai nuôi dưỡng tâm dâm, ý tà thì chính là họ đã tự nguyện đi theo chúng, tức là đang kêu mời, vẫy gọi chúng tới. Vì vậy mà cho dù rất muốn, chúng tôi cũng không thể cứu họ!

Đa số bọn họ thuộc hạng khôn ngoan thông minh, theo thế tục, tự cho mình là thành phần trí thức, có học vấn uyên bác, chỉ tin khoa học, chẳng tin có quỷ thần hay nhân quả luân hồi chi. Nhưng đáng tiếc là họ sống quá phóng túng

buông thả: Dâm tâm, tà dục quá lớn, chẳng chịu nghe lời ai khuyên, xem như tự đâm đầu vào chỗ chết.

Bọn họ không hề biết chính lòng tà dục mạnh mẽ của mình sẽ chiêu vờ loài quỷ hấp tinh tìm đến, phục sẵn phía sau, đợi lúc các đôi nam nữ không phải vợ chồng này chìm trong cuộc truy hoan, thì bọn chúng tha hồ hút tinh huyết, thần khí... làm cho các nam nhân có cảm giác chóng mặt váng đầu, thần trí giống như uống nhầm thuốc mê nên chẳng còn tỉnh táo, suốt đêm lao vào hành lạc không nghỉ, khiến quỷ cháu, quỷ con... được chiêu đãi no nê.

Sáng ra khi họ tỉnh dậy, cảm thấy mình rất yếu sức, bèn đi về nhà nghỉ ngơi, nhưng vừa mới nằm xuống thì bỗng nghe tim nói đau, một khi hai mắt vừa nhắm lại nếu phúc, lộc... đương sự đã cạn hết thì lập tức họ sẽ biến thành cái xác không hồn. Theo Y học chẩn đoán thì họ bị: “Đau tim và đột tử bất ngờ”.

Minh Nhãn

LND: Dịch mấy câu chuyện trên xong, tôi đã dẫn đo rất nhiều, cuối cùng thì quyết định tung ra. Chỉ mong có thể góp phần cảnh báo, nhắc nhở bạn nên sống thanh khiết. Loài hấp tinh quỷ trong các kinh điển Phật thường hay nhắc đến và giảng giải về chúng. Bạn có quyền tin hoặc không... nhưng mong bạn sẽ sáng suốt tự chọn cách sống tốt nhất, có ích cho mình!

GIÁC MỘNG CỦA TÔI

Phật môn có câu: Thiện có thiện báo, ác có ác báo, nhân quả không sai mấy may. Hôm nay tôi kể chuyện mình gặp ác báo, để cảnh tỉnh thế nhân, chớ nên sát sinh tạo ác.

Tôi là người tỉnh Cát Lâm, thuộc phố Thông Hóa, hiện là cán bộ trợ lý Công ty Thông Cường.

Có thể nói tôi là người ương ngạnh, cứng đầu, đối với động vật không có lòng lân mẫn xót thương. Vì tôi luôn cho rằng vật dưỡng nhân, vật sinh ra là để cho người ăn! Tôi còn cho đó là khẩu phúc (phúc hưởng thụ của cái miệng), là lộc ăn trời cho mình hưởng! Vì vậy mà tôi thẳng tay sát sinh, tỉnh bơ khai đao đại sát, mổ giết vật.

Tôi thường cùng bạn đồng nghiệp tụ tập nhậu nhẹt, ra vào nơi tửu quán, nhà hàng, thưởng thức thịt, cá... và đủ món hải sản, sau khi ăn uống xong, còn rủ nhau đi tới làng nướng, ăn thêm các món khoái khẩu.

Mùa thu năm 2000, đám bạn gọi điện kẻ đang họp mặt và rủ tôi tới ăn thịt dê. Tôi vừa nghe vậy thì cấp tốc lái xe qua đó liền. Té ra tụi nó để sẵn con dê mẹ, chờ tôi đến giết.

Tôi chẳng nói chi, cầm ngay con dao sáng loáng tàn nhẫn lụi vào con dê, chẳng hề nghĩ nó bị đau đớn thống khổ, sau đó thì hứng máu lột da... Trước đó, tôi đã từng giết gà mổ vịt, sát hại hơn mười mấy con chó và một con mèo. Khi

đó tôi chẳng biết gì về Phật pháp, không hiểu sát sinh là tội nặng, nhưng chẳng thể vì không hiểu biết mà không bị quả báo.

Giết dê xong thì bao tử tôi bắt đầu đau dữ dội, đau tới chẳng thể ăn được miếng thịt dê nào.

Ngày 31 tháng 10 năm 2001, công ty tôi có chiến dịch tổng vệ sinh, tôi còn nhớ hôm đó khoảng 13 giờ 10 phút. Tôi trèo lên thang cao làm việc, vô ý sảy chân té xuống đất, nghe đau đớn tôi tăm mặt mày, rồi không hay biết gì nữa...

Lúc tỉnh lại, tôi thấy mình nằm ở khoa chấn thương chỉnh hình nơi Y viện Thông Cương.

Trong lúc hôn mê, tôi thấy một vị thiên thần, chẳng biết tên là gì, chỉ nghe ông nói: Mi là kẻ không có chút lòng từ bi, do sát sinh nên gặp phải quả báo này.

Nói xong ông biến mất.

Khi thuốc mê tan rồi, tôi mới biết do mình té từ trên cao xuống, nên tay và chân trái bị gãy làm ba, phải nẹp trụ thép.

Nằm bệnh viện hơn ba tháng thì tôi chống nạng xuất viện, nhưng chưa được bao lâu thì ruột xảy ra vấn đề, ăn gì cũng bị ói ra, đến y viện chẩn khám, mới biết ruột bị nghẽn, đành phải phẫu thuật, đành phải phẫu thuật.

Trong lúc hôn mê tôi lại thấy vị thiên thần nọ, ông nói: Ác nghiệp của mi quá sâu, cần phải đền trả. Kết quả là phải bị mổ xẻ.

Hôm sau xuất viện, gặp mấy người bạn cho tôi xem một số tạp chí, sách báo Phật giáo.

Ngay đây tôi xin giải thích rõ là tôi cũng từng quy y Tam bảo, cũng có ăn chay hai tháng, nhưng tôi nhịn không nổi cơn thèm nên bắt đầu ăn mặn lại, hơn nữa tôi còn hoài nghi thuyết nhân quả luân hồi, cho là không hề có thật. Tôi cũng gièm chê nhạo báng những người học Phật.

Bây giờ nhớ lại các khổ báo phải thọ này, đúng là mình làm mình chịu, còn có thể trách ai?

Tôi đọc xong mở sách Phật giáo rồi, mới hiểu rõ: Nhân quả là chân lý, không thể đả phá, cho dù trải qua trăm ngàn kiếp, nghiệp tạo chẳng mất, nhân duyên hội đủ, quả báo đến là thọ.

Lúc viết bài kể lại kinh nghiệm mình đích thân trải qua này. Tôi quả có do dự, vì tôi chưa từng kể qua với ai, cũng chưa hề cho ai biết sự hung tàn của mình, do ác nghiệp mà tôi tự chiêu họa. Nhưng giờ đây sau khi hiểu mình bạch rồi, tôi quyết định là phải viết kể ra hết, hy vọng cảnh tỉnh những người giống tôi, đừng tay không sát sinh tạo tội nữa, đồng thời cũng cảm tạ Phật pháp đã giúp tôi thức tỉnh và tăng thêm tín tâm.

Thanh Liên

LINH XÀ CỨU NẠN DÂN

Đầu năm Dân Quốc, Hòa thượng Diệu Liên ở chùa Tử Vân thuộc huyện Chương Châu, tỉnh Phúc Kiến, tuy tuổi hơn 80 nhưng vẫn rất khang kiện, ngài thường thuyết giảng Phật pháp giáo hóa cư dân quanh đó. Ngài dạy họ giới sát, tin nhân quả báo ứng... Bất kể gái, trai, già, trẻ, hễ nghe đến lời ngài khai thị đều kính ngưỡng tin phục.

Mỗi tháng vào ngày Rằm, mồng Một, chùa Tử Vân luôn tổ chức pháp hội kéo dài ba ngày, do Hòa thượng đứng ra giảng pháp. Hễ đến mấy ngày này, cả rừng người đổ về tụ hội rất đông, ai cũng muốn được nghe ngài khai thị.

Thường ngày, mỗi sáng sớm Hòa thượng hay đi một mình lên núi, rảo một vòng khắp chung quanh, dù mưa gió cũng chẳng nghỉ ngơi.

Một hôm ngài lên núi, bắt gặp cách chỗ mình chừng trăm bước có con rắn dài hai thước bị bệnh nằm đó, đầu đuôi đều bị thương. Máu mủ xông tanh nồng, đang thở thoi thóp.

Ngài thấy tội nghiệp, bèn cứu chữa cho nó. Ngài nhai thảo dược, đắp lên vết thương cho rắn, chăm sóc nó xong rồi, mới quay về chùa.

Hôm sau, lúc Hòa thượng đi thăm con rắn, thì không thấy nó nữa.

Nửa tháng sau chùa tổ chức giảng pháp, lúc Hòa thượng đang thuyết pháp, bỗng có con rắn bò vào chùa, thính chúng mặc dù có kinh hoảng, nhưng không ai làm hại nó.

Hòa thượng nhận ra đó là con rắn từng được mình cứu nửa tháng trước, bèn bảo: Mọi người chớ sợ, cứ để rắn vào nghe pháp!

Con rắn bây giờ vết thương đã lành, nó bò đến trước mặt Hòa thượng, ngoan ngoãn nằm cuộn tròn lại, đầu ngóc lên, ánh mắt biểu thị đầy niềm tri ân.

Khi Hòa thượng khai thị, con rắn giống như nghe hiểu hết, khóa giảng kinh kết thúc, nó bò đi. Từ đó, mỗi lần chùa có khóa giảng, con rắn đều vào nghe pháp rất đúng ngày, khi nghe giảng đến “giới sát” thì nó lộ vẻ rất hiểu và lãnh hội.

Như thế trải qua hơn một năm, con rắn đã dài tới ba thước. Tăng chúng trong chùa và tín đồ đều gọi nó là: Linh xà Tử Vân Nham (Rắn linh núi Tử Vân).

Năm nọ, xứ đó bỗng phát sinh dịch bệnh, nhiều người bị sốt cao, thuốc men gì cũng vô hiệu nên đành mạng vong, ai cũng bó tay hết cách, chỉ biết buồn rầu gương mặt nhìn bao người lìa đời.

Hòa thượng thường dẫn đệ tử đi thăm người bệnh, nhưng không có cách chi chữa trị cho họ.

Ngày nọ, Hòa thượng thấy con rắn ngậm rất nhiều cỏ, chất thành đống trên núi. Rắn thấy Hòa thượng tới, thì quay đầu nhìn ngài như muốn nói điều gì. Hòa thượng xem xét đống cỏ tỉ mỉ, phát hiện ra: Đây là thuốc trị lành bệnh dịch, có công năng hạ sốt... ngài lập tức ôm hết mớ thảo dược về chữa cho bệnh nhân, nhờ vậy mà họ khỏi bệnh.

Sau đó Hòa thượng đi tìm loại cỏ tương tự chế thành thuốc viên, gọi là “Phiến Tử Hoàn”, nhưng mọi người thường gọi là “Thuốc Hòa Thượng”... thuốc này cứu được vô số người.

Hòa thượng Diệu Liên thương yêu che chở chúng sinh, không những quan tâm con người, mà cả đến loài vật, tất cả chim, thú, côn trùng... ngài đều che chở.

Ban sơ nếu không phải ngài nhân từ cứu con rắn, khiến nó cảm động, thì làm sao có được thuốc hay để cứu mọi người?

Tất cả chúng sinh đều có Phật tính, đều có lòng đại từ như nhau, con rắn là bằng chứng rõ nhất. Hy vọng quý độc giả nếu đã biết yêu thương người thì cũng nên mở lòng xót thương đến loài vật. Dù là những sinh mạng nhỏ bé như côn trùng, chúng ta cũng nên che chở, tôn trọng.

50 NĂM SAU MỚI BÁO THÙ

Đây là Phó chủ nhiệm tự thuật câu chuyện đã xảy ra cho phụ thân ông.

Ông Phó tính rất nghiêm cẩn, là người không hề nói vọng ngữ. Ông kể phụ thân mình năm 70 tuổi bị bệnh nghẽn mạch máu não, qua trị liệu mới thấy hồi phục. Sau đó chị ông rước thân phụ về nhà chăm sóc, thì đột nhiên bệnh lại tái phát. Dùng thuốc chi cũng không hiệu quả. Bệnh ngày càng nặng, thân nhân thấy có điềm quái lạ, bèn đi hỏi một vị trí tuệ cao và được biết là có một con rắn tìm phụ thân họ để báo thù. Vì ban sơ có hai người đồng giết con rắn này, con rắn đã báo thù một người rồi, giờ thì đến lượt phụ thân họ. Sau này nhờ vị trí tuệ đó hòa giải, con rắn mới chịu đi. Bệnh phụ thân ông Phó mới hồi phục.

Khi phụ thân lành bệnh rồi, thân nhân mới tra hỏi việc này, thấy ông ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi nhớ ra, bèn kể:

Năm 17 tuổi ông cùng người bạn trong làng cùng đập và giết một con rắn. Người kia đã chết mấy năm trước rồi. Ông không ngờ mình chỉ giết một con rắn thôi, lại bị hậu quả nghiêm trọng như vậy, vì chuyện xảy ra đã lâu lắm, tính đến giờ có hơn 50 năm rồi. Ai mà biết là con rắn này vẫn một bề truy đuổi ông, đủ thấy tâm hận thù của nó rất mãnh liệt.

Nhưng chúng ta hãy thử đặt mình vào vị trí con rắn thì sẽ hiểu: Hơn 50 năm nay, nó mang thân vong linh, ném trải nhiều thống khổ mà vô phương giải thoát. Nếu đổi lại là chúng ta, ta sẽ làm thế nào? Tất nhiên là thù hận phải ôm sâu.

Biết chuyện này rồi, tôi sợ đến nỗi gai ốc, toát mồ hôi lạnh. Vì hồi nhỏ tôi cùng chúng bạn có đập chết một con rắn rồi đem đi thiêu. Tối hôm đó khi tôi ngủ còn mơ thấy một ổ đầy rắn, sợ đến muốn xỉu.

Sau đó, tôi còn đập chết một con rắn nữa, giết một con thì phải thương một mạng, mà tôi giết khá nhiều lần.

Bây giờ tôi đã hiểu ra, cảm thấy có hai điều cần làm ngay:

1. Phải phóng sinh thật nhiều để chuộc lỗi và tụng kinh cầu cho những chúng sinh bị tôi giết.

2. Phải nỗ lực tu hành cho đạt đạo rồi sau hoàn phục ta bà cứu độ các oan thân trái chủ, giúp họ giải thoát an vui.

Liên Hoa Diệu Âm

ĐÔI MẮT ÂM DƯƠNG

Bà tôi kể hồi nhỏ, những lúc nông nhàn thì bà se nhang (làm nghề phụ). Bà không hề tẩm hóa chất nào vào nhang, để tỏ lòng tôn kính, vì đây là vật phẩm dành để cúng dường.

Có lẽ nhờ làm nhang bằng tấm lòng thành thuần khiết, vào năm hơn 30 tuổi bà bị bệnh nặng thì được Bồ tát cứu (trên đường phố bà gặp một bà già tu Phật giúp chữa cho lành bệnh).

Bà già này đã sắc thuốc trị cho bà tôi, sau khi uống thuốc xong, bà tôi lành bệnh, nhưng kể từ đó linh nhãn cũng khai mở, bất kể là ban ngày hay ban đêm, bà đều có thể nhìn thấy một cõi không gian khác mà mắt phàm chúng ta không thể thấy.

Trước đây tôi hoàn toàn không tin vào mấy cái thuyết thiên nhãn hay mắt âm dương chi do bà thì luôn nhìn thấy những loài mà tôi không nhìn thấy, nên tôi luôn bảo bà là: Bà mắc bệnh thần kinh! Và cho bà là cổ hủ, phong kiến, mê tín...

Sau này, kể từ khi tôi có duyên may được nghe Phật pháp rồi phát tâm nhập đạo, thì mới hiểu và biết tri ân những gì mà đôi mắt âm dương của bà nhìn thấy, bởi việc này đã giúp tăng thêm tín tâm cho tôi rất nhiều.

Tôi xin kể ra nguyên nhân khiến mình tu theo Phật.

Vào khoảng mấy năm trước, tôi đang đi trên đường thì gặp người bán lươn, nhìn cảnh họ róc xương lột da lươn, tôi thấy bất nhẫn quá... nên quyết định mua hết số lươn còn sống trong chậu đem đến ao nước trong công viên lân cận để phóng sinh.

Từ nhỏ tôi vốn sợ rắn, nên những loài có hình dạng giống chúng tôi đều sợ. Vì vậy mà số lươn nằm trong bao tôi không dám bắt, đành phải rủ em gái cùng tôi đem tới công viên, nhờ nó bắt thả xuống ao giùm. Do tôi sợ quá nên chỉ

đứng xa xa phía sau mà nhìn thôi. Kết quả: Khi lươn thả xuống nước xong, nhiều con còn bơi lại gần đến chỗ tôi, trông chúng mạnh khỏe, và hơn phân nửa đều lộ đầu lên mặt nước, bu lại chỗ tôi, không ngừng gật đầu, cứ cung cảm tạ. Tôi nhận rõ ý chúng là như thế, ngộ cái là, chúng không hề xúm lại quanh em gái tôi dù em ở rất gần chúng, mà lại bơi đến vây quanh chỗ tôi và không ngừng cúi chào, lâu thật lâu chúng mới chịu bỏ đi.

Chúng kiến cảnh tượng kỳ lạ này, ngay giây phút đó tôi hết sức bất ngờ và cảm động, cảm động đến lệ tuôn đầy mặt và tôi hiểu thế nào là: Chúng sinh bình đẳng, vật và người vốn có linh tính giống nhau!

Trước đây tôi vốn là kẻ mê ăn mặn, luôn phản đối ăn chay. Hễ đến bữa ăn mà không có thịt cá thì tôi nhất quyết không chịu cầm đũa. Nhưng sau khi phóng sinh lươn xong, quay về nhà rồi, tâm tôi đã thay đổi, tôi không còn hứng thú với việc ăn mặn nữa, tôi bắt đầu nghiên cứu kinh Phật để hiểu thêm nhiều hơn về những điều kỳ diệu trong cuộc sống và âm thầm cảm ơn những con lươn kia đã dìu tôi bước vào Phật môn.

Mới đầu, tôi xem kinh Địa Tạng, rồi từ đó mỗi tháng vào mười ngày trai (mùng 1, 8, 14, 15, 18, 23, 24, 28, 29 và 30) thì tôi đều tụng kinh Địa Tạng.

Bà tôi vốn không biết chữ và chẳng hiểu gì về mười ngày trai này, nhưng mỗi lúc đúng vào mười ngày trai, sau khi tôi tan sở về nhà, là bà luôn hỏi tôi: Hôm nay có phải con sẽ tụng kinh Địa Tạng không?

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao bà biết?

Bà đáp:

- Làm sao mà không biết được! Bà thấy các chúng sinh cõi quỷ ngay từ hồi chiều đã tụ tập đầy trong nhà rồi, đông đến hết đêm nổi luôn! Chúng đến để nghe con tụng kinh mà!

Có những hôm thấy tối quá rồi mà tôi còn làm việc, bà đến gần bảo:

- Đừng làm nữa, lo mà tụng kinh Địa Tạng đi! Không nên để các chúng sinh kia quỳ đợi lâu, rất có tội và không tốt!

Hơn nữa, bà còn tả rõ cảnh tượng: Chúng quỷ chỉ tụ tập đúng vào mười ngày trai là những ngày tôi chọn để tụng kinh. Bà thấy trong số đó có cả động vật và người, vong người thì mặc y phục thuộc về triều đại của họ.

Tôi trước đây mê ăn mặn, không ưa ăn chay, nên khiến bà phải khổ theo bởi vì tôi mà bà phải giết vật tạo ác nghiệp nhiều.

Trong thời gian tôi tụng kinh Địa Tạng, những chúng sinh bị giết ăn kia đều đến nghe kinh, có đủ heo, tôm, gà, cua, cá v.v...

Đặc biệt có một lần bày cua tới, còn vung vẩy mấy cái càng to, như hương bà muốn nói là cả nhà tôi từng ăn cua, chúng nghe tụng kinh với vẻ rất hoan hỉ.

Bây giờ tôi không còn tụng kinh Địa Tạng nữa, mà thời khóa chính của tôi là kinh Kim Cang, Tâm kinh, Chú Lăng Nghiêm v.v... đương nhiên bao giờ cũng có chúng sinh cõi khác tụ tập đến nghe.

Học Phật vốn là buồn bỏ chấp trước, nhưng vẫn có nhiều người càng tu càng chấp. Chấp nơi oan thân trái chủ, sợ oan thân trái chủ làm chướng mình nên muốn bỏ cuộc không tu trì.

Ngài Ân Quang từng giảng: Quý vị chẳng biết là quý cùng người luôn ở chung lẫn lộn hay sao? Bởi không chỗ nào mà không có quý! Dù ta không mời quý đến, nhưng nhà nào cũng có quý. Tính ra, chúng quý hiện diện đông hơn người gấp trăm ngàn lần. Nếu người sợ quý, thì cần tích đức hành thiện, ắt quý sẽ sinh lòng kính trọng mà hộ trì.

Nếu người làm việc ám muội, thì quý sẽ tranh nhau dè bieu, nên khó thể sống an.

Nếu đã biết rõ như vậy, thì dù ở một mình trong nhà tối, mọi người cũng chẳng nên khởi chút niệm quý hay chút ý tà, huống nữa là làm ra những việc lỗi...

Loài quý nếu là quý thiện, thì thấy người đến ắt nhường đường, khi người đi khỏi chúng mới chiếm khắp đất đó.

Nếu Lệ quý (quý ác) xuất hiện, ắt có điềm chẳng lành lớn.

Phải biết trước mặt mọi người luôn có rất nhiều (thiện quý hay ác quý). **Muốn không sợ quý thì nên: giữ tâm tốt, nói lời tốt, làm việc tốt, được vậy thì các loài quý đang hiện diện đó, sẽ biến thành kẻ hộ vệ cho người.**

Chỉ sợ rằng: Loài quý được ta khiến cho kính trọng không có nhiều, nếu có được nhiều thì càng tốt, sợ mà làm chi?

Giờ tôi xin nói đến việc truyền âm kinh luận. Nhờ may mắn mà tôi biết được công đức này. Nếu có thể, bạn nên sắp đặt trong ngôi kiến trúc của mình một nơi phát âm (quảng bá kinh), được vậy thì môi trường hoàn cảnh lân cận sẽ chuyển hóa triệt để, có đủ năng lực hướng dẫn nhân tâm. Giống như cõi tịnh Phổ Đà Sơn của Bồ tát Quán Thế Âm...

Ích lợi cực lớn thu được là: Ngay trong khu vực phát âm kinh chú, không chỉ có người, mà bao gồm cả côn trùng, tất cả chúng sinh nơi đó, đều được miễn trừ đọa tam ác đạo, có thể siêu sinh cõi trời, người, hoặc cõi Tịnh của chư Phật.

Do buổi tối thời gian bận rộn nhiều, nên tôi đổi lại: Mỗi ngày tụng kinh vào buổi sáng sớm. Trong nhà tôi sắm hai máy cho mở phát kinh thường xuyên: Một máy DVD chuyên phát kinh, chú... tôi đặt tại Phật đường, một máy phát “Văn Thù Tâm Chú” tôi đặt trên bàn nơi thư phòng. Tôi hy vọng có thể giúp chúng sinh đến nghe kinh được thọ ích trong tất cả mọi thời.

Lúc tôi mở DVD phát đĩa kinh, đã chiêu cảm rất nhiều chúng sinh hữu duyên đến nghe, trong số đó có một con rồng. Lần đầu bà tôi nhìn thấy vóc dáng

không lồ của nó thì đã kinh hoàng hét lên: Ôi chao! Con rắn này sao mà to khiếp!

Bà còn tả là nó nằm phía ngoài sân thượng của gian thờ Phật. Nó còn lượn tới lượn lui ngoài sân canh trộm. Tôi khuyên bà đừng sợ mà hãy nhìn kỹ xem: Con “rắn” khổng lồ bà tả đó, nó có móng hay không? Bà nhìn kỹ rồi đáp có. Tôi giải thích: Đó không phải là rắn, mà là Rồng (là Long thần hộ pháp!).

Năm nay con rồng ấy lại hiện thân, lần này nó nằm trên không, chỗ phát ra Văn Thù Tâm Chú.

Trong kinh điển Phật giáo, thường nhắc đến Thiên Long bát bộ, Long Thiên hộ pháp v.v... song mọi người đều không hiểu ý này.

Phật Thích Ca trước khi nhập niết bàn, đã dặn dò Long Vương, chư Thiên... nhắc nhở họ hộ trì Phật pháp. Do đã trải qua hơn hai ngàn năm, nên nhiều người còn cho đây là chuyện thần thoại phi thực, không thể nào tin.

Tôi thực cảm ơn chư Thiện tri thức đã chỉ điểm cho trên con đường tu tập hành đạo, cũng cảm ân đôi mắt âm dương của bà, cảm ân Long Thiên hộ pháp thị hiện... khiến tôi đối với Phật pháp có đủ lòng tin.

Câu chuyện tôi kể ra hoàn toàn có thực, bạn không tin thì cứ xem như nghe chuyện thần thoại vậy. Còn tôi thì vững tin rằng: Thế giới này thực sự có tồn tại những loài mà mắt thịt của con người không nhìn thấy.

Ngẩng đầu ba thước có thần linh, nên chúng ta giờ phút nào cũng phải quan sát và kiểm điểm từng khởi tâm động niệm của mình.

Nguyện hồi hướng công đức này đến tất cả chúng sinh tận hư không khắp pháp giới, nguyện tất cả đồng tu hành, đạt đạo.

Cư sĩ Diệu Thanh

GIAI NHÂN ÁO PHƯỢNG

Lời giới thiệu của hội Phật giáo:

Đây là bài viết của Cư sĩ Triệt Ngộ, là một hội viên đã nhớ lại và kể về tiền kiếp của mình, khiến người đọc xong phải chấn động.

Tác giả có ký ức cực tốt, có thể nhớ lại cả thời còn lọt tã, cũng nhớ luôn kiếp vừa rồi mình từng đọa địa ngục, thọ tội ra sao. Trước khi đọa địa ngục, tác giả từng là một cô gái có dung nhan bá mỵ thiên kiều, do bị lừa dối tình cảm, tiền tài, mà treo cổ tự tử. Do chết với tâm sân mãnh liệt nên lập tức bị đọa địa ngục, thọ nhiều thống khổ.

Bây giờ, mời bạn hãy nghe tác giả kể:

“Tôi hồi nhỏ có trí nhớ rất tốt, ngay từ thuở còn nằm nôi tôi đã biết và nhớ hết mọi chuyện xảy ra: Chẳng hạn như lúc tôi đang nằm trong nôi thì thấy mẹ bệnh suyễn, phụ thân chích thuốc cho... rồi lúc tôi tập đi, bị bày ngỗng rượt đuổi như thế nào... đến nay thấy đều nhớ rất rõ. Có lúc trong não tôi còn xuất hiện một số hình ảnh rất kỳ quái, đó là cảnh một cô gái thanh lâu bị đọa địa ngục. Đôi khi tôi kể cho cha mẹ nghe những điều này, thì họ luôn phì cười và âu yếm bảo tại tôi còn nhỏ nên suy nghĩ bá láp không đâu!

Nhà tôi theo ngoại đạo, thời Thần chú không thờ Phật. Năm sáu tuổi, bà ngoại dẫn tôi đến Thần đàn (đài thờ thần) cho tôi tham gia nghi thức tên là “Lễ khai mở Thiên nhân”: Tôi được uống rượu tẩm máu tay, viết phù chú rồi đốt. Từ giây phút đó, cánh cửa nối liền ký ức tiền kiếp được mở ra, khiến tôi nhìn thấu suốt kiếp trước của mình, mỗi một cảnh tượng, hình ảnh đều rất rõ ràng!

Hóa ra kiếp trước tôi là một kỹ nữ, mặc áo Phượng tiên thướt tha, ưa xem “ca tử hi”⁽⁷⁾ nhưng không biết thời đó thuộc về niên đại nào.

Do từ nhỏ gia cảnh khó khăn, tôi phải vào nấu bếp cho một nhà giàu nọ, vì có nhan sắc, nên bị ông chủ nổi tà dục cưỡng hiếp, sau đó thì tôi vào thanh lâu làm kỹ nữ. Vợ chồng chủ thanh lâu rất yêu thương, đối với tôi cực kỳ tốt.

Lúc đó tôi là một hoa khôi trẻ trung, duyên dáng, nên đã lợi dụng sắc đẹp của mình lừa gạt tình, tiền... của biết bao người, cuối cùng thì bị một công tử khác lừa gạt lại, khiến tôi mất sạch hết tiền, tình. Tôi phẫn hận cực độ, lòng luôn muốn báo thù và không chịu nổi thống khổ nên đã treo cổ tự vẫn.

Tôi thấy cái xác của (thây thịt) của mình đã chết, nhưng hồn lại đi đến một nơi to lớn, có lửa cháy phừng phừng, ở đây có đủ nam, phụ, lão, ấu... sắc mặt người nào cũng ủ rũ buồn thảm, dường như tất cả chúng tôi đều bước vào một con đường đã định, tỏa lực hút mạnh mẽ vô hình khiến mọi người đồng lao thẳng vào đó.

Đi một hồi, thì gặp ngã rẽ, mọi người tản ra tứ tán, tôi và một đám người cùng đi đến chỗ có cây cầu độc mộc bắc qua vực sâu thường gọi là cầu Nại Hà, trong đây âm u lạnh ẩm, tiếng thét, gào, kêu, khóc... vang dậy, từng luồng hơi xú uế tanh nồng máu huyết, xông lên mũi tôi. Rất nhiều người từ trên cầu ẩm ướt, tối tăm, trơn trượt kia bị té nhào xuống dưới.

Tôi không muốn đi tiếp, nhưng không có quyền tự quyết, đành cứ thế mà bước lên cầu, đi không bao lâu thì cũng bị trượt chân, té nhào xuống.

Bên dưới là một vực sâu hun hút rộng hơn biển cả nữa vì không thấy biên giới hay bến bờ. Trong đây có đủ loại măng xà, lớn, bé... đang nhe nanh cắn xé chúng tôi. Những con rắn này nhiều không đếm xuể, hung hãn tấn công tôi. Sau đó tôi mới phát hiện ra: Trong biển máu này có rất nhiều người nhưng không thấy được đầu họ, bởi vì ai cũng giống tôi, đều chìm mau trong biển rắn, những con rắn này liên tục cắn xé thân chúng tôi, khiến gân cốt rã rời, máu tuôn không

⁽⁷⁾Một loại ca kịch địa phương ở Đài Loan và Phúc Kiến.

ngót. Thân tôi giống như bị bom đạn công phá tan nát, cảm giác thống khổ tận cùng, nhưng trong phút chốc, da thịt xác thân tôi lại hồi phục nguyên trạng, rồi lại bị cắn xé hành hạ tan nát tiếp, cứ thế mà tái diễn màn thọ khổ đó mãi. Lúc này tôi mới biết đây là địa ngục.

Nghiệp lực hiện núi đao biển lửa, cột đồng, chảo dầu, hành tội...

Tôi chỉ muốn sớm được ra khỏi cái biển máu ung thối tanh hôi, lúc nhúc độc xà tấn công kia, tôi mơ hồ nghe tiếng bao người thọ khổ kêu rên, âm thanh rất yếu ớt. Ném đủ khôn khổ rồi, cuối cùng tôi cũng rời khỏi nơi hành hạ này, đến được bờ. Nhưng trèo lên bờ vẫn chưa phải là kết thúc thọ khổ nơi địa ngục.

Vừa ra khỏi biển rấn, mới bò lên bờ thì tôi thất kinh khi nhìn thấy một vị “Thần”, tôi chỉ biết gọi là “Thần” thôi, vì ông ta trông rất cao lớn, mặc đạo bào màu xám đen, tướng mạo cực kỳ trang nghiêm, không giống như các Thần thờ ở thế gian, ông chẳng hề mở miệng nói, chỉ dùng cách trò chuyện bằng “tâm linh giao cảm”, nghĩa là không có ngôn ngữ nào được tuôn ra ở đây (giống như cách truyền thông bằng tư tưởng vậy).

Tự dung tôi hiểu ra: Bởi vì tôi không có tín ngưỡng nào hết, nên vị hiện trước mắt tôi không mang hình dáng tôn giáo nào. Do tôi không tin Thần hay Phật, ngộ nghịch với cha mẹ, sống chuyên dối gian gạt lường, lại hành nghề kỹ nữ dâm tà thất đức ở chốn thanh lâu, tôi chuyên lợi dụng mỹ sắc để gạt hại các nam nhân cho đến chết... vì gây tạo đủ tội ác, nên tôi mới tới chỗ này thọ khổ.

Ông “Thần” khuyên tôi: Sau khi nhận hình phạt rồi, thì phải nỗ lực tu hành.

Lúc đó tôi chẳng hề có chút tâm hổ thẹn ăn năn, luôn cảm thấy mình vô tội, là kẻ không có lỗi, tôi uất ức, nổi đóa, khi nghĩ: “Tại người gạt lường khiến tôi phải ngậm hòn treo cổ, vậy mà chết xuống đây còn bị độc xà cắn xé”... thế là tôi nổi thịnh nộ xung thiên... vị Thần liền biến mất.

Ông Thần biến mất rồi, tôi bị mấy tên quỷ sứ da vàng (như đau gan) xua đuổi tôi chạy lên ngọn núi cao, đường gập gềnh chông chênh, khiến tôi bị vấp té... Ngay lúc bị té tôi mới nhận ra có cả rừng dao nhọn, đủ hình dạng kích cỡ: Ngắn, dài, to, bé từ dưới đất nhô lên, bất kể tôi đi đến đâu, chỉ cần vừa té ngã, thì những mũi dao sắc bén này liền tự động “tấn công”, giống như “bàn chông” hay “bẫy kiếm” không ngừng “bấm vào” thân thể chúng tôi, khiến xương rơi thịt nát, máu chảy không ngừng, đau đến tôi chết ngất. Sau đó thể xác lại hồi phục nguyên trạng và tôi tiếp tục lãnh cực hình này, thống khổ không gián đoạn.

Cảnh hành tội y như trong kinh Phật tả không khác, sau này học Phật rồi tôi mới biết. Vì trong “Lương Hoàng Sám” từng viết:

Mãn kiếp địa ngục may gặp Thiện tri thức, nghe các vị Bồ tát quả trách, khuyên răn: “Phải biết ăn năn cải hối, nguyện tu sửa để thoát khổ”.

Nhưng do tôi quá hung hãn, cứng đầu, ương bướng nên phải ở đó thọ hình rất lâu.

Đến giờ hồi tưởng lại, cảm giác về những thống khổ vô gián đó vẫn mới mẻ, như vừa mới tái hiện trên thân tôi. Địa ngục quả đúng y như kinh Phật mô tả:

Từ tầng trên, đọa xuống tầng dưới, bị chó đồng nổ sủa và nhai xương nuốt tủy. Ngục tốt La sát cầm chia ba đâm vào đầu... tội nhân bị lửa đốt khắp thân, lưới sắt phóng mưa đao. Đao theo lỗ chân lông đâm vào thân thể.

Khi tôi ra khỏi núi đao rồi, thì bị ném vào một cái cối xay to khủng khiếp, to không thể tả! Nhìn nó đang chuyển động ầm ầm, tôi rất sợ bị nghiền nát, nhưng tìm không ra chỗ để trốn, đành cứ chạy vòng vòng trên mặt cối, nhưng chẳng mấy chốc thân tôi bị xay nghiền, đau đớn vô kể... rồi sau đó thân xác lại hồi phục nguyên vẹn, lại bị xay nát tiếp, tôi nghe thanh âm tru khóc rên la không ngớt của các tội nhân, họ chạy, đứng, nằm, ngồi... hỗn loạn, thấy đều bị xay nghiền như.

Thoát cối xay, tôi bị trói vào cột đồng rực đỏ, lửa cháy bốn bề, da thịt bị thiêu khét lết, thần thức mịt mờ.

Thân bị đốt cháy tiêu rồi thì lại hồi phục nguyên trạng. Tiếp đến tôi bị trói vào một cột đồng lớn khác, quỷ sứ dùng móc câu bén nhọn lôi lưới tôi ra cho đến khi nó đứt lia, tuôn máu đầm dề, đây là đền tội ác khẩu, chửi rủa, đâm thọc thêu dệt dối trá.

Sau đó tôi bị ném vào chảo dầu, thân thể giống như heo bị rán, không ngừng lăn lộn, sung phình, cảm giác như thân bị một loại bom đạn cắt xẻ, đau đớn cực kỳ, thọ khổ tận cùng. Nhưng rồi thân tôi lại hồi phục như cũ, chỉ cần ló đầu ra khỏi chảo, là lập tức bị quỷ sứ dùng cây chia ấn xuống chảo dầu lại, bắt phải thọ tiếp cảnh bị chiên rán. Cứ thế, tôi dở sống, dở chết... hình phạt này cứ tái diễn mãi, khổ hết chỗ nói. Do tôi tạo quá nhiều ác nghiệp, khi làm bếp cũng từng chiên rán, băm vằm, giã xay... loài vật còn đang sống, nên đây chỉ là ném lại những gì mà mình gieo mà thôi.

Ra khỏi chảo dầu rồi, tôi và đám đông đi đến một nơi đất khô khốc, phải nắn đất thành từng viên tròn (lớn có nhỏ có, hình trạng và số lượng không đồng), hoàn thành rồi thì ném vào trong hồ lô của mình. Cảnh này giống như làm lao dịch vậy, có người do đất khô quá, nắn không thành hình.

Từ lúc xuống địa ngục tới giờ chẳng được ăn uống gì, nên ai cũng mệt và đói, nắn đất xong thì đi đến vùng giống như hỏa khu, tất cả giao hồ lô bi ra và mỗi người nhận được một chén đầy mủ trắng vừa thúi vừa khai! Có lẽ do nhân duyên tiền sinh còn in sâu, tôi thấy ăn uống như vậy quá kỳ cục, nên không thèm dùng!

Đầu thai chuyển thế

Sau đó, tôi được dẫn đến trước một vị chấp pháp (Phán quan), ông này mày rậm, mắt to, nhìn không dữ mà rất có uy. Cũng giống như vị Thần tôi gặp trước biển rần, ông dùng phương thức “tâm linh giao cảm” để nói cho tôi biết là

tôi sẽ đầu thai vào thế gian làm con gái, ông dặn tôi: “Ngàn vạn lần không nên tạo ác nghiệp, không được lừa gạt người nữa, mà phải hành thiện tích đức, tu hành cho nhiều vào”.

Nghe ông nói xong, tôi vô cùng bất mãn, liền hướng chấp pháp kêu than! Viện cứ rằng đã có quá nhiều khổ đau tôi phải thọ chất chồng, nên không cam tâm làm nữ nữa, tôi muốn được làm nam để báo thù!

Nghe tôi bày tỏ vậy, quan chấp pháp lộ vẻ rất kinh ngạc, ông không hiểu vì sao tôi đã thọ đủ khổ hình mà không bị lú lẫn quên tuốt, ngược lại còn nhớ rất rõ chuyện cũ? Nhưng ông vẫn kêu tôi đi sắp hàng, và phát cho mỗi người một thẻ bài có số, có màu. Tôi lãnh thẻ màu hồng, ai nấy lãnh thẻ xong thì tự đi đến xếp hàng trước một cái cổng y theo màu sắc cái thẻ mình cầm trên tay, chờ đi đầu thai.

Lúc đó, tôi nghe mấy tên quỷ sứ bàn tán lao xao:

- Màu hồng đầu thai làm nữ, màu xanh đầu thai làm nam, màu lục đầu thai làm vịt, màu tía đầu thai làm...

Vừa nghe tới đó tôi vội lên qua hàng ngũ kế bên ngay vì tôi không muốn làm nữ, cho nên thừa lúc người không chú ý tới, tôi giựt thẻ màu xanh của đối phương và đưa thẻ hồng của mình cho họ.

Thấy quỷ sứ lao tới, tôi nhanh chân chạy trốn, lẩn vào rừng người thẻ xanh. Sợ quỷ ngăn cản, tôi liền chạy đến một vùng có rất nhiều nhà. Lúc đó là đêm tối, thấy ở đây có nhà sáng đèn, có nhà không. Tôi căn cứ vào số ghi trên tấm thẻ bài mà dò tìm ra số cửa, lập tức đi vào, thế là đầu thai thành nam tử như hiện nay.

Oan gia ngõ hẹp lại tương phùng

Đời này, khi tôi vào Đại học chuyên khoa, quen với một bạn gái chính là bạch diện công tử đã lừa tôi ở kiếp trước. Lần đầu vừa gặp, hai bên đã thấy hết sức quen, như đã từng biết nhau lâu lắm rồi. Dần dần, ảnh hưởng tình tiết đời trước càng lúc càng rõ hơn, cuối cùng vì cha mẹ phản đối, hơn nữa tôi cũng không muốn nói lại tiền duyên, thế là chia tay (may là tôi không còn tâm muốn báo thù nữa).

Còn cặp vợ chồng chủ thanh lâu đời trước, kiếp này là cha mẹ ruột của tôi. Chàng trai bị tôi gạt lường hại chết, kiếp này thành là vợ tôi. Hồi mới gặp, tôi cảm thấy rất quen nhưng sống không hợp ý, bởi vì đời trước tôi không hề yêu, nên đời này nội tâm đối với cô cũng thường sinh chán ghét vô duyên vô cớ. Do vậy mà cô luôn ôm hận đối với tôi và cư xử với người nhà tôi hết sức lạnh nhạt. Hai bên thường dùng chiến tranh lạnh để hành nhau. Mặc dù tôi kiếm rất nhiều tiền đem về cho cô, trả lại nợ lừa gạt tiền ngày xưa nhưng cô chẳng bao giờ tỏ ra hài lòng.

Đời trước có một nam tử thường giúp tôi dẹp bao bất bình, nay là bạn chí thân của tôi.

Sám hối tội ác quá khứ, cảnh tỉnh thế nhân tu

Học Phật rồi, tôi hiểu mọi sự đều do nhân quả. Kiểm điểm lại bản thân mình, tôi nhận ra tất cả toàn do tâm tham ái, chấp thủ mà ra. Đến đời này, tập khí xưa vẫn chưa mất. Nhưng kiếp này tôi sẽ không mê muội tạo ác nữa, sẽ không tranh giành tài lộc, không dùng thủ đoạn để chiếm lấy nữa... nếu cứ chạy theo tâm tham dục không đáy, mình sẽ khổ mãi.

Tôi và người bạn gái đầu sớm đã chia tay và ai nấy đều có cuộc hôn nhân riêng, nhưng nếu nhìn nhận một cách trung thực thì tôi vẫn khó quên cô ta, trong sâu thẳm tận đáy lòng tôi nhận ra mình vẫn còn nặng tình với cô ta. Nhưng tôi biết đây chỉ là nghiệp duyên, là ảo giác vọng tưởng mê muội nên không lao theo.

Do đời trước tôi treo cổ chết, nên đời này tôi không dám mặc y phục có cổ, vì rất sợ tái hiện cảm giác đau nơi yết hầu.

Lại do đời trước tôi từng làm nghề nấu bếp, cho nên kiếp này nghệ thuật nấu nướng của tôi rất tuyệt.

Bởi vì đã nếm qua cảm giác bị chiên trong chảo dầu, cho nên tôi đặc biệt sợ nóng, không sợ lạnh. Đời này hễ nhìn thấy cối xay chuyển động là tôi liền sinh hoảng sợ, toàn thân nổi ốc hết.

Tóm lại những thói quen và ký ức đời trước hoàn toàn không tiêu mất.

Nhìn lại những thống khổ đã trải qua, trong đây lời dạy hiêm cố của vị Thần và quan Chấp pháp đã giúp tâm tôi mở sáng. Tôi hiểu rõ: Làm người phải trọng tín, không nên lừa gạt, không làm thương hại người, không được làm việc gì trái với lương tâm.

Tôi cũng biết, cuộc sống đa số do nghiệp lực quyết định, “tự làm tự chịu”, ta tự nếm quả mình trồng. Người hại tôi cũng không phải cố ý muốn hại tôi, tôi khổ là do phải trả báo theo luật nhân quả. Cho nên đối với tha nhân, tôi nên bao dung khoan thứ và không được khởi tâm sân hận.

Đã nếm và hiểu rõ khổ địa ngục như thế nào rồi, bạn nghĩ tôi sẽ mê đắm ngũ dục, vui đầu tạo ác nữa được sao?

Tuy kiếp trước tôi là kẻ đại ác, vô tôn giáo, nhưng kiếp này tôi đã biết tìm đến Phật pháp, vâng hành theo lời chư Phật dạy vì cảnh địa ngục trong kinh tả, giống y như tôi đã gặp.

Tôi bây giờ chỉ muốn tu mà thôi, tu tinh tấn đến giải thoát và không tha thiết gì ở thế gian này, tôi rất muốn được về cõi Tịnh độ của Phật A Di Đà, tu cho thành đạo, rồi quay lại độ chúng sinh khổ đau ở đây.

Thông qua kinh nghiệm này, tôi xin thành tâm sám hối tất cả lỗi lầm đã tạo trong dĩ vãng, cầu chư Phật, Bồ tát gia hộ, để tôi có thể tiêu trừ nghiệp chướng, tăng trưởng thiện căn, vãng sinh Tịnh độ, thoát luân hồi.

“Thực ra tất cả chúng ta đều từng xuống địa ngục, vì trong tâm chúng ta đầy niệm ác. Nhưng do cách ám mê muội nên không nhớ ra thôi. Có người thậm

chí còn là khách thường trực của địa ngục nữa kia, đây gọi là “mới thoát ra lại tìm vào”. Địa ngục vốn không, do ta tạo nghiệp ác mà hiện thành.

Tam giới không an, như đi trong nhà lửa, chẳng nên lưu luyến! Tôi không dám nói chỉ người khác, chỉ lấy chuyện của bản thân mình mà chứng minh, tất cả hình phạt thống khổ tôi từng chịu nơi địa ngục là do thân, khẩu, ý tạo ác (sát, trộm, dâm, vọng v.v... tôi đều phạm hết). Tôi từng là đầu bếp giỏi, chuyên sát hại sinh vật, hầm, nướng, quay, chiên... nên tôi cũng ném mùi núi đao băm vằm, chảo dầu chiên rán, miệng tôi nói ác, lưỡi phạm nhiều tội, nên bị móc, cắt lưỡi... vì tội dâm tà nên bị thiêu cháy, ôm cột đồng.

Nếu như đời này tôi không biết ăn năn sám hối, không tỉnh giác tu sửa, lại tiếp tục tạo ác, thì chuyện tôi đọa địa ngục chắc chắn sẽ xảy ra.

Nếu ta thừa nhận địa cầu này tồn tại? Thế thì không thể phủ nhận sự tồn tại của địa ngục và Tịnh độ! Nghiệp lực vô tận, thế giới vô tận, chúng sinh vô tận... Chỉ có Phật pháp là con đường giúp chúng ta thoát ly ba cõi, ra khỏi khổ đau. Đối với điều này tôi tin kiên quyết không nghi, lòng chỉ muốn vĩnh viễn thoát ly cõi khổ, sinh về cõi Phật tu hành. Chuyện tôi kể quý vị có tin hay không, còn tùy thuộc vào phúc phận của quý vị.

Xin hãy lấy chuyện của tôi làm gương, mà tránh tạo ác nghiệp. Mong tất cả siêng nghe Phật pháp, nghiêm trì giới luật, chăm chỉ tu hành để thoát ly tam giới, ngàn vạn lần không nên tròng nhân xuống địa ngục”.

Cư sĩ Triệt Ngộ

Lời người dịch:

Câu chuyện này tôi dịch từ hai năm trước, nhưng do e ngại mãi nên đến giờ mới tung ra. Có một điều rất thú vị là ngay khi bắt đầu dịch, tôi không biết người đang kể là nam hay nữ? Cuối cùng mới biết...! Khi dịch đến đoạn bàn về thẻ xanh, thẻ hồng... tôi cũng nghi là với tính cách đó đương sự sẽ tráo đổi, nhưng tại sao lại tráo đổi được? Tôi từng đọc nhiều tâm sự của những người đã trải qua địa ngục. Về căn bản thì giống, nhưng so tiểu tiết thì khác, không ai giống ai. Tôi nghĩ đương sự tráo thẻ được cũng là một chiêu “an bài” của Phán quan, có thể ông dư biết đương sự sẽ làm thế. Thực ra thân phận, giới tính nào cũng đòi hỏi phải có phúc báu tương xứng, không thể do gian dối mà tranh giành được. Tôi đã cố gắng dịch câu chuyện này thực đầy đủ, không bỏ sót một tình tiết nào, hầu mong bạn hiểu rõ thêm về địa ngục.

Điều quý nhất là người tự thuật đã giác ngộ, hiện tại tuy ông đi giữa hồng trần mà tâm vượt trên hồng trần!

BÁI KINH CỨU MẸ

Toàn gia Cư sĩ Quả Trú thuộc thành phần tri thức, cả ba thế hệ đều là Giáo sư đại học.

Cư sĩ Quả Trú ngay lúc mẫu thân bị bệnh hiểm, đã chỉ thành phát tâm bài kinh hồi hướng cho mẹ, hiếu tâm này làm cảm động trời đất và lòng tình tấn kia khiến cho người mẹ đã bước đến quỷ môn quan nhờ vậy mà được bảo toàn.

Mời quý vị nghe bà thuật lại những việc mình đã trải qua:

Cha mẹ tôi trước khi nghỉ hưu từng làm công tác giảng dạy về bộ môn “Bảo vệ thực vật, diệt côn trùng” tại một đại học ở Triết Giang. Mẹ tôi vốn là một nữ Bác học đa văn, từng công hiến nhiều thành quả nghiên cứu khoa học lớn lao, góp công giảng dạy uyên thâm, có thể nói là môn sinh đầy khắp thiên hạ, bà được phong là “Giáo sư ưu tú” được hưởng sự trợ cấp của chính phủ.

Hiện nay cha mẹ tôi đã hơn 70 tuổi, dù đã nghỉ hưu nhiều năm. Nhưng vì họ đạt được thành tựu phi phàm về lãnh vực diệt côn trùng, nên luôn được Xưởng Nông dược mời thỉnh làm việc, tôi không rảnh về việc sát sinh của song thân, do hai vị dù ở nhà vẫn nghiên cứu chế thuốc “Diệt côn trùng” cung cấp cho hãng Nông dược, thu được rất nhiều tiền nhờ vào nghề bào chế này.

Ngay từ nhỏ tôi đã từng chứng kiến, cha tôi tối nào cũng đều mơ thấy ác mộng, luôn kêu la kinh hãi rằng có người muốn giết ông, hơn nữa da ông không được tốt, sần sùi và hay bị lở giống như ghẻ chốc, trên đầu giường ông, quanh năm thường để lọ thuốc cao dán.

Lúc ba tôi dạy tại đại học thì hay bị bệnh tiện bí, thông khổ này không ngừng hành hạ ông, sau đó còn mắc chứng bệnh động mạch vành, thường xuyên ưu lao, kinh sợ, khiến ông thuốc chẳng lìa miệng, mặt luôn u sầu, chẳng có được nụ cười.

Tôi nhờ duyên lành, tình cờ đọc qua sách “Báo Ứng Hiện Đời” của cư sĩ Quả Khanh, mới hiểu rõ chứng bệnh của ba tôi có liên quan đến công tác của ông. Cũng hiểu rằng: Do chúng tôi tạo sát nghiệp, ngày ngày ăn thịt, ăn hải sản nên bị ác quả.

Thế là tôi bắt đầu vì những con vật mình và cha mẹ giết, ăn qua mà tụng kinh Địa Tạng, hi vọng có thể siêu độ chúng, cầu chúng tha thứ.

Thời gian đầu thì không có kết quả gì rõ rệt, dù vậy hằng ngày tôi vẫn cố gắng tụng kinh Địa Tạng... không bao lâu, một ngày nọ mẹ tôi bảo:

- Ba con gần đây ngủ rất an, không còn thấy ác mộng nữa, chứng tiện bí cũng chuyển sắc tốt. Sắc mặt cũng khá hơn nhiều, đã có vẻ hơn hờ tươi tấn, hơn nữa ông còn cai hút thuốc.

Tôi mừng rỡ vô cùng, thâm cảm tạ công đức uy thần của kinh Địa Tạng. Quả la không thể nghĩ lường.

Sau đó tôi may được đọc “Nhân Quả Phụ Giải Lương Hoàng Sám” của Quả Khanh, những chuyện có thực trong sách khiến tôi kinh tâm và chấn động bội phần. Tôi thâm biết cha mẹ mình tạo tội sát sinh quá nặng, cần phải lập tức dứt trừ ăn mặn, sám hối sát nghiệp, bước vào con đường học Phật, tập tu ngay.

Mặc dù cha mẹ tôi thân thể ngày càng suy yếu, nhưng chưa tinh ngộ, vẫn còn tạo nghiệp sát không ngừng, vậy tôi phải làm sao đây?

Nghĩ thương cha mẹ nếm trải biết bao gian khổ mới nuôi tôi khôn lớn, hiện tôi học Phật ăn chay đã mấy năm, giờ tôi rất muốn thay cha mẹ sám hối với những chúng sinh đã bị hai vị giết. Trong kinh “Phật thuyết nghiệp báo sai biệt” từng giảng: Nếu có chúng sinh nào lễ tháp, miếu Phật, sẽ được mười công đức:

Được sắc đẹp tiếng tốt

Nếu có phát ngôn người đều tin phục

Được vô úy, không sợ hãi với chúng nhân

Được Thiên nhân ái hộ

Có đầy đủ uy thế

Chúng sinh thích đến gần

Thường được thân cận chư Phật, Bồ tát

Có đủ phúc báo lớn

Mệnh chung sinh thiên

Mau chứng Niết bàn.

Kinh Phật là pháp bảo, đại diện cho trí huệ Phật, là pháp thân xá lợi Phật, nên công đức lễ bái kinh cùng lễ bái chư Phật không khác nhau, cũng giống như công đức lễ bái tháp Phật, cô đức có vị nhờ lễ bái kinh Hoa Nghiêm, Pháp Hoa v.v... mà khai ngộ. Thế là tôi quyết định vì cha mẹ lễ bái mỗi chữ trong “Kinh Địa Tạng”, dùng hùng tâm tha thiết tín thành lễ bái, ắt có thể cảm được Bồ tát gia trì, khiến những chúng sinh từng bị hại được lợi ích, tiêu trừ nghiệp sát cho cha mẹ.

Trong lúc bái kinh, tôi thâm sợ mình công đức không đủ, nên đồng thời cũng lễ kinh Diệu Pháp Liên Hoa, theo phương thức “nhất tự nhất bái”. Mỗi bộ kinh mỗi lần tôi bái một trang (khoảng chừng năm trăm lễ). Thêm vào đó hằng ngày tôi còn tranh thủ tụng một quyển kinh Lăng Nghiêm, thời gian này mặc dù thân thể rất mỏi mệt, nhưng nội tâm cảm thấy rất an ủi, pháp hỷ sung mãn.

Khi tôi bái xong bốn phẩm “Kinh Địa Tạng” thì mẹ tôi không cẩn thận bị té gãy chân trái, phải nhập viện để thay xương nhân tạo.

Tôi bỗng nhớ lại, trước đây khi mẹ tôi lên lớp giảng, vì muốn các sinh viên hiểu rõ hơn, bà thường dùng kim ghim vào đầu côn trùng, hoặc ghim chân chúng lên bảng để làm giáo cụ phụ họa cho tiết giảng. Ôi chao! Nếu không biết Phật pháp thì rất dễ tạo tội, cử tâm động niệm không gì mà chẳng tạo ác, nhân như vậy thì quả phải như vậy, báo ứng nhân quả không sai mảy may, hiện tại hoa báo đã trở trên thân, nếu không phải tôi phát nguyện lễ bái sám hối thay cho bà, khiến tội nặng được báo nhẹ, thì tương lai ác quả bà phải nhận trong ác đạo ắt là thảm chẳng nở nhìn.

Khi tôi bái xong phẩm 7, mẹ tôi lại té nữa, lần này là tổn thương phía sau đầu, kết quả khi chụp CT bị xuất huyết, da sưng phù, y viện đã thông báo bệnh tình nguy cấp, mẹ tôi đã hiện tượng địa ngục, đáng vẻ sợ hãi, mắt mở không được.

Đồng thời ở nhà, tôi và con gái tôi đang dạy tại đại học mắt cũng mở không lên, cảm thấy bị khổ tương đương. Đây có khả năng là cảm ứng thâm tình, cũng có thể là tôi và con đồng thời phụ mẹ trả nghiệp. Em tôi muốn giúp mẹ mở mắt, bèn dùng vải đen che ánh sáng cho mẹ, cả nhà rất căng thẳng.

Tôi yêu cầu cả nhà đừng tiếp tục sát sinh nữa, em trai tôi phát nguyện: Xin vì mẹ ăn chay ba tháng.

Ngày buổi chiều mẹ nhập viện, thì tối đó chúng tôi bỏ ra khoảng 2.300 USD, cùng nhau đi phóng sinh. Đồng thời trong quá trình bái kinh, tôi còn ráng tụng thêm hai bộ “Địa Tạng”, xem như hàng ngày tụng bốn bộ “Địa Tạng”, bái một trang kinh Địa Tạng, một trang Pháp Hoa, tôi tin chắc thành tâm của tôi có thể cảm động những chúng sinh đòi nợ mẹ và Phật Bồ tát sẽ gia trì cho.

Ngày thứ hai, sau khi phóng sinh, tôi gọi điện cho em trai, hỏi thăm tình trạng mẹ, em nói:

- Vẫn thế, không tốt không xấu, bác sĩ đang theo dõi.

Tôi cảm thấy oán gia trái chủ không muốn lìa bà, vì oán hận khó tiêu mà! Ngay đó tôi quyết định bỏ ra 1.650 USD phóng sinh và hôm sau đi phóng sinh 600 kg ốc. Tôi quỳ trước Phật sám hối thay mẹ, mẫu tử tình thâm, nghĩ đến ân dưỡng dục nan báo, tôi rơi lệ đầm đìa, khẩn cầu chư Phật, Bồ tát từ bi cứu mẹ tôi, cứu độ những oan gia trái chủ của mẹ... cầu cho mẹ tôi có cơ hội sửa lỗi, đổi mới lại mình. Nếu như mẹ tôi ra đi, cả nhà tôi phải làm sao đây? Xin Phật Bồ tát từ bi, các vị oan gia trái chủ rộng lượng tha thứ.

Mấy ngày sau bệnh tình của mẹ tôi dần chuyển tốt, hóa dữ thành an. Điều này khiến bác sĩ cảm thấy kỳ lạ và ngạc nhiên. Tôi chết mẹ tránh được, nhưng tội sống khó tha! Mẹ phải chịu thống khổ mài luyện, hơn nữa chứng trạng đau khổ của mẹ đồng thời cũng xuất hiện trên thân tôi, hễ mẹ tại bệnh viện nôn mửa, thì cùng lúc đó ở nhà tôi cũng nôn mửa, bị ói như điên... đến độ ngay cả nước cũng không thể uống. Tôi lúc đó tâm rất kiên cường, cầm thau để sát bên mình, thầm nghĩ: Cho dù là chết, thì cũng phải chết trước Phật, tôi cam tâm thay mẹ đền mạng. Nếu được thế thì rất tốt! Nhờ nghĩ vậy mà tôi kiên trì bái kinh Địa Tạng đến hoàn mãn.

Cư sĩ Quả Khanh nói: Có một số oan gia trái chủ dù chịu tha thứ cho bạn rồi, song trước khi đi có thể chúng sẽ cắn, rút... hành hạn thân thể bạn, đây chính là đạo lý báo nặng trả nhẹ. Thế là suốt đêm ngót mấy tiếng, mẹ tôi toàn thân co rúm, bị hành đau đớn... bác sĩ phải túc trực cứu chữa cả đêm, nhưng sau đó khi kiểm tra sức khỏe, kết quả lại thấy bình thường.

Sáng hôm sau, lúc tôi vì mẹ tụng kinh Địa Tạng, thì phía trên đỉnh đầu tôi có một bóng đen, mãi đến khi tôi bắt đầu bái kinh Địa Tạng, thì bóng đen đó mới biến mất. Tôi biết là oan gia trái chủ trú đóng trên đầu mẹ tôi đã đi rồi, cũng hiểu là mẹ không còn bị lưu di chứng gì nữa, bác sĩ từng nói: Người cao tuổi như mẹ, đã bị bệnh lại còn bị té chấn thương não nghiêm trọng đến thế, thực sự chẳng có hi vọng gì cứu nổi, nếu mà sống được thì cũng sẽ lưu di chứng nặng nề, sinh hoạt không thể tự xử lý được.

Tôi biết ngành nghề cha mẹ làm đều phạm vào sát sinh, tội sâu nặng, nên quyết định vì cha mẹ bái một bộ kinh Địa Tạng, đồng thời bái từng chữ trong kinh Viên Giác, Lăng Nghiêm và Pháp Hoa, tiếp tục...

Mỗi ngày tôi lễ một ngàn một trăm lạy, còn ráng tụng thêm bốn bộ kinh Địa Tạng, một quyển Lăng Nghiêm, Kim Cang và kinh Bảo Khiếp Ấn, Chú Lăng Nghiêm, Tứ Trọng Thanh Tịnh Minh Hối.

Tôi đúng là liều mạng, oan gia của cha mẹ tôi đều xuất hiện trên thân tôi, cộng thêm nghiệp nợ của bản thân tôi vốn cũng sâu nặng, cho nên thân thể cực kỳ bất ổn, nhưng tôi thâm hiểu sâu rằng, thiếu nợ thì phải trả, đây là lẽ tự nhiên, huống nữa là chúng tôi thiếu nợ mạng vô biên vô bến bờ. Hiện tại những chúng sinh bị giết ăn không muốn đòi mệnh cha mẹ tôi, chỉ là muốn thân họ phải chịu thống khổ, nếu không nhờ Phật lực gia trì thì tôi làm chẳng được thấu đáo.

Do ngày xưa tạo ác không biết mỗi mạt thì ngày nay chuộc lỗi cũng phải chịu khổ chịu khó. Nhờ nghĩ vậy mà tôi tinh tấn tụng kinh, lễ Phật, tôi tin vào những gì Phật thuyết giảng, lời Ngài với tôi là chân lý, vì vậy mà tôi càng tăng thêm tín tâm kiên định.

Hiện tại, mẹ tôi đã sớm khỏe mạnh và xuất viện. Cách đây không lâu, lúc bà quay lại y viện kiểm tra, bác sĩ Chuyên khoa Thần kinh não trú danh còn nói: Người bị chấn thương nơi đầu mà tuổi hơn bảy mươi như mẹ tôi, lại bị xuất huyết nhiều đến thế nhưng không phải trải qua bất kỳ cuộc phẫu thuật nào mà chứng sưng phù tự tiêu, máu bầm tích tụ lại có thể tự tan, tự vận hành thông suốt, không lưu bất kỳ di chứng nào. Phải nói rằng kể từ hồi thành lập bệnh viện tới nay, đây là vụ ông mới chứng kiến duy nhất lần đầu! Phải gọi đây là chuyện lạ trong nhân gian!

Xem ra, chuyện bị té, bệnh... nguy ách của mẫu thân, song thân tôi bị nhiều bệnh khổ mà được lành, mẹ tôi được sống lại, trở về từ cõi chết đã khiến thân bằng quyến thuộc khó mà tin nổi. Chẳng ai dám tin bà bị té chấn thương nghiêm trọng như thế mà còn có thể sống và lại sống rất tốt nữa, vì không hề bị bất kỳ di chứng hậu chứng nào hành hạ.

Bạn có tin không? Hiện giờ mẹ tôi đang lên net xem dò cô phiêu (tôi không đề xướng chơi cô phiêu, chỉ muốn kể chuyện này để chứng minh trình độ khỏe mạnh của mẹ), chứng tỏ rằng mọi nghĩ suy phán đoán của bà vẫn rất nhạy bén, lanh lẹ.

Tự bà cũng nói, đa số thân bằng quyến thuộc đến thăm bà, trước đó ai cũng tưởng rằng bà chắc bị mất lịch, miệng méo, miệng trào bọt, nửa thân không động đậy được. Nhưng khi thấy bà khang kiện như không có gì, thấy đều kinh ngạc, ai cũng suýt xoa khen là chuyện lạ!

Mẹ tôi nhờ đây mà trở thành nhân vật nổi danh, vì được nơi nhiệm sở đại học của bà bàn tán um sùm, khi mọi người nghe kể nhờ con gái bà (là tôi) bái kinh, tụng kinh, lễ Phật... hồi hướng mà cứu được bà thì nhiều người xúc động, cảm kích vô kể. Họ cũng phát tâm tụng, bái kinh Địa Tạng. Ngay cả phụ thân tôi cũng bắt đầu lấy bút cung kính sao chép kinh Địa Tạng.

Tôi hi vọng những ai đọc đến bài viết này, cho dù hiện tại thân thể đang khang kiện, thì cũng nên: Mau mau từ bỏ ăn mặn, hãy vì những vật bạn từng giết, ăn qua... mà niệm Phật hoặc bái kinh, hồi hướng cho chúng mới mong tránh khỏi cảnh giây phút tai nạn ập đến, lúc ấy dù có hối hận thì cũng đã muộn.

Nếu như tôi viết bài này có chút công đức nào, xin đem công đức ấy hồi hướng cho cha mẹ. Nguyên song thân tôi sớm phát tâm đại sám hối, học Phật, ăn chay. Nguyên hai vị trường thọ mạnh khỏe, khang kiện.

Ngài Ân Quang từng giảng:

Các hình thức tu trì như: Bái, tụng, trì niệm... đều lấy thành kính làm chủ. Cho dù đang ở địa vị phàm phu, nếu tâm thành đạt đến cực độ, thì sẽ chiêu cảm công đức không thể nghĩ bàn và thu được lợi ích rất lớn.

Bình: Cha mẹ có ân sâu nặng, khó báo đền. Phận làm con, lúc cha mẹ mang trọng bệnh, lâm chung... hãy vì cha mẹ ăn chay tụng kinh, bái kinh, phóng sinh... khiến cha mẹ chuyển nguy thành an, không những bản thân mình được bồi phúc tăng huệ, mà cũng nhân đó hóa độ được song thân, đây mới là hiếu chân chính.

THIÊN ĐỊA QUAN THẦN

Thiên có thiên thần, địa có địa thần cùng các quỷ thần. Chư thần quan, thiên tướng... trong trời đất là những vị đảm trách công tác điều tra, gọi là “Tư quá chi thần” chuyên giám sát công, tội ở nhân gian.

Trong kinh Phật giảng: Thiên thần và quỷ thần đều có ngũ thông, ngũ thông này là phúc báo của họ. Họ chỉ không có lậu tận thông thôi, chứ thiên nhãn, thiên nhĩ, tha tâm, túc mệnh, thần túc... họ đều có đủ. Nếu so sánh thì oai lực của địa thần chẳng bằng thiên thần và năng lực của thiên thần lại thua kém người tu hành chứng quả. Song đối với người thế gian chúng ta thì năng lực của họ đã rất đầy đủ. Vì mỗi khởi tâm động niệm của chúng ta, họ đều biết hết và ghi rõ... đợi đến khi ta chết rồi thì căn cứ theo đó mà phán quyết.

Chúng ta khởi tâm động niệm cũng là tạo ác, nhưng phát ra hành vi thì càng nghiêm trọng hơn. Nếu đã hiểu rõ rồi, thì mỗi khi khởi tâm, động niệm... chúng ta cần phải luôn cẩn trọng vì sợ quả báo.

Nếu bạn khởi niệm ác, làm ác, tương lai không tránh được ác báo. Vì vậy mới nói: Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt.

Đạo lý chân thực này, thời nay ít người biết. Gặp kẻ không có thiện căn, không có phúc, mà bạn nói với họ những điều này, thì họ sẽ cười chê, miệt thị là bạn quá mê tín, quá ngu muội... nên nói toàn lời hoang đường! Do họ khó thể tin, nên không tiếp thu được. Nhưng đến khi quả báo hiện thì có hối cũng đã muộn, mà có khi họ chẳng biết đây là ác báo trở.

Do họ không tin, đó là: Nghi! -Mà các niệm: Tham, sân, si, mạn, nghi... đều thuộc nhóm phiền não cực lớn, làm chướng ngại trí huệ, xui bạn tạo vô biên tội.

Trong kinh Hoa Nghiêm, Phật giảng: Mỗi người khi sinh ra, đều có hai vị thần luôn theo bên cạnh, một vị tên Đồng Sinh, một vị tên Đồng Danh, trọn đời không lìa xa bạn. Hai vị thần này ở trên vai, chúng ta không thể thấy hay biết được, mọi người không ai thấy tới. Nhưng hai Thiên nhân này (cũng tính là thiên thần), ngày đêm không rời bạn. Trong kinh Phật cũng có gọi họ bằng tên khác là: Thiện, Ác đồng tử. Một vị coi việc thiện cả đời bạn, một vị coi việc ác cả đời bạn. Như vậy thử nghĩ xem, bạn làm gì không có ai biết ư? Dù làm ác không ai thấy, bạn cho rằng mình có thể trốn thoát được ư? Không ai trốn được, phải nói là vô phương trốn vì vậy những kẻ đùng chết người trong đêm khuya mà rò ga bỏ chạy, cuối cùng cũng sa lưới pháp luật, nếu thoát được, thì điều này phải xét thêm về nhân quả oan trái khuất tất trong nhiều kiếp giữa họ và nạn nhân, bởi không có gì bất công và tình cờ.

Hai đồng tử Thiện, Ác chính là hai vị thần Đồng Sinh và Đồng Danh mà trong kinh Hoa Nghiêm nhắc đến.

Phật giảng rằng: Cả đời mỗi người chúng ta, có hai vị “Thiện, Ác đồng tử” ngày đêm theo sát, không rời phút giây nào. Nếu bạn thường nghĩ đến có hai đồng tử này luôn ở bên ta, vậy thì sao mỗi lúc khởi tâm động niệm, nói năng, tạo tác, bạn lại không cẩn trọng? Lời Phật giảng ra, quyết định không phải là lời giả, thế thì chắc chắn Ngài không hề lừa dối chúng ta.

Ngày xưa ta có nhiều dịp tu học, được phụ mẫu, thầy giáo dạy dỗ, bạn lành khuyên răn, nên tạo ác ít, làm lành nhiều.

Nhưng bây giờ, người thời nay thường chê nền văn hóa giáo dục truyền thống xưa là cổ hủ, họ không cần đến, cũng không thêm tin, mà cha mẹ cũng không thể dạy, hoặc không rảnh để mà dạy... giáo sư cũng chẳng để ý tới điều này, thế là cả đời chúng ta chỉ biết chịu theo phiền não, tập khí ác, tạo vô lượng tội. Thế thì làm sao mà không đọa lạc và không bị “Thiên địa quỷ thần” trừng phạt chứ?

Ngoài hai thần Đồng Sinh và Đồng Danh ra, còn có “Thiên địa quỷ thần giám sát” thế gian, cũng ghi lại thiện, ác của người, chư quỷ thần này đông không kể xiết, các tôn giáo đều nhắc đến, đều có ghi.

Như vậy, mỗi khi chúng ta khởi tâm, động niệm, nói năng, tạo tác... liệu có thể giấu được ai chứ? Vì vậy ta cần khắc phụ phiền não, tật xấu của mình, lo sửa lỗi đổi mới, nỗ lực tu thiện. Chúng ta sống phải biết hướng thượng thăng hoa, mục tiêu chúng ta là: Phẩm hạnh nhân cách, hành vi... phải luôn xứng đáng, tuyệt hảo, tối ưu, tốt lành. Được vậy tất nhiên chúng ta sẽ ở cảnh tương xứng với tâm hạnh của mình.

Sư Quảng Hóa

TÔI ĐÃ THẤY HAI VỊ THẦN ĐỒNG SINH, ĐỒNG DANH

Vừa rồi bàn đến hai vị thần Đồng Sinh và Đồng Danh, nhờ nhân duyên đặc biệt, tôi cũng đã nhìn thấy họ, vóc dáng giống như đứa bé 7-8 tuổi (hèn gì mà Phật gọi họ là đồng tử).

Đó là vào năm Dân Quốc 56 (1967) lúc ấy tôi đang làm Giáo sư Chủ nhiệm, giảng dạy tại Phật học viện Từ Minh Tự. Trường khai giảng vào ngày 14 tháng giêng. Nhưng trước đó một hôm là ngày 13, thì tôi bị bệnh trĩ phát tác, gây đau đớn không cùng, đáng lo hơn nữa là vì sáng mai là lễ khai giảng.

Phật học viện Từ Minh tổ chức Lễ khai giảng rất long trọng, có nhiều Sư trưởng và các Nghị viên cùng quan chức chính quyền đến tham dự. Tôi phải giới thiệu mọi người diện kiến và thuyết giảng.

Nhưng tôi bệnh thế này làm sao mà dự lễ đây? Thôi thì xức thuốc cho ổn, hi vọng ngày mai có thể đứng, có thể nói. Thế là tôi đi tìm thuốc cao dán. Không ngờ lại lấy lộn thuốc, nên khi vừa thoa vào, nghe đau thấu trời đất, lại còn đứng lên hết nổi, máu mủ chảy tùm lum. Ôi chao! Cơn đau hành hạ nửa ngày, tôi phải cắn răng chịu, ráng lết về phòng dỗ giấc, nhưng suốt đêm không tài nào ngủ được.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, vừa nhìn thì thấy ngay một đống máu mủ bầy nhầy nằm ướt nhẹp trên giường, nghe trong người rất khó chịu, tôi vẫn cố gắng đi dự lễ. Trong buổi lễ, tôi chỉ nói được mấy câu thì ngồi xuống.

Đến trưa, ăn cơm xong thì nghỉ ngơi. Tôi cởi áo tràng ra, vừa nhìn vô tà áo phía mông, thấy một đống ướt nhẹp, thiệt là xấu hổ và thất lễ biết bao. Ai biết tôi bệnh thì có thể thông cảm, còn người không biết thì sẽ đánh giá tôi thế nào đây? Tôi từng phẫu thuật, cũng đã uống thuốc, nhưng vẫn không lành. Lần này phải nhờ tới Phật pháp chữa trị thôi. Thế là tôi bảo đồ đệ:

Tôi nay xong khóa tôi, các người lui ra hết đi. Ta muốn ở lại chánh điện bái Phật, xem như liều mạng với mụn trĩ nghiệp chướng này! Nếu như qua được

thì sáng mai ta sẽ dự tiếp khóa lễ sáng, còn chẳng qua nổi, thì ngày mai các con lên đại điện khiêng xác ta xuống!

Tụng khóa tối xong, mình tôi ở đại điện lễ bái. Tôi thưa với chư Phật, Bồ tát:

- Cầu xin chư Phật, Bồ tát gia hộ cho bệnh con được lành, nếu không thì con chẳng cách chi tiếp tục nhiệm vụ giảng dạy của mình. Nếu bệnh không lành thì con quyết không lui ra, giả như con phải chết, thì xin chết ở đây!

Hạ quyết tâm xong, tôi một mực lễ bái. Bái đến hơn mười giờ thì muốn hôn mê, nhưng tôi vẫn ráng để tỉnh mà lễ, hơn 10h30 thì đứng hết nổi, bởi vì hôm trước mất ngủ, hôm sau bị cơn đau hành hạ cả ngày, cho nên không còn cảm cự nổi và té nhào ra trên đất.

Sau đó thân tôi hết động đậy, chỉ miệng là còn động đậy được thôi. Tôi nhủ thầm: Mình nên đến chỗ Hải Triều Quan Âm, nơi đó có vách ngăn đỡ, dù có ngã xuống cũng sẽ không bị thương!

Thế là tôi lết đến Hải Triều Quan Âm, ở trước Bồ tát Quan Thế Âm một bề xướng niệm: “Nam mô đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ tát!”... Tôi niệm mãi cho tới khi miệng hết động đậy. Đến nước này thì tôi đành đánh cược với số mệnh, miệng hết niệm nổi thì vẫn còn tâm để đối phó, tôi tập trung toàn lực hướng về Bồ tát Quan Âm khẩn cầu:

Thưa Bồ tát, xin Ngài đáp ứng cho con, khiến mụn trĩ của con được lành, nếu không thì hôm nay con... chết tại đây cho Ngài xem.

Đang khấn thầm như thế, thì tôi bỗng nghe choáng váng, hình như có trận gió đang thổi tới, tiếp theo là một âm thanh vang lên. Tôi ngẩng đầu nhìn thì thấy trước tượng Bồ tát Quan Âm ngồi trên bàn, có hai vị thần đang quỳ, đầu họ khoảng ngang gối Bồ tát. Hai người này chính là thần Đồng Sinh và Đồng Danh. Họ trình báo gì đó và Bồ tát Quan Âm đang giảng nói. Tôi nhìn bọn họ chăm chăm, thầm nghĩ: “Hóa ra Bồ tát Quan Âm cho gọi hai vị này tới trình sớ báo cáo về tôi đây mà!”.

Bất kể họ nói thế nào, trong lòng tôi đã thầm tính trước, tôi tin mình thiện nhiều ác ít, như vậy bệnh nhất định sẽ được lành. Do nghĩ như thế, nên tâm tôi trở nên cao hứng, tôi quay lại nhìn thì thấy hai vị thần đã biến mất tiêu. Tôi bèn hướng Bồ tát Quan Âm, xin phép trở về phòng mình.

Tôi sờ mụn trĩ của mình kiểm tra, thấy nó thực sự đã tiêu mất rồi, xem như bệnh tôi hoàn toàn lành rồi.

Ái chà chà! Khi đó tâm tôi rất vui, vô cùng cảm kích Phật Bồ tát gia ân, nỗi niềm này không sao diễn tả được, bởi tôi đã dẹp xong cái mụn trĩ quý quái kia.

Đây là việc tôi tự thân trải qua, chứng kiến...

Tôi kể lại cho quý vị nghe, là mong mọi người đều biết và tin rằng, phút giây nào trên thân mỗi chúng ta cũng đều có thần giám sát và ghi lại đủ hết thiện ác của ta, nên tương lai mỗi người sẽ tùy theo nghiệp thiện ác mình đã tạo mà thọ nhận khổ vui, điều này chẳng sai mấy may.

Vì vậy quý vị phải tuân thủ lời Phật dạy, hành đúng theo pháp, phải hết sức cẩn trọng giữ gìn giới luật của mình đã thọ, lúc nào cũng phòng vệ, cẩn thận không để tạo lỗi. Phải ghi vào lòng câu: Dù có chết cũng không được phạm giới. Vì Giới là đạo sư, giới còn là Phật pháp còn.

Trích “Quảng Hóa Luật sư hoằng pháp cổ sự”

TRÊN ĐẦU BA THƯỚC CÓ THẦN LINH

Người Trung Quốc có câu: “Trên đầu ba thước có thần linh”. Còn có một thuyết khác nữa là: “Ngẩng đầu ba thước có thanh thiên, có thể dõi người, nhưng không thể dõi trời!”. Câu này nhắc chúng ta trong mỗi thời khắc đều phải kiểm soát các khởi tâm động niệm của mình, từng hành động ý nghĩ, đều phải hướng về dứt ác hành thiện. Riêng nhà Phật thì giảng: Trên thân mỗi người có hai vị thần, là thần Đồng Danh và thần Đồng Sinh. Thần Đồng Danh thì trắng, là nam, chuyên ghi thiện. Còn thần Đồng Sinh thì đen, là nữ, chuyên ghi ác. Bất kỳ khởi tâm động niệm thiện ác nào của chúng ta, các thần đều ghi lại hết. Cho nên tốt nhất chúng ta không nên khởi tâm động niệm cầu thả, tránh gieo nhân ác. Nếu lỡ tạo ác, thì phải mau hồi đầu, không nên tiếp tục phạm giới luật. Kinh Vô Lượng Thọ thuyết: Thần minh ghi biết, phạm tội không tha.

Phải biết chư thần chuyên ghi những thiện ác chúng ta tạo ra, mỗi tháng có hơn sáu lần họ đến thiên đường và địa ngục để giao nộp sổ thiện ác, chúng ta tùy theo nghiệp thiện ác đã tạo của mình mà đi thọ khổ vui. Tôi kể những điều này là để nhắc mọi người nên trì giới nghiêm cẩn. Trước khi học Phật, tôi từng đọc qua một cuốn tạp chí thể gian, giờ xin kể lại câu chuyện đăng trong đó cho mọi người nghe:

Cuối đời Thanh, có một thư sinh muốn đến Bắc Kinh thi Trạng Nguyên, khoa này mở vào tiết xuân, tức phải qua năm mới thi. Nhiều người ở những vùng xa, thì ngay từ mùa đông đã vội khăn gói lên kinh, mới mong tham dự kỳ thi mùa xuân. Tại Đại lục, mỗi khi đến mùa đông, thì phương Bắc băng tuyết phủ đầy, trắng xóa cả một vùng. Khiến người khó nhìn ra lối đi, nếu khởi hành mà lỡ gặp tuyết phủ kín đường, thì chỉ có chờ đợi, vì không chỗ để đi.

Thư sinh X giữa đường lên kinh thành, đã gặp phải tình huống đó, nên vô phương tiếp tục hành trình. đành nấu tạm nơi một quán trọ bình dân. Nhưng chủ quán lại là một quả phụ còn trẻ, chồng vừa chết không lâu. Thư sinh X thầm nghĩ: “Mình tạm ngụ ở đây một đêm, rồi sáng mai tiếp tục lên đường”... Nào ngờ tuyết rơi liên tục bất đoạn, phủ kín đường đi dày mịn, khiến anh vô phương khởi hành, bất đắc dĩ phải tiếp tục ngụ lại nơi quán trọ.

Một ngày, rồi một ngày trôi qua. Khách là thanh niên tuấn tú, chủ là quả phụ xinh đẹp, trẻ trung, cả hai đều ở vị đơn độc, mà ngày nào cũng gặp mặt nhau, nên tâm liền vọng động...

Thế là thư sinh bèn đi tới trước phòng nữ chủ. Đầu tiên, anh đưa tay lên định gõ cửa, thì chợt nghĩ: “Không nên! Ta đang muốn thi Trạng nguyên, nếu tiến vào thì sẽ phạm dâm, Thiên đình sẽ gạch tên mình, phải quay về thôi!”...

Chàng vừa quay trở về, thì trong lòng nữ chủ cũng khởi niệm muốn đi đến tìm chàng. Vừa ra khỏi cửa phòng, thì nàng chợt nghĩ: “Chậc! Rất không nên! Ta là quả phụ, phải giữ tiết hạnh mới đúng lẽ, sao vừa nhìn thấy trai đẹp là vội quên hết khuôn phép? Không nên như thế, mau quay về thôi!”.

Chàng thư sinh quay về rồi, lại ngăn không nổi lửa dục trào dâng, lại đi đến trước phòng quả phụ. Lúc chàng này gõ cửa, ngay khi quả phụ ra mở cửa, thì chàng đã nhanh chóng bỏ đi, bởi chàng cảm thấy mình không nên làm như thế. Lại sợ phạm dâm... sẽ bị mất công danh.

Thời cổ đại chúng ta có một thuyết là: Cho dù bạn có học tốt đến đâu, dù số mệnh ấn định đậu Trạng nguyên, nhưng nếu phạm dâm, hoặc tạo ác... thì Thiên đình sẽ gạch bỏ danh phận Trạng nguyên kia ngay. Vì vậy mà khi chàng đến và nàng sắp mở cửa, thì chàng đã nhanh chân quay về.

Nhưng góa phụ tình cảm sinh dạt dào, liền đi đến trước phòng chàng, gõ cửa... ngay lúc này nội tâm nàng lại lên tiếng, trách mắng nàng: Không nên thất tiết, thế là nàng bèn quay về.

Cứ thế, bọn họ cứ đi tới, đi lui... như vậy ngót mấy bận. Lần cuối cùng, chàng thư sinh đứng dậy mở cửa. Hai người đứng đó, nửa tiến nửa lùi, lòng vừa muốn vừa không, dùng dằng chưa quyết.

Ngay lúc chưa ngã ngũ ra sao, họ cứ dằng co nửa muốn phạm, nửa không... thì bỗng nghe trên không trung có âm thanh vang lên: Hai tên gốc cà giựt này, thực ra bọn mi có muốn phạm lỗi hay không vậy? Báo hại bọn ta ghi ghi, xóa xóa trong sổ thiện ác đến nát như rồi nè!

Âm thanh nói xong thì có vật gì được ném xuống, lúc này hai người đang ngồi trên giường, vừa nghe tiếng nói thì đã sợ phát run, vội lượm vật đó lên xem: Té ra là cuốn “Sổ ghi công tội”, trong có đề rõ tên bọn họ:

“XX số ấn định là Trạng nguyên năm nay, phạm dâm bị loại công danh. YY quả phụ đức hạnh, chết sẽ được thăng thiên, nhưng hiện tại phạm dâm... Tiếp theo sau là những hàng chữ bị gạch xóa liên tục, ghi đầy như sau: “Phạm”, “không phạm”, “phạm” (rồi gạch bỏ) lại ghi tiếp “không phạm”, “phạm”, “không phạm”... suốt cuốn sổ ghi cứ ghi tới ghi lui như vậy và xóa sạch toi bời, chỉ nhìn thôi cũng thấy rối rùi, vì vậy mà chư thần cũng phải nổi đóa, lên tiếng quát to”.

Hai người này vừa xem qua, vội vã bỏ về phòng mình. Từ đó chẳng còn ai dám khởi dâm niệm hay muốn phạm lỗi chi nữa.

Phần chú trương bối ngày xưa, mỗi khi kể cho con cháu nghe câu chuyện này, họ luôn khẳng định: “Tà dâm bị tước công danh, triệt hết phúc, lộc, quyền... là có thực”. Vì vậy mà vào thời xưa, các con em thuộc dòng dõi thư hương đều được nghe kể câu chuyện này để cảnh giới, tự giữ phẩm hạnh mình như ngọc quý.

Có học vấn tốt, thì đạo đức phẩm hạnh cũng phải cao tốt, không thiếu sót... mới lấy được công danh. Xét người thế tục mà còn phải như vậy thì đã là kẻ xuất gia, ta cần phải chú ý đến điểm này hơn nữa. Vì một khi phạm giới dâm thì: Phúc báu, thọ mệnh, công đức... gì cũng bị tiêu ma, cho nên các tu sĩ phải hết sức cẩn thận!

Trích dịch từ “Giới học Thiên Đàm”

THẦN THỔ ĐỊA

Thổ địa được tôn là “Phúc đức chánh thần”, danh xưng này kết hợp bằng bốn từ, chẳng dễ dàng có hay tùy tiện tôn đại. Phần đông những người kém hiểu biết còn lầm Thổ địa với Thần tài, nhưng thực sự không phải thế.

Là Thần Thổ địa thì phải hội đủ bốn điều:

1. Phải có đủ phúc báu.
2. Phải có đức hạnh.
3. Phải thuộc chánh đạo (không tà).
4. Phải là Yếu thần (tức là vị thần rất quan trọng, không thể xem thường).

Trong kinh Địa Tạng phẩm mười từng nhắc và xác nhận: Nếu người nào ăn chay, tu tốt... thì thần Thổ địa rất hoan hỉ, luôn hộ vệ trú xứ đó hạnh phúc bình an.

Bạn không nên cho rằng mình qui y rồi, thì thành bậc chánh tâm, có phúc báu đức hạnh tốt, cao hơn và vượt xa tất cả. Xin bạn hãy nhớ câu này: “Đạo cao long hổ phục, đức trọng quỷ thần khâm!”.

Bạn phải có đủ đức hạnh tốt, thì quỷ thần mới khâm phục. Nếu đức hạnh thiếu, quỷ thần sẽ khinh chê bạn. Mà quỷ thần dù là hạng thấp nhất đi nữa, họ cũng có ngũ thông, còn chúng ta thì chẳng có thông nào. Điều mà chúng ta cần có là đức hạnh và lòng khiêm cung. Nếu ta tu mà có tâm cao ngạo, khinh rẻ quỷ thần hay bất cứ chúng sinh nào, thì chẳng xứng đáng là kẻ học Phật chân chính.

Đại sư Thánh Nghiêm từng kể câu chuyện:

Khi ngài và đệ tử ở Pháp Cổ Sơn, lúc đi trên đường có ngang qua một miếu Thổ địa nọ. Ngài bèn bước vào xá lễ. Vị đệ tử thấy vậy hết sức bất bình, nói liền:

- Thừa sư phụ, đây đều thuộc phe đảng của Diêm la vương, chẳng nên dây dưa... là người học Phật sao có thể xá lễ quỷ thần kia chứ?

Ngài Thánh Nghiêm đáp:

- Người học Phật đối với tất cả chúng sinh cần phải có tâm khiêm cung. Ta lễ kính là vì ông Thổ địa đây cũng là bậc đức cao hạnh quý, hộ trì một phương.

Nói xong hai người lại tiếp tục đi, nhưng chuyện xảy ra sau đó rất lạ: Khi họ đi qua một thửa ruộng, thì anh đệ tử không cẩn thận bị té nhào xuống, hạ thế dính đầy bùn, lại bị lún càng lúc càng sâu, không thể nào thoát ra được. Ngài Thánh Nghiêm lập tức hiểu ngay, mỉm cười bảo đệ tử:

- Con hãy mau mau hướng về ông Thổ địa sám hối, nói: Là Đại thần chẳng nên chấp nhất lỗi người nhỏ mà chi.

Đệ tử làm y lời, thì chân liền bước lên được.

Chuyện này là có thực, phải biết vị được làm Thổ địa không phải là chuyện dễ, ít nhất lúc còn sinh tiền, đã tạo rất nhiều phúc thiện, đức hạnh cao, làm lợi cho một cõi bá tính. Thế nên sau khi chết rồi, căn cứ vào phúc đức, phẩm hạnh sâu dày... mới có thể làm thần Thổ địa. Vì vậy bạn không nên xem thường công đức của Thổ địa, Thần Thổ địa cũng hộ pháp.

Thí như bạn đến một địa phương nọ, tại địa phương này: Của người thì người quản, của quỷ thần thì quỷ thần quản. Mà cai quản chư quỷ thần đây, một số là Thần hoàng, Thổ địa... Bạn nghĩ xem, nếu như chúng sinh cõi quỷ không ai quản, chẳng phải chúng sẽ làm loạn lên cả hay sao? Trong chùa có thờ cúng Già Lam Bồ tát, hằng ngày đều tán tụng, vị này cũng giữ việc quản lý quỷ thần, hộ trì an ninh cho các ngôi tự viện.

Là người học Phật, đối với mọi người cần có tâm khiêm cung lễ độ. Hướng nữa là đối với vị Phúc đức chánh thần? Về điểm này bạn phải nhớ cho kỹ, không nên nghĩ rằng: Ta qui y rồi, thì xem thường tất cả.

Đã qui y rồi, nếu nhìn thấy ông Thổ địa thì vẫn nên xá chào, để tỏ lòng cảm tạ ngài đã hộ trì địa phương, khiến phong điều vũ thuận. Cần nên cảm ân và học tập theo gương tốt của Thổ địa, vì ông đã làm việc phúc thiện cho bá tính cả một vùng.

Hành xử khiêm cung lễ độ như vậy mới là tô bồi thêm phúc đức cho mình. Điểm này rất quan trọng, không nên quên.

Qui y Tam bảo: Là quy hướng, nương về Tam bảo, còn cung kính đối với Thổ địa, là cảm ân ông. Phải biết chuyện xá lễ tuyệt đối không thể thay thế cho qui y, không phải là qui y ông.

Sống phải biết cung kính và cảm ân, đây chính là phẩm đức và nhân cách cần có của con người, chúng ta không nên kiêu căng khinh mạn, vì cống cao ngã mạn là điều đại kỵ đối với người học Phật.

Mỗi vị Phật đều có danh hiệu biểu trưng như: Phật là Vạn đức trang nghiêm, Bồ tát Quan Âm là Từ bi, Bồ tát Địa Tạng là Hiếu thuận, ngài Văn Thù là Trí tuệ, thần Già lam là Trung nghĩa, còn Thổ địa thì là phúc đức chánh thân vì ông có phúc báu lẫn đức hạnh.

Chúng ta xá chào Thổ địa, không phải để cầu xin chi, mà chỉ là muốn làm giống như ông, học hạnh phụng hiến, muốn biểu lộ lòng cảm ân, tri ân ông mà thôi.

Thế nên, mọi người phải khéo tu và quan tâm bảo vệ chánh pháp, Đạo tràng. Quý vị hành trì kinh Địa Tạng, thì nên cung kính cảm tạ Thần hoàng, Thổ địa, đó là thể hiện lòng tri ân.

Sư Quảng Hóa

VÁN XUYÊN ĐẠI ĐỊA CHÁNH

Cả đời tôi tin sâu hai điều:

1. Nhân quả Phật giảng chân thật không dối, người ta thực sự có bị báo ứng nhân quả.

2. Có những cảnh mắt thịt chúng sinh không nhìn thấu nhưng vẫn hiện hữu và người học Phật chân chánh có thể cải đổi vận mệnh.

Tôi muốn nói rằng: Không có việc gì vô duyên vô cớ xảy ra. Xin lấy chuyện chồng và con gái tôi mà nói, nhân duyên rất xấu. Cho dù tôi học Phật nhiều năm, song vẫn khó thể buông xả, cắt đứt.

Trong giấc mộng mới đây, tôi mơ thấy có một kiếp mình là tú tài nghèo, đã có vợ rồi, nhưng vì muốn cưới vợ bé mà ruồng bỏ vợ lớn. Con gái hiện nay của tôi vào kiếp trước là thiếu nữ, từng bị tôi cưỡng bức. Cô ta căm giận nói: Tôi thù ông đời đời kiếp kiếp, nguyện sẽ làm ông tiêu tan tất cả...

Tỉnh dậy tôi ngẫm kỹ, thấy quả đúng không sai. Đời này tôi mang thân nữ, lo nhà cho chồng xong thì chia tay. Hiện nay chồng và con gái đối với tôi lạnh nhạt như người dưng, họ chỉ liên hệ khi cần tiền, ngoài việc đó ra, thì chẳng thèm để ý đến tôi.

Những chuyện xảy ra cho chính bản thân tôi đều là có thực. Hôm nay tôi kể ra chỉ mong rằng những ai hữu duyên xem đến bài viết này, sẽ cảnh giác, nhất tâm nhất ý sám hối tu hành, làm theo lời Phật dạy, chọn pháp môn tu thích hợp căn cơ mình, hành cho thấu đáo để giải thoát xa lìa khổ đau. Riêng bản thân tôi tu pháp môn niệm Phật.

Cha mẹ tôi qua đời rồi tôi mới biết đến Phật pháp, ở công ty cha mẹ của tôi luôn được mọi người ca ngợi là hiền lành, trung thực, tốt bụng.

Nhưng mẹ tôi đến 57 tuổi thì chết vì bệnh ung bướu thực quản, phụ thân tôi lúc 63 tuổi thì bị gãy xương chân dẫn đến bại liệt và qua đời. Song thân tôi đồng mất trong một năm, chỉ cách nhau ba tháng.

Sau khi cha mẹ tôi mất, đã để lại cho tôi rất nhiều đả kích. Khiến tôi hầu như sống không bằng chết, có một thời gian tôi rất muốn chết luôn theo họ.

Trong tình huống tinh thần suy sụp như thế, tình cờ tôi biết đến Phật pháp (thực là tri ân). Khi đó sư huynh khuyên tôi nên tụng kinh Địa Tạng, tôi nhất tâm nhất ý thực hành, không có bất kỳ tạp vọng nào khi tụng kinh.

Tụng đến chỗ nàng Quang Mục độ mẫu thân, tôi cảm động vì lời thệ nguyện lớn lao của nàng, nên lệ tuôn đầm đìa... đồng thời lòng như dao cắt, khi nghĩ đến song thân. Đau đến không muốn sống. Sau đó tôi mơ thấy Bồ tát Quan Thế Âm bảo tôi:

- Con đừng buồn thái quá, cha mẹ con lâm bạo bệnh qua đời là do nghiệp lực chiêu cảm...

Bỗng nhiên tôi hiểu ra: Do cha mẹ tôi sát sinh quá nặng. Mẹ tôi ưa giết gà, còn cha tôi ưa bắt cá, bắn chim. Trong kinh Địa Tạng đã tả đủ tướng trạng và tội nghiệp của người, trong đó có cha mẹ tôi. Lúc chưa biết Phật pháp tôi cũng đã đích thân chứng kiến. Lúc đó tôi còn cho là có lẽ do bệnh nằm lâu trên giường, bị tiêm thuốc mãi nên phát sinh ảo giác. Nhưng thực ra không phải thế. Đến sau này khi tôi tụng kinh Địa Tạng thấy tả cảnh oan gia trái chủ giả biến làm thân nhân người mất, đến dẫn dụ họ ra đi... thì tự dung đầu óc bừng tỉnh và hiểu ra. Thậm chí những việc hồi nhỏ tôi đều nhớ lại rõ hết giống như xem cuộn phim chiếu trên màn bạc vậy.

Tụng kinh Địa Tạng đến ngày thứ ba, tôi lại nằm mộng thấy Bồ tát Quan Âm bảo:

- Cha con đã đến Tây phương, nhưng mẹ con thì còn hiện tượng: Thân trên là người còn thân dưới có một chân là dê, một chân là bò...

Nguyên là mẹ tôi hồi còn sống ở thế gian rất ưa ăn thịt bò, dê, còn hay giết gà. Bà bị bướu thực quản phải mổ, xem như bà giết gà thế nào thì khi mổ giống thế ấy, cổ bị rạch 10cm, bụng cũng bị mổ... thăm đến chẳng nở nhìn.

Cha tôi hồi còn sống ưa bắt chim trói chân chúng lại. Ngày nọ ông té từ trên cao xuống đất khoảng cách chỉ độ một mét, vậy mà bị gãy chân, dẫn đến liệt não, khổ hết chỗ nói. Sở dĩ tôi kể lể dài dòng, là vì muốn chư vị hiểu rõ: Ai được nghe Phật pháp là có phúc duyên rất lớn, hãy dốc lòng tha thiết tín, nguyện, hành... và đem lòng tri ân tự biết lỗi sám hối, chân thành tu niệm.

Còn một việc nữa, trước đêm Ván Xuyên bị đại địa chấn, tôi nằm mơ, thấy rất đáng sợ:

Có Thiên nhân phần nộ nói:

- Bọn các người, những tội sát, đạo, dâm, vọng, không ác nào mà không làm. Kể cả kẻ tu học Phật mà tâm miệng chẳng tương ứng, phải để cho các người tự ném ác quả của mình!

Nói xong, một chân thiên nhân tung ra đạp chết rất nhiều người, đá sập rất nhiều nhà. Bàn chân ông to khổng lồ, định tiến tới giẫm đạp tôi. Tôi phát hoảng, vội cầm miếng giáp sắt màu trắng che trên đỉnh đầu, miệng liên tục niệm Nam mô A Di Đà Phật và thoát nạn. Tỉnh dậy, mồ hôi tuôn đầy, nghe ngoài đường con chó đói diện sủa rất ghê. Tôi lập tức ngồi bật dậy đọc câu: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”... để tự trấn an mình.

Nào dè trưa hôm sau Vấn Xuyên xảy ra động đất.

Điều thứ ba là, lúc tôi học Phật có một đạo hay chạy đông rảo tây. Đối với việc tu học và pháp môn niệm Phật sinh thôi tâm... nên có lúc muốn buông hết, bỏ không tu nữa. Nào dè tối đó tôi nằm mộng, thấy Phật Thích Ca bảo:

- Con phải kiên tâm! Tây phương có Cực lạc, có Phật A Di Đà! Nói xong đưa tay chỉ... tôi liền thấy Phật A Di Đà tỏa ánh kim quang chói lợi chiếu đến tôi, giữa không còn xuất hiện hàng chữ vàng thật to, trên viết mấy chữ: Tây phương có Cực lạc! Tây phương có Phật A Di Đà!

Qua đây, tôi muốn nói: Nhân quả không hư dối. Kinh Kim Cang từng ghi: Lời Như Lai là chân ngữ, thật ngữ, bất dị ngữ! - Quả đúng như vậy.

Hôm nay tôi kể những việc này, theo Phật pháp giảng là không nên nói ra, nhưng do tôi thấy rất nhiều chúng sinh học Phật chỉ chú trọng hình thức mà chẳng thực tu, trong lòng rất đau xót.

Phật pháp không dễ gặp, không dễ được nghe, thân người cũng khó được, ai được nghe, được biết đến Phật pháp... thì có thể nói là nhiều đời nhiều kiếp họ đã trồng căn lành chính muôi nên mới được gặp Phật pháp. Đã gặp rồi thì nên tu tốt để báo đáp Phật ân.

Nguyện đem công đức này hồi hướng cho tất cả, cầu cho tất cả oan thân trái chủ những chúng sinh bị hại, đời này tâm hận chấp tiêu trừ, phúc huệ tăng trưởng, sớm vãng sinh thiện đạo.

Cư sĩ Viên Chiếu

Nữ sĩ Viên Chiếu tụng Kinh Địa Tạng đạt hiệu quả rất mau, vì cô không khởi tạp niệm. Khi tụng đến chỗ nàng Quang Mục độ mẫu thân, cô cảm động, vì lời thệ nguyện lớn lao của nàng, lệ tuôn đầm đìa, lòng như dao cắt khi nghĩ đến song thân. Đây là hiếu tâm và sự đồng cảm với tâm tình của nàng Quang Mục, do vậy mà chiêu cảm Bồ tát Quan Thế Âm báo mộng, mô tả rõ cảnh trạng hiện thời của song thân cô. Đây là lý do vì sao có người mới tụng vài bộ thì đạt cảm ứng liền, có người lại chẳng thấy chi, là do có đủ thành tâm hay không thôi.

Điểm thú vị là Kinh Địa Tạng tuyên dương ca ngợi Bồ tát Địa Tạng và giảng rõ công hạnh, thệ nguyện của Ngài, nhưng lần này vị Bồ tát báo mộng lại

không phải là Bồ tát Địa Tạng, mà là Bồ tát Quan Âm, chúng tỏ chư Bồ tát luôn hỗ tương liên kết, không hề phân biệt, đùn đẩy trách nhiệm như phàm nhân.

Phật ký thác chúng sinh cõi Ta bà cho Bồ tát Địa Tạng và yêu cầu Bồ tát phải độ cho chúng sinh không đọa ác đạo cho đến khi Bồ tát Di Lạc (đương lai Phật) giáng trần. Đây là một trọng trách cực kỳ khó. Vậy mà Bồ tát Địa Tạng vẫn hứa...

Phật từng xác nhận: Ngài và chư Bồ tát hóa thân trăm, ngàn, ức... vào cõi Ta bà độ chúng sinh. Chắc chắn Bồ tát Địa Tạng vẫn phải tiếp tục độ chúng sinh như lời đã hứa với Phật, mà cách tốt nhất giúp chúng sinh không đọa cõi ác là giúp họ hiểu nhân quả để hành đúng chánh pháp, biết tự bảo vệ mình.

Có điều, khi chúng ta được tiếp xúc với hóa thân Bồ tát Địa Tạng, ta vẫn không hề hay biết và chẳng nhận ra. Song cũng rất dễ nhận ra Bồ tát, vì bất cứ ai gặp ngài hay ở xa mà nhận được lời dạy của ngài, thì đều có chung một điểm là: Lực tỉnh giác mãnh liệt, tinh tấn tu, dùng mãnh nguyện dứt ác tu thiện, bỏ mặn ăn chay, nghiêm trì giới luật, chặn đứng con đường sa vào ác đạo ngay trong hiện đời.

CHỊ CỦA ÍCH TÂY

Bài này là nguyên tác của A Minh, thuộc bên Phật giáo Tây Tạng. Kể về một phụ nữ tự sát. Thông thường những người tự sát đều đọa địa ngục, nhưng nhân vật nữ trong đây không những chẳng đọa địa ngục mà còn chuyển sinh làm nam, xin chuyển đến quý vị làm tư liệu nghiên cứu.

Trong giới luật Phật chế, không những cấm tự sát, mà còn luôn nhấn mạnh: Tự sát là tội cực kỳ nặng. Người tự sát, lúc chết thân tâm mang nhiều thống khổ, tạo thành cừ hận... vì những niệm này mà sau khi tự sát rồi: Nếu phúc mỏng, phải sa vào địa ngục, thọ đại thống khổ.

Những người có hành vi tự sát ngay trong đời này, là đã gieo hạt giống tự sát vào tàng thức, tạo thành tập quán, nên có thói quen ưa tự sát, khiến tương lai đời đời kiếp kiếp họ rất dễ dàng tái lập hành vi tự sát, hơn nữa kiếp sống nào cũng bị quả báo mang nhiều bệnh, đoản thọ vì tội không biết quý sự sống mình từng có được.

Trong bài này, người tự sát là chị của Ích Tây, chị ông từ khi phát hiện ngực mình có khối u, khi đến y viện khám mới hay là ung bướu ác tính thời kỳ đầu, bắt buộc phải phẫu thuật. Nhưng do y viện không đủ điều kiện nên phẫu thuật không thành công mà còn dẫn đến hậu chứng viêm nặng, sau đó bệnh phát tán dữ dội. Chị ông chữa trị một thời gian rồi, do không chịu nổi bệnh đau và thống khổ hành hạ, lại vì bệnh này mà khiến kinh tế gia đình càng thêm khó khăn, cùng đường, chị treo cổ chết.

Ích Tây mỗi lần kể lại chuyện này tỏ ra rất thương tâm. Ông đã mời thỉnh rất nhiều cao tăng người Tạng lẫn Hán, liên tục tụng kinh cầu siêu cho chị mình.

Do tôi và Ích Tây có duyên lành, may mắn được quen nhiều vị có thần thông, vì vậy ông đã nhiều lần hỏi họ về việc chuyển thể đầu thai của chị mình.

Kết quả, mỗi lần hỏi đều có đáp án trùng khớp nhau đến ngạc nhiên. Trong đây có vài lần tôi tận mắt chứng kiến. Vì muốn cho quý vị có tư liệu tham khảo nên tôi không ngại mình vụng về thiển lậu, xin ghi ra đây để chia sẻ.

Do chuyện này xảy ra đã khá lâu, nên khi thuật lại khó đầy đủ chi tiết, nhưng điểm chính là việc này hoàn toàn có thực, ngàn chân muôn thực!

Lần thưa hỏi vị thần thông thứ nhất:

Tôi quen nữ Lạt ma này, nên đã xin bà cái hẹn để dẫn Ích Tây tới gặp, giúp ông giải tỏa những điều thắc mắc. Dù Ích Tây nghe tôi giới thiệu rồi, song vẫn có chút hoài nghi về năng lực của vị này. Gặp nhau xong, qua một hồi thưa hỏi, ông mới tin vị này thực sự có thần thông. Thế là ông hỏi việc chuyển thể của chị mình.

Sau một hồi quán sát, vị Sư nữ này tả rõ tình huống chuyển thể của chị ông. Mặc dù tôi có mặt tại đó, nhưng thời gian tính đến nay đã quá lâu, nên quên hết các tình tiết tỉ mỉ.

Tôi chỉ nhớ rằng vị này nói chị của Ích Tây đã chuyển thể đầu thai đến một gia đình có sáu người, hiện là một bé trai hai tuổi, còn tả rõ nhà đó có mấy phòng, không phải nhà lầu, xây nơi sườn núi và có một con sông gần đó, tương đối bà mô tả rất kỹ.

Nghe vậy Ích Tây nửa tin nửa ngờ. Bởi lúc chị ông chết người trong nhà không kịp báo tin cho ông hay, phải một thời gian lâu ông mới biết. Ích Tây nghĩ rằng chị mình treo cổ chết, hơn nữa suốt 49 ngày người nhà không có mời Đại đức Cao tăng siêu độ, như vậy theo lý đương nhiên thì phải vào địa ngục, không thể nào có chuyện chị chẳng vào địa ngục mà còn được chuyển sinh làm nam.

Tôi bèn biện bác:

- Cho dù anh biết hung tin chị mất rất muộn, nhưng cũng đã tận lực tụng kinh cầu cho chị, nên nhờ vậy mà chị được siêu thoát. Hơn nữa số tuổi đưa bé tái sinh kia rất ứng hợp với thời gian sau khi chị anh mất.

Nhưng Ích Tây vẫn không chịu thừa nhận. Anh khăng khăng nói là mình tu hành không giỏi, cho dù có tụng kinh cầu siêu thì cũng không có uy lực mạnh như thế.

Tôi phản đối: Người tụng kinh có thể kém công đức, nhưng uy lực kinh điển Đại thừa là vô biên, hơn nữa nghiệp duyên không thể nói hay suy lường được, chị anh chẳng vào địa ngục mà chuyển sinh làm nam cũng không phải là chuyện khó tin. Hơn nữa anh cũng có mời chư tăng Hán, Tạng cầu cho mà...

Nhưng Ích Tây vẫn còn bần khoan.

Lần hỏi thứ hai:

Sau đó hai năm, tôi và Ích Tây lại tìm hỏi một vị thuật sĩ Lạt ma Kiên Tán.

Ông này sau một hồi quán sát đã cho đáp án giống y như lời vị nữ Lạt ma trước đây đã nói, nhưng ông mô tả tỉ mỉ hơn. Có điểm khác biệt là bé trai kia giờ đã tăng thêm hai tuổi (do hai năm sau Ích Tây mới thừa hỏi tiếp).

Lần này Ích Tây rất kích động, anh đã bắt đầu tin về tình huống chuyển sinh của chị mình, nhưng anh vẫn nói với tôi: Phải thỉnh một vị Thượng sư tu Kim Cang thừa quán sát giùm cho lần nữa, thì anh mới yên lòng.

Lần thứ ba: Thỉnh vị Phật sống Kagyu trú danh cầu mộng quán sát.

Chúng tôi quen với một vị Lạt ma nổi danh ở huyện lân cận, kiếp trước ngài là một Rimpoche vô cùng nổi danh ở đất Tạng hầu như ai cũng biết. Mặc dù đời trước Ngài có học thức vô cùng uyên thâm, nhưng ngài lại nổi tiếng về thần thông cao tột.

Đời này ngài tái sinh, xuất gia học pháp tu trì, sự nghiệp độ sinh vô cùng sung mãn, vẫn hiển lộ nhiều chuyện thần kỳ.

Tôi và Ích Tây rất có duyên lành với ngài, hơn nữa ngay lần đầu Ích Tây đến bái kiến Thượng sư, thì đêm trước đó ngài đã mơ thấy một điềm lành.

Chúng tôi ngụ tại chỗ Thượng sư mấy tháng, cùng học Tạng ngữ và giúp ngài về Hán ngữ.

Hôm nọ, Ích Tây thu hết can đảm, hỏi Thượng sư về việc chuyển thế đầu thai của chị mình.

Phải nói là Ích Tây rất có duyên lành nên được Thượng sư đặc biệt quan tâm. Tối đó ngài nhập mộng quán sát...

Sáng ra, ngài truyền thị giả kêu tôi và Ích Tây vào phòng mình rồi dụ dàng thuật lại tình huống chuyển sinh của chị Ích Tây, về căn bản thì cũng giống như hai lần trước.

Có khác chăng là Thượng sư giải thêm cho Ích Tây hiểu: Do bé trai (hậu thân của chị ông) kiếp trước tự sát chết, nên đời này sẽ phải chiêu lấy hậu quả bị nhiều bệnh hoạn, đoản thọ. Vì vậy Ích Tây cần phải tụng kinh và phóng sinh thật nhiều để hồi hướng cho chị, may ra mới có thể hóa giải tình huống bất lợi kia.

Cuối cùng Thượng sư nói, chỗ của chị ông chuyển thế, cư ngụ rất gần nhà Ích Tây. Ngài mỉm cười hỏi Ích Tây:

- Con có muốn đi tìm gặp bé trai là chị mình chuyển sinh hay không?

Lần này Ích Tây đã hoàn toàn tin vào việc đầu thai vào cõi thiện của chị mình, hơn nữa đối với Thượng sư còn phát sinh niềm tin vô hạn, anh xin được thọ giáo, học pháp với ngài.

Thượng sư bèn quán sát căn cơ và nhân duyên Ích Tây, rồi truyền cho anh pháp “Bổn tôn” phi thường thù thắng, sau đó ngài giới thiệu anh đến thọ giáo với một vị Lạt ma thành tựu đại viên mãn.

Thực không ngờ, vị thầy mà Ích Tây đến thọ pháp lại chính là sư Kiên Tấn.

Thực ra còn có mấy vị Thượng sư khác nữa cũng đều giải rõ chuyện này nhưng tôi chỉ kể bao nhiêu đây thôi.

TỰ SÁT ĐẠO CÔI ÁC

Thượng sư Đặc-ni được công nhận là một vị hóa thân thù thắng, công phu cao, thành tựu đại viên mãn. Thời thanh niên ngài trường kỳ bế quan khổ tu, chứng thực kiếp trước giác tỉnh tròn đầy. Bề ngoài ngài làm ra vẻ như là kẻ phong điền, nhưng có đủ thần thông tự tại. Ngài thường đem giáo pháp làm lợi chúng sinh hữu duyên. Mặc dù có thần thông nhưng ngài không hiển lộ cầu thả, chỉ khi quán sát cơ duyên kỹ càng rồi, ngài mới thực hành bi hạnh lợi sinh.

Thế nên, dù có nhiều người thỉnh ngài quán sát vị lai hay các nhân duyên khác, ngài thường dửng dưng từ chối, lấy cớ mình là phàm phu, không rành việc ba đời và giải thích rằng tất cả đều do nghiệp quá khứ đã chín muồi nên trở quả, cần thản nhiên gánh lấy... và chân thành cầu Tam bảo gia trì cho tất cả vô ngại.

Nhưng khi gặp nhân duyên thù thắng, thì ngài cũng tùy cơ tiết lộ, làm lợi cho chúng sinh hữu tình.

Bây giờ tôi xin ghi lại sơ những điều mình đích thân chứng kiến cảnh ngài dùng trí tuệ cao thâm quán sát nhân quả ba đời... để chia sẻ cùng mọi người.

Đầu tháng 6 năm 2000, ngài được mời đến Trung Quốc hoằng pháp, tạm trú vài ngày ở Thành Đô. Được vô số tín chúng đến bái kiến, thỉnh giáo. Ngài không nề mỗi một luôn đáp ứng cho họ mãn nguyện.

Một chiều nọ, có cô X khoảng tuổi trung niên, đến bái kiến thưa thỉnh, cầu ngài quán sát xem đời tình huống chuyển sinh của thân mẫu đã quá cố...

Cô x kể rằng vào năm 1994, do gây cãi trong gia đình, mẫu thân cô uống thuốc độc tự sát. Khi đó cô chưa biết Phật pháp, chưa qui y Tam bảo. Do chẳng hiểu đạo nên không kịp thời làm siêu độ cho mẫu thân. Mấy năm sau cô mới qui y Tam bảo, học hỏi giáo lý Phật và biết được người tự sát đa phần đều phải đọa địa ngục, do vậy trong lòng hết sức lo âu, nên khẩn cầu ngài quán sát siêu độ giùm.

Sau khi tôi phiên dịch cho ngài nghe xong, ngài khai thị:

- Ta là phàm phu, không thể quán sát mẫu thân con hiện thời ở đâu. Nhưng nếu con phóng sinh năm trăm mạng, ta sẽ phụ gia công tu trì hồi hướng, người chết ấy có thể vãng sinh cõi lành.

Cô X nghe dạy, cảm ân vạn phần, không ngừng hướng ngài đánh lễ, mắt tuôn lệ đầm đìa.

Có lẽ nhờ hiểu tâm chiêu cảm, Đại sư bỗng thốt ra lời giải rõ việc chuyển sinh của thân mẫu cô.

Té ra mẫu thân người Ấn Độ của cô, sau khi tự sát rồi, lập tức đọa vào cõi ác, sinh làm độc xà. Cứ thế trải qua nhiều kiếp sinh sinh, tử tử... bà vẫn làm độc xà, chưa từng thoát ly thân rắn.

Sau này, nhờ người nhà thỉnh Tăng chúng siêu độ cho, nên mẫu thân cô trong thời gian ngắn, tạm thoát kiếp độc xà, được chuyển sinh vào cõi lành. Nhưng do thiếu thiện căn, chẳng được biết Phật pháp tu trì, nên bà lại đọa làm độc xà tiếp tục. Cứ thế mang thân rắn tới lui rất nhiều lần.

Kỳ này Đại sư đặc biệt hứa sẽ tụng kinh gia trì, hỗ trợ bà vãng sinh Tịnh độ. Ngài còn dặn dò cô X nhất định phải tạo phúc: Phóng sinh, tụng kinh... hồi hướng cho mẹ.

Tôi phiên dịch lời ngài dạy cho nữ sĩ nghe, cô phi thường cảm kích, xác nhận: Sư nói về mẹ cô như thế là rất đúng.

Bởi vì, lúc mẫu thân qua đời, cô vẫn chưa qui y, mãi đến 2005 mới bắt đầu qui y. Qui y xong thì cô đã nhiều lần tại các chùa trên đất Hán tổ chức Đạo tràng Thủy lục để cầu siêu cho mẫu thân.

Sau đó cô thường nằm mộng thấy mẹ mình hiện tướng rất thống khổ. Vì vậy trong lòng luôn lo lắng bất an.

Gần đây có lần cô nằm mơ thế này: Mới đầu thấy mình cùng mẫu thân đi dạo trên đại lộ, sau đó thì không thấy mẫu thân đâu, chỉ thấy có con đại mãng xà đang đẻ trứng bên đường.

Tỉnh mộng rồi, trong lòng cô càng thêm bất an khủng hoảng, sợ rằng mẫu thân đã đọa vào thân rắn.

Lần này nghe tin Đại sư tạm lưu lại Thành Đô, cô mạo muội đến thỉnh giáo. Không ngờ may mắn được nghe ngài nói ra chuyện chuyển sinh của mẹ. Đối với ân đức này, cô vô vàn tri ân và càng tăng thêm tín tâm.

Cô hứa sẽ làm theo lời ngài dạy, nỗ lực tạo phúc cho mẹ và xin được y chỉ Thượng sư, nương theo ngài tu trì thật tốt, để sớm thoát luân hồi, làm lợi chúng sinh.

Những người có phúc duyên hiện diện tại đó, sau khi nghe Đại sư giảng, đều phát sinh tín tâm đối với ngài và nhân quả ba đời, nguyện theo ngài, hành pháp tu trì.

Những điều tôi ghi thuật ra đây, đều có chứng cư sĩ tại hiện trường làm chứng, là chuyện chân thực không dối.

Giải thích thêm:

Có những cuốn sách do người khai mở thiên nhãn (bên Tây phương lẫn Đông phương) viết thuật, họ kể về cảnh giới của người tự sát sau khi chết rất thê

thảm, có nhiều điểm giống nhau. Nếu người tự sát biết rõ cảnh khổ khốc liệt đang đón chờ thì chắc chắn họ sẽ không dám tìm đến cái chết.

Kẻ tự sát sau khi chết rồi, phải nhận lãnh thống khổ to lớn gấp trăm lần khi sống. Tất nhiên thông thường họ phải đọa địa ngục. Nhưng do dương thọ chưa tận, đời này quả báo phải trả cũng chưa hoàn xong, nên quả báo càng chông chát và họ phải tự gánh lấy, chưa kể còn có thêm tội bất hiếu và lỗi tự hủy hoại thân.

Sau khi người tự sát được định án xong, liền bị quỷ sứ đưa đến chỗ họ đã tự sát. Nếu tuổi thọ họ là 70 mà 40 đã tự sát thì họ phải quay về địa điểm mình đã tự sát, hằng ngày tái hiện lại hành vi này, kẻ nháy mắt thì mỗi ngày đều tại địa điểm đó tái hiện động tác nháy mắt, nghĩa là phải diễn lại động tác đã tự sát của họ suốt ba mươi năm, cho đến khi hết dương thọ thì mới rời khỏi nơi đây và quay xuống địa ngục thọ báo, mãn kiếp thì lên làm súc sinh hoặc người không bình thường hay tàn tật. Hơn nữa, họ còn bị nghiệp tự sát tiền thế một bề đeo đẳng khiến họ đời đời kiếp kiếp ưa tự sát, điều này rất đáng sợ, vì chúng tử tự sát đã đeo theo, ăn sâu vào tàng thức họ, vì vậy ngàn vạn lần bạn không nên tự sát, vì sẽ khổ vạn kiếp khó ngoi lên.

Lạt ma () Đỉnh Quả Khâm từng nói: Khi một người chọn tự sát, trừ việc thần thức phải đi theo ác nghiệp ra, họ tuyệt không có được lựa chọn nào khác, chưa kể họ có thể bị lệ quỷ khống chế, sử dụng lực sinh mệnh của họ.

Lúc sống, đa số người đều cho rằng: Chết là hết, là kết thúc, là giải thoát khỏi mọi thống khổ, họ hoàn toàn không biết rằng sau khi tự sát xong họ sẽ khổ khốc liệt, lúc này có hối hận thì cũng đã muộn.

Những vong tự sát rất khó có được cơ hội sinh làm người. Bởi thân người khó được mà họ lại chẳng biết trân quý, tự đi tìm cái chết, phụ bỏ thân người, phụ bỏ cơ hội sống nhân nghĩa lương thiện, phụ bỏ ân dưỡng dục của cha mẹ. Người tự sát còn gây ra nhiều ảnh hưởng xấu cho nhân gian, nên họ thường phải sinh vào cõi thú, không dễ mang thân người.

HƯỚNG PHẬT XIN CÔNG TÁC

Tôi học Phật được mấy năm, do gần đây con trai bị bệnh, tôi đã đem cháu đi chữa trị khắp nơi, nhưng vô hiệu. Sau này tình cờ lên net nhìn thấy trang web “Tiểu Viện Sơn Tây” của Phật giáo, tôi bèn thỉnh một cuốn kinh Địa Tạng đem về nhà đọc, với hi vọng biết đâu may gặp thuốc hay có thể cứu được con.

Thế nhưng, vừa mới lật vài trang đã thấy quá khó, do văn tự nhiều, lại là chữ phồn thể, hơn nữa trong đây còn miêu tả rất nhiều loài quỷ thần hoàn toàn trái ngược với thuyết vô thần mà và quan niệm của thế giới hiện đại mà tôi từng học trong trường.

Đọc kinh không hiểu, nên tôi rất muốn nghe giải thích, vì vậy tôi bèn lên mạng tìm trang web giảng giải kinh của Pháp sư Tịnh Không, kể từ đó tôi được lợi rất nhiều.

Rõ ràng nhất là sức khỏe tôi được cải thiện tốt hơn, trước đây tôi theo phong trào giảm cân, ăn kiêng, nhưng không giảm mập, còn khiến bao tử, ruột... bị bất ổn, trong người nóng, sinh chứng bí tiểu, không còn khí lực, sức khỏe rất tệ.

Tụng kinh được mấy năm tôi thấy sức khỏe mình chuyển tốt hẳn lên, đặc biệt là bệnh của con trai, khi ở trong thành tôi vô phương chữa trị chứng co rút của cháu, lúc về quê thì tình cờ gặp một vị Đông y vô cùng hiền thiện, trải qua gần một năm chẩn trị, bệnh tình thẳng bẻ hồi phục hết chín phần mười. Đây cũng là động lực khiến tôi càng kiên trì tu học Phật.

Năm nay, vì lý do cá nhân, tôi nghỉ việc, ở nhà ngót sáu tháng. Sau đó tôi quyết định đi tìm việc mới. Nhưng một kẻ không có sở trường chuyên môn như tôi, lại ở vào độ tuổi trung niên, không có tài gì vượt trội lớp trẻ, nên tôi có cảm giác nếu không khéo sẽ bị xã hội đào thải.

Bởi vào những năm 2008, 2009 các thế hệ hậu bối nhân tài xuất hiện đầy, nên một phụ nữ trung niên như tôi, muốn tìm được công tác thích hợp không phải là chuyện dễ.

May mà tôi được nghe Phật pháp, gặp thầy chỉ dạy, nên hiểu tất cả đều là nhân duyên, vì vậy mà có thể quẳng gánh ưu tư để vui vẻ sống.

Trong lúc lên net tình cờ tôi nhìn thấy các pháp hữu, huynh đệ khác cũng đăng tin rao tìm việc, xem rất hay, lạ và thú vị, thế là tôi cũng bắt chước, tự thảo một tờ “Đơn tìm việc” như sau:

Tôi rất mong tìm được việc theo tiêu chuẩn:

1. Chánh nghiệp, chánh mạng.
2. Chỗ làm gần nhà, để có thời gian học Phật.

Xin phát nguyện:

1. Mỗi một cử tâm động niệm, đều luôn cẩn thận, nguyện đoạn ác tu thiện, cầu sinh Tịnh độ.

2. Hằng ngày xin tụng một bộ kinh Vô Lượng Thọ, niệm Phật từ một tiếng đồng hồ trở lên, lạy Phật trăm lễ.

3. Nếu có được công tác rồi thì mỗi tháng sẽ trích ra 20% thu nhập dùng làm từ thiện, in ấn, phóng sinh, cứu bần v.v...

Tờ nguyện vọng công tác tôi viết giản đơn, bởi vì thấy mình không có phúc báu, nên chẳng dám đòi hỏi nhiều, chỉ mong được chỗ làm gần nhà, có thời gian chăm sóc gia đình và tu học thì quý rồi.

Tờ đơn tìm việc viết xong, tôi cứ theo công khóa ấn định trong đó mà thực hành. Nếu có thông báo tuyển người, thì sẽ thấy trên mạng.

Hai tuần trôi qua, chưa có kết quả gì. Đến tuần thứ ba, thấy trên mạng có nhà nọ thông báo tuyển dụng, nhưng xem lại điều kiện, tôi thấy không hợp với mình nên chẳng xin vào.

Lại mấy ngày trôi qua, có đơn vị nọ thông báo tuyển dụng, tôi thu hết can đảm viết “Đơn xin việc”, gửi đi. Nào ngờ được công ty hồi đáp, mời đến gặp mặt thử. Sau đó tôi vào sở làm như hiện nay. Sáng 9 giờ, chiều 5 giờ, chỗ làm cách nhà chừng 45 phút lái xe y như tâm nguyện mong muốn của tôi, vì đây là công tác giúp đỡ người, thuộc chánh mạng, chánh nghiệp. Tôi nhớ đến lời Pháp sư Tịnh Không từng nói: Trong Phật môn “Có cầu tất ứng”. Nếu cầu bất ứng, vấn đề là do nơi chúng ta. Hiện tại tôi đã đi làm việc được hai tháng rồi.

Xin cảm ơn chư Phật, Bồ tát, Long, Thiên, Thiện thần, cảm ơn chư Pháp sư đã hết lòng dạy dỗ con.

Đệ tử Tam bảo - 10/1/2016

TÂM SỰ NGƯỜI VỢ

Bài tự thuật này là của Viên Viên hội viên đoàn Tâm Thượng Liên Hoa. Chị ngày xưa đã trải qua kinh nghiệm thống khổ tận cùng. Sau đó, may gặp thiện tri thức, chị phát tâm sám hối, tu trì, sửa lỗi và từng bước, từng bước mài luyện tâm. Đến nay, chị hoàn toàn thay đổi, được “hoán cốt trùng sinh”.

Sau đây là lời kể của chị:

1. Tự làm tự chịu

Lúc còn là thanh nữ ở nhà, tôi sống rất bất hiếu. Do phụ thân có tính nóng nảy, khi vui thì cư xử tốt với mẹ con tôi, nhưng hễ lên cơn giận thì không đánh cũng là quát tháo, mắng chửi... Khiến tôi mang cảm giác sống không an toàn. Tâm tư luôn bị áp chế kìm nén. Do vậy mà tôi thường tránh mặt phụ thân. Hiếm khi chịu trò chuyện cùng ông, hễ vừa thấy ông là tránh ngay, tôi không hề nghĩ đến cảm thọ của cha, không hề biết điều này sẽ làm ông tổn thương, khó chịu.

Sau này, từ An Huy tôi chuyển đến Thượng Hải sống và quen biết người chồng hiện tại bây giờ. Mới đầu, hằng ngày chúng tôi nhắn tin cho nhau, bỏ nhiều thời gian trò chuyện qua phone. Tình cảm ngày càng thấm thiết, hơn một năm thì kết hôn.

Kết hôn xong, tôi sống chung với ba mẹ chồng. Mới đầu qua giai đoạn khách sáo rồi thì bầu không khí chuyên chế, hung hãn, áp bức, nghi ngờ... bắt đầu bủa quanh tôi.

Chồng tôi bận đi làm đến tối mới về, tôi đa nghi như Tào Tháo nên hay nghi thần nghi quỷ, không ngừng gọi điện cho anh.

Bây giờ nghĩ lại, đây cũng do tôi lớn lên từ gia đình có cảm giác không an toàn, lại thêm tôi chưa hiểu Phật pháp, quen chìm trong vô minh, không biết tỉnh giác kiểm soát tự ngã.

Tôi lúc đó rất lười nhác, tan sở về nhà thì lo ngủ, ngủ cho tới lúc ăn cơm, tôi vẫn không vui.

Bản thân tôi hề cho ra chút gì là luôn muốn được nhận lại, không thu được thì ôm phiền vào lòng.

Có lần tôi còn đến công ty của chồng mách chuyện, không hề nghĩ mình làm như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng không tốt nơi đơn vị anh. Chồng tôi rất tức giận, lại thêm những mâu thuẫn trước đây tích lũy, khiến anh rất khó khăn, kết quả: Đây là lần đầu anh đề nghị ly hôn.

Đương nhiên tôi chẳng đồng ý, mặc dù bên ngoài tôi giả bộ nhún nhường, nhẫn nhịn, nhưng trong lòng tôi rất tức giận, cảm thấy bọn họ (cả nhà chồng) đều có lỗi với tôi. Đã cưới tôi về, vì sao không cho tôi vui vẻ? Mặt mày tôi cả ngày u sầu, nhất là mỗi khi nhìn thấy mẹ chồng thì hận không được lập tức chạy về phòng đóng cửa lại ngay.

Lúc ăn cơm, chồng tôi là khó khăn nhất, vì phải ngồi giữa hai người đàn bà nghịch nhau nên sắc mặt rất khó coi. Vì vậy mà anh về nhà càng lúc càng muộn, chuyên đi vắng, du ngoạn... ngày càng nhiều, khiến tôi oán khí trong lòng càng lớn.

Kết hôn được hơn một năm, tôi sinh ra đứa con gái. Đây đúng ra phải là một việc hạnh phúc, nhưng những ngày tháng thống khổ của tôi lại bắt đầu. Bởi vì đối với mọi sự tình, tôi luôn nhìn theo chiều hướng xấu.

Mẹ chồng chăm sóc tôi suốt thời gian ở cũ, bà có bệnh suy nhược thần kinh, tối hay bị mất ngủ. Cha chồng còn phải đi làm, nên các việc trong nhà, bồng cháu, nấu nướng... đều do bà lo. Tôi còn oán bà buổi tối không chịu trông cháu.

Hết tháng ở cũ rồi, tôi chăm sóc con, càng cảm thấy mẹ chồng chỗ nào cũng muốn gây khó dễ cho mình. Hễ tôi xem ti vi, bà cố ý nghiêng người không cho tôi xem, tôi thay đồ cho con rồi, bà lại cố tình thay cho cháu bộ khác nữa. Bây giờ nghĩ lại, thực sự những việc mẹ chồng làm là không có gì sai, tất cả đều do tôi quá nhạy cảm, quá đa nghi, tự mình suy diễn chủ quan thôi.

Lúc đó mỗi lần về nhà thăm cha mẹ ruột, tôi luôn than kể mẹ chồng và phu quân đối với tôi không tốt. Mẹ tôi yêu con gái, nên bênh tôi và nghiêng răng trách họ. Cha tôi ở cạnh cũng nổi lòi đình theo.

Khi con tôi được sáu tháng, tôi đòi đi làm, đem con giao cho mẹ chồng. Vì không muốn gặp mặt mẹ chồng nên tôi cứ “sớm đi tối về”, chồng và con tôi đều chẳng quản, cuối cùng dẫn tới một ngày: Xung đột bùng phát, mẹ chồng thấy tôi cả ngày chẳng quản gia đình, cũng chẳng lo cho con, bà hết nhịn nổi, bèn tìm đến nhà tôi để mắng vốn. Do trước đó tôi đã ca cẩm nhà chồng rồi, nên

khi mẹ chồng tôi vừa vào tới cửa, thì mẹ tôi nổi đóa, gậy cãi với bà, âm ỹ tới mức đồ đạc bị ném tung ra ngoài. Lần xung đột này mở màn cho chồng tôi cùng đứng lên bên mẹ, anh kiên quyết yêu cầu ly hôn, hơn nữa còn cấm không cho phép tôi ngụ lại trong nhà họ.

Một mình tôi thuê nhà ngụ bên ngoài, con gái không thể gặp, chồng cũng không thấy đến, tôi còn phải đối diện với sự truy hỏi và tức giận của cha mẹ.

Lúc đó trong lòng tôi có hối hận, nên đã ngỏ lời xin lỗi với chồng. Phu quân tôi rất tốt, anh cho tôi tiền thuê phòng, mỗi cuối tuần đều để tôi được gặp con gái. Bây giờ nghĩ lại, mới thấy anh và mẹ chồng tôi thật là tử bi, khoan hồng độ lượng!

Duy chỉ lần này bất kể tôi cầu xin thế nào anh vẫn kiên quyết đòi ly hôn, hằng ngày tôi thui thủi một mình trong phòng thuê, ngồi khóc suốt, ngày nào cũng chỉ ngủ ba, bốn tiếng, khóc mệt thì ngủ, sau đó thức dậy thì tiếp tục khóc ướt đầm chiếc gối. Tôi nhớ con gái, trong lòng đau như dao cắt, đầu tóc tôi, chỉ mấy tháng mà bạc đi rất nhiều.

2. Càng đi càng sai

Chìm trong mê muội thống khổ cực đoan, tôi bỗng nhớ tới Bồ tát Quan Âm cứu khổ cứu nạn, thế là vội đến chùa, chiêm lễ tôn tượng tử bi của Ngài, rồi thỉnh một tượng nhỏ của Ngài về thờ. Hằng ngày đứng trước Ngài lễ bái. Lúc đó tôi hoàn toàn không hiểu thế nào là tu hành chân chánh theo Phật pháp, chỉ nghĩ rằng lễ trước Ngài như vậy là tin Phật, Ngài sẽ chúc phúc cho tôi.

Không ngờ đối với một kẻ hiểu biết Phật pháp cạn cợt như tôi mà Bồ tát cũng rĩ lòng xót thương gia hộ. Ba tháng sau, chồng tôi nghe bạn bè khuyên giải, chẳng đòi ly hôn nữa.

Lúc đó tôi tuy có ý hối hận và mừng vui vì nguyện ước đạt thành, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều điều chưa cam tâm, còn cảm thấy mình là kẻ bị hại, là một nàng dâu trẻ bị bên chồng ức hiếp đuổi ra khỏi nhà.

Tôi ở ngoài thuê nhà cư ngụ ngót ba năm, trong ba năm này, chồng tôi cũng thành ra ở hai chỗ. Những tình tiết trong đây khó mà kể hết.

Sau ba năm, nhà cũ bên chồng tôi được phá bỏ, giải tỏa, di dời định cư, nên chúng tôi được chia một căn nhà. Lúc đó tôi nghĩ: Bây giờ cuối cùng đã có thể không còn phải ngụ chung với mẹ chồng nữa.

Tôi không nhìn thấy mẹ chồng tóc ngày một bạc, hình dung tiêu tụy, thân thể gầy ốm, đối với những gì bà đã hi sinh cho con trai. Lúc đó tôi nghĩ rằng tất cả bất hạnh của mình là do bà tạo ra!

Thế nên tôi tự tạo nghiệt chướng hết chỗ nói. Mang tâm tư đó, thì bi kịch chắc chắn phải xảy ra.

Trong thời gian sửa sang nhà mới, chồng tôi để tôi quản lý, phụ lo. Nhưng tôi bất kể, tôi chỉ chăm chăm nhìn vào một điều là: Trên giấy tờ nhà có viết tên

tôi hay không? Chồng tôi nói muốn làm giấy tờ nhà thì nội giao tế chi phí cũng tốn mấy vạn, hiện tại anh chưa có đủ tiền, nên khuyên tôi hãy đợi mấy năm nữa hãy làm giấy, không cần phải gấp. Tôi nghe anh nói vậy rất tức giận, bắt đầu nghi ngờ anh, tôi không thèm nấu cơm cho anh ăn, hằng ngày chiến tranh lạnh, con gái tôi cũng không thèm quản. Trong óc tôi toàn chỉ nghĩ: “Anh chẳng làm giấy tờ nhà chính là không thực lòng sống với tôi”. Càng nghĩ càng tức, ôm đấm sàu muộn, dường như khí giận khiến tôi bị ung bướu tuyến sữa. Khi đi khám thì tế bào đã biến dị, phải chữa hóa trị đan xen. Bác sĩ nói, để muộn sáu tháng sẽ khó trị.

Trong một lần chồng tôi muốn ăn cơm mà tôi không thèm nấu, nên xảy ra xung đột, anh nhin hết nổi đã ra tay đánh tôi. Tôi liền báo cảnh sát. Sau đó tôi càng nghĩ càng uất, bèn đến “Hội phụ nữ” than oán mẹ chồng, do chẳng nghĩ đến hậu quả, trong lúc bực tức tôi tìm tới đài truyền hình rêu rao trên tiết mục hòa giải, kể oán mẹ chồng đủ điều, gây ra ảnh hưởng và tai tiếng cực xấu cho mẹ chồng.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là lúc đó tôi không bằng cảm thú. Thuở tôi và chồng mới quen nhau, anh từng khuyên tôi đi học kế toán và sắp xếp cho tôi đến công ty bà con anh để học, giúp tôi biết rành việc sổ sách.

Kết hôn rồi thì anh tài trợ cho tôi học Đại học Tài Chính. Sau đó nhờ có mẹ chồng giúp trông con, nên tôi mới toàn tâm toàn ý học thành tài.

Khi mẹ ruột tôi bị bướu bao tử, chồng tôi đã lo giúp cho bà nhập viện, tìm bác sĩ hay chữa trị, mua thuốc (việc mua thuốc men lúc đó khó khăn, dù có tiền cũng khó mua được), mẹ chồng còn giúp tôi tìm phòng thuê hạ giá để cha mẹ tôi xuất viện rồi có thể cư trú an lạc. Tất cả đều là đại ân đức, nhưng tôi đối với họ thế này...

3. Gặp Phật pháp, được trùng sinh

Do vụ đứng tên giấy tờ nhà và con gái đi học mà tôi xảy ra tranh chấp không ngừng với chồng, cộng thêm những uất ức, oan khuất trước đó, nên trong cơn tức giận, không nghĩ đến hậu quả, tôi đã đến Pháp viện đệ đơn ly hôn. Khi chồng tôi nhận được giấy tòa đòi, liền tìm tôi bàn bạc, nhưng tôi tránh mặt, chẳng thèm nói chuyện với anh.

Bây giờ hồi tưởng lại, lúc đó tôi thiệt vô minh hết chỗ nói. Do tôi luôn có cảm giác không an toàn, cộng thêm bản tính hay cho mình là trung tâm, thực ra tôi cần tiền, cần nhà, cần con, chứ không hề muốn ly hôn, tôi chỉ muốn chồng quan tâm tới mình, nghe mình mà thôi.

Trong thời gian đó, tôi đúng là sống không bằng chết, nghĩ lại mình trước đây vốn là một cô gái thuần khiết, bị cả nhà họ áp bức đến nỗi biến thành như thế này!

Thế nhưng vì sao lại đến nước này? Làm thế nào mới đúng? Sâu thăm trong đáy lòng tôi có cảm giác mình làm vậy là không đúng, nhưng lại không tìm ra đáp án.

Trong thống khổ mê muội, tôi lại đến chùa lễ Bồ tát, vẫn là giống như trước đây, tôi cứ khấu đầu lạy, cầu Bồ tát gia hộ, chỉ điểm phá mê.

Lần này tôi tiến thêm một bước là: Kết duyên cùng Phật kinh. Một cuốn thiên thư không phải kinh Phật, ngay đó hấp dẫn tôi, ngoài bìa có đóa sen trang nhã. Tôi nhìn rất ưa, đó là cuốn “Tâm thượng liên hoa thứ đệ khai” tập sáu.

Mỗi câu chuyện trong sách thu hút hấp dẫn tôi, khiến tôi đọc đi đọc lại ngót mấy lần. Nhất là trong đây có một bài viết của người vợ có cảnh ngộ giống hệt như tôi nói lên nỗi niềm thức tỉnh giác ngộ, tự nhìn ra lỗi. Tôi cảm thấy mình thua xa cô vợ kia, vì cô ta phản tỉnh thực là sâu sắc... tôi nghĩ đến những điều mình đã làm, lương tri bắt đầu thức tỉnh.

Sau khi về nhà, tôi ngồi kiểm điểm bản thân một hồi, rồi bật khóc to. Lần này không phải là khóc vì oan khuất, mà vì cảm thấy mình có lỗi với người quá nhiều, thật quá nhiều đi!

Tôi là kẻ vô ân, những gì người làm cho mình thì luôn cho là lẽ đương nhiên, tôi sống không có trách nhiệm với cha mẹ ruột lẫn cha mẹ chồng. Là con không tròn hiếu đạo, là vợ không tròn bổn phận... nhìn góc độ nào, tôi cũng đều không tốt!

Khi tôi nhận ra mình đã sai quá mạng, thì vội vàng đi rút đơn kiện lại. Nhưng đã muộn, tôi vừa rút đơn thì chồng tôi cũng đã nộp đơn khởi tố, còn dứt khoát bảo tôi: Anh đã tha thứ cho tôi vô số lần, nhẫn nhịn tôi vô số lần, anh chịu đựng quá đủ rồi, nên kiên quyết ly hôn.

Bây giờ tất cả xem như vô phương cứu chữa, tôi cảm thấy mình thực tại quá thống khổ, không ai có thể hiểu, thông cảm cho, thế là ngay trong ngày xét xử, tôi uống hết một liều thuốc ngủ, viết một phong thư tuyệt mệnh rồi nằm trên giường lịm đi.

Trước thời gian tự sát, tôi được Liễu sư tử dìu dắt, hướng dẫn kết duyên với kinh Địa Tạng, ngày nào cũng tụng, hi vọng Bồ tát từ bi, không bỏ rơi tôi. Đồng thời tôi cũng cố gắng tham gia đội Liên Hoa, trong ngày cuối cùng, tôi có biểu lộ ý nghĩ lia bỏ thế giới này.

Sau đó tôi được biết: Trong suốt hai ngày tôi hôn mê, các pháp hữu trong đội luôn tụng kinh niệm Phật hồi hướng cho tôi. Các đồng nghiệp bạn thân thấy tôi hai ngày rồi không tới sở làm, mà liên lạc tôi cũng không được, nên họ lo lắng, cùng tới nhà tôi thăm thử... phát hiện tôi đang hôn mê bất tỉnh nên vội chở tôi tới y viện cấp cứu, đúng là chư Phật, Bồ tát không hề bỏ rơi tôi, nhờ vậy mà tôi được cứu sống.

Mấy ngày trước khi tự sát, tôi từng gửi tiền phóng sinh cho đoàn Liên Hoa, có lẽ nhờ ý thiện muốn mở con đường sống cho loài vật, mà trong vô hình cũng đã mở sinh lộ cho chính tôi.

4. Bắt đầu chuyển đổi

Phu quân tôi yêu cầu khởi tố ly hôn, song do tôi tự sát nên bị hoãn lại. Thế nhưng việc gì đến phải đến, không thể do tôi thực sự nhận ra sai lầm mà cứu chữa được ngay. Tại pháp đình dù tôi khóc lóc van xin thế nào, chồng tôi vẫn lạnh như băng, không mảy may xúc động, anh thẳng thừng nói không còn chút cảm tình nào với tôi, lời lẽ lạnh lùng, ánh mắt băng giá càng khiến tôi khóc ngất.

Tôi kiên quyết không đồng ý ly hôn, lúc đó tòa cũng không phán ly hôn, chỉ bảo tôi: Có cô núu kéo cũng vô nghĩa tôi, nếu sớm biết có ngày nay thì ban sơ đừng làm như vậy.

Hôm đó tôi khóc sụt sùi cho đến khi về tới nhà, vẫn còn khóc mãi, khóc đến không còn sức để khóc nữa, thì nằm chết dí trên giường mà rên rỉ.

Trong thời gian này một mình tôi cô lẻ ngụ tại căn nhà mới, chồng và con tôi ở bên nhà chồng. Phu quân hầu như không nói chuyện cùng tôi. Có nói gì thì chỉ là yêu cầu ly hôn. Tôi chỉ có thể gặp con gái mỗi cuối tuần một lần. Tinh thần và sức khỏe tôi cực kỳ tồi tệ: Mặt mày ảm đạm, không còn chút sinh khí. Mỗi lần con gái gọi điện tới nói “nhớ mẹ”, tôi đều khóc, khóc đến không còn sức để khóc. Đêm đến tôi thường mất ngủ, dù có ngủ cũng luôn thấy ác mộng, thức dậy thì lại bắt đầu khóc tiếp.

Ban ngày tôi luôn rơi vào ưu tư sầu khổ, hễ nghĩ là nhớ tới những điều sai tôi đã làm trong quá khứ, không kèm được toàn thân phát run, thở cũng không nổi, mồ hôi tuôn đầy, chẳng muốn ra khỏi cửa, tôi rất sợ gặp người... cả thân tâm đều bị dày vò bởi niềm xấu hổ, không thể tưởng tượng được rằng mình có thể sống tiếp trong tương lai.

Điều khiến tôi cảm động nhất là, cho dù tôi xấu xa như thế, chư Phật, Bồ tát vẫn từ bi không bỏ rơi một chúng sinh đang quấy đập trong đau khổ như tôi, vẫn nhất định cứu tôi. Các sư trưởng bằng hữu thân thiết cũng không lìa bỏ tôi, từ bi giúp tôi. Các pháp hữu trong đội Tâm Thượng Liên Hoa cũng không bỏ rơi hay ngại tôi làm phiền chi, ngược lại còn rất nhẫn nại hướng dẫn tôi.

Dưới sự dìu dắt của chư pháp hữu Phật tử, tôi ra sức sửa lỗi đổi mới, khởi sự tụng kinh Địa Tạng, tụng mỗi ngày, hơn nữa còn sao chép, lễ lạy Bồ tát Địa Tạng Vương, viết ra những cảm ngộ nhờ tụng kinh mà tâm chuyển hóa. Ở trước chư Phật, Bồ tát tôi thành tâm ăn năn, sám hối những lỗi sai của mình, phát nguyện sửa lỗi đổi mới.

Khi tôi hồi tưởng đến những lỗi bất hiếu trong quá khứ của mình, tôi chìm đắm trong khổ sầu không ngoi lên được, đến tụng kinh chẳng nổi. Các pháp hữu

khuyên tôi, những sai lầm trong quá khứ đã vô phương cứu chữa và nhân quả hiện tại cũng đã trừng trị tôi rồi.

Tại nơi đây, tôi đặc biệt muốn cảm ơn các pháp hữu trong đội Liên Hoa, nhất là Sư tử Tố Tâm, trong ngày tháng khốn khổ cực cùng của tôi, chị Tố Tâm luôn kề vai sát cánh, chia sẻ kinh nghiệm tu hành của chị nơi nhà mẹ chồng, để khuyến khích cổ vũ tôi, đem đến cho tôi sự phù trợ lớn lao không gì có thể sánh. Nếu như không nhờ chị, có lẽ tôi khó thể chuyển đổi nhanh như thế này.

Chị Tố Tâm dạy tôi nên bắt đầu sửa đổi từ những chi tiết nhỏ nhất nhất trong cuộc sống. Chẳng hạn như phải quét dọn nhà sạch sẽ, phòng ốc giữ thanh khiết, vật gì không cần thì thanh lý, cho đi. Khi tôi quét nhà, lau dọn, tôi có cảm giác như đang lau chùi tâm mình, quét sạch hết mọi ô uế ra khỏi tâm, sau đó thì niệm Phật mới tịnh hóa.

Còn có pháp hữu khuyên tôi đọc Liễu Phàm Tứ Huán, bảo tôi hãy để tất cả lỗi lầm chết theo ngày hôm qua, xem hôm nay là một ngày mới bắt đầu. Rằng nghiệp lực tuy lớn, nhưng nguyện lực từ bi của chư Phật, Bồ tát còn lớn hơn. Hãy đem nỗi niềm cảm ngộ tri ân chư Phật, Bồ tát theo mình, để khi đi đường, ngồi xe, làm cơm, nấu bếp hay quét dọn... nghĩa là làm gì, trong bất cứ thời khắc nào, cũng phải âm thầm niệm Phật, nên hành xử tương xứng với lòng từ và trí huệ của chư Phật, Bồ tát và nguyện đem phúc điền này hồi hướng cho chúng sinh.

Có thể, từng bước, từng bước... tôi huân tập thói quen tốt này, tâm tư dần chuyển sáng. Tôi thật sự ý thức: Làm tổn hại người chính là tự làm tổn hại mình. Muốn sửa quan niệm ích kỷ xa xưa của mình. Tôi không nóng nảy hấp tấp, không cho mình là trung tâm, luôn đặt mình vào vị trí người mà thông cảm, hiểu thấu, khoan dung, nhẫn nại, chịu khó với người. Tôi thường quan sát kiểm lỗi nội tâm mình, hễ vừa khởi niệm xấu thì lập tức sám hối để tiêu trừ ngay. Lo buông bỏ ngã chấp, học và hành theo gương từ bi trí huệ của chư Phật, Bồ tát, chỗ chỗ đều nghĩ cho người, học cách sống: Biết tri ân và báo đáp...

5. Sửa lỗi, học tri ân

Ngẫm kỹ lại, trước đây tôi có rất nhiều điều không phải.

Là con thì bất hiếu, chẳng quan tâm cha mẹ, làm dâu thường xung đột mẹ chồng, làm vợ không dịu hiền. Hiện thời tôi cần làm tròn bổn phận mình, thậm chí phải làm cho chu đáo, ưu tú.

Đầu tiên tôi phải sửa đổi với gia đình, sau đó thì tôi chẳng quan tâm tới việc có ly hôn hay không, bất kể chồng tôi quyết định thế nào, tôi đều phải sửa lỗi, đổi mới, lo hoàn thiện bản thân mình chứ chẳng phải vì muốn không ly hôn mà sửa. Bởi trong quá khứ tôi đã làm sai, đã mang lại nhiều thống khổ cho người bên cạnh, vì vậy mà tôi muốn chuộc tội bằng cách sửa đổi chính mình, dù thế nào tôi cũng phải chu toàn trách nhiệm của mình, nếu như duyên phận chúng tôi đã hết, anh muốn ly hôn, thì tôi xin chịu ý và chân thành chúc anh hạnh phúc.

Tâm được bình hòa lại rồi, tôi không còn chấp trước hay muốn thủ riêng gì nữa, dần dần những ưu tư trói buộc tôi càng ít đi, hồi xưa mỗi ngày cứ khoảng ba giờ chiều là tâm tôi suy sụp buồn bã, cứ muốn khóc, muốn phát khùng, thậm chí muốn tự sát. Giờ đây các suy nghĩ tiêu cực này ngày càng ít đi. Cho đến qua năm mới, thì không còn nữa. Ban đêm tôi cũng không còn mất ngủ hay nằm thấy ác mộng chi, mà ngủ rất ngon, khiến các bạn bè và Sư trưởng chung quanh, đều khen tôi thay đổi lạ đến mức hầu như không còn giống gì ngày trước, sắc diện cũng trở nên đẹp hơn. Trong công tác, tôi đối với công ty, đồng sự... quan tâm nhiều hơn, nhiệt tình chăm chỉ, mối quan hệ giao hảo rất tốt. Về công tác cảm thấy rất thuận lợi, trong sinh hoạt, càng lúc càng chan hòa lòng yêu thương, tri ân, từ bi.

Nhưng quá trình sửa lỗi của tôi, kể thì thấy dễ vậy chứ trong thực tế tôi thường phải tập tành làm đi làm lại nhiều lần. Vì chỉ cần một chút không cẩn thận, là mất tỉnh giác, tập khí mê muội hồ đồ sẽ bộc phát y như xưa và khiến tôi làm sai. Có một dạo tôi chìm trong chấp trước, đắm trong thống khổ mà chẳng thể ngóc đầu lên. Những lúc đó tôi rất phiền muộn nên tìm chị Tố Tâm nhờ tháo gỡ giùm.

Hồi đầu, có lần tôi nhắn tin cho chồng, rất lâu mà không thấy hồi âm. Tôi nhân đó bị chìm vào vực thẳm buồn sầu. Chị Tố Tâm khuyên phải tin chư Phật, Bồ tát, chị bảo tôi tụng 21 biến Tâm kinh để dừng vọng niệm, hãy y theo Phật pháp dạy mà làm đúng bốn phận con gái, nàng dâu, vợ hiền...

Tôi cũng đến nhà cha mẹ ruột, sám hối với phụ thân vì trước đây cư xử lãnh đạm, làm ông buồn. Tôi khóc, phụ thân cũng khóc. Tôi nói mình bất hiếu, đã biết lỗi sai. Xin phụ thân tha thứ.

Cha tôi bảo biết sai là tốt, ông tha thứ cho tôi. Hiện tôi và song thân cảm tình rất tốt. Tính cách gắt của phụ thân cũng đỡ rất nhiều.

Tôi nhắn tin cho chồng và mẹ chồng, cảm tạ đại ân đại đức của họ, cảm ân họ quan tâm chăm lo cho con gái tôi, hướng họ sám hối những lỗi sai của mình.

Tất nhiên bên chồng tôi không thể nào chấp nhận ngay được, tôi hiểu "Băng kết dày ba thước, khó thể làm tan chảy mau trong sớm chiều". Bởi trước đây tôi đã làm họ tổn thương quá sâu.

Mới đầu, mỗi cuối tuần khi tôi đến đón con gái, mẹ chồng không cho tôi vào cửa, còn các món quà tôi mua đem đến biếu, bà đều bỏ ngoài cửa. Lúc đó trong lòng tôi nghĩ: Cho dù mẹ chồng có đánh hay chửi mắng, hoặc ném đồ vào tôi, thì tôi vẫn không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục tặng quà... bởi tất cả những gì tôi làm bây giờ là để cứu chuộc, tạ lỗi... mà thôi.

Dần dần, mẹ chồng đã chịu gọi điện tới dặn tôi mua thứ này, thứ nọ (những đồ cần cho việc học tập của con gái) đem đến, cuối tuần khi chồng tôi tới

đón con, anh cũng ghé vào nhà xem ti vi đôi chút. Mặc dù không trò chuyện cùng tôi, không ăn cơm tôi nấu, thì tôi cũng rất cảm ân rồi.

Tôi luôn giữ nhà cửa sạch sẽ, anh tới thì tôi luôn pha trà nóng bung lên mời. Do anh thường đi làm, tôi bảo anh để y phục dơ cho tôi giặt (giải thích là mẹ đã rất cực nhọc rồi, nên để tôi làm tiện hơn).

6. Cải biến triệt để

Khi trong lòng không còn đòi quyền lợi cho mình, toàn tâm toàn ý chăm sóc người, chỉ muốn biểu lộ lòng tạ ân, chỉ muốn làm được chút gì đó cho người, hành vi này đã khiến nội tâm tôi hoàn toàn chuyển biến và người cũng cảm nhận được lòng tôi.

Cuối năm nay, chồng tôi ghé qua, tất nhiên không ăn cơm mà sẽ dùng tiệc Tất niên bên chú, anh cũng không mời tôi đi. Tôi cũng chẳng giận, còn làm bánh ngon gửi tặng.

Sau đó mình tôi ở nhà quét dọn nhà cửa sạch sẽ, đợi anh và con gái ăn tiệc xong quay về.

Qua mấy ngày sau, anh nói muốn tôi viết đơn nhận lỗi, muốn tôi chủ động từ bỏ quyền sở hữu nhà cửa. Tôi hoàn toàn đồng ý, hơn nữa trong lòng rất vui vẻ, vì anh đã cho tôi cơ hội sám hối, tôi viết hai đêm thì xong.

Lúc này chồng tôi chủ động nói sẽ tặng tôi 20 phần trăm sản quyền, nhưng tôi không hề yêu cầu, còn xác nhận mình tự nguyện buông bỏ tất cả sản quyền, phòng ốc. Trước đây tôi xem trọng nhất là tài sản, nhưng bây giờ tôi thực tâm muốn buông bỏ hết mọi vật chất mà xưa kia tôi rất chú trọng. Bạn biết không? Buông xả rồi thì trong lòng phi thường thoải mái, nhẹ nhõm, tôi tận hưởng niềm khinh an khoái lạc chưa từng có, đây là điều tôi thu được quá lớn lao!

Qua xuân, tôi vẫn kiên trì làm những gì cần làm, quét dọn vệ sinh, lau nhà sạch sẽ, nhiệt tình làm cơm nấu bếp, tôi lưu tâm nghiên cứu các món chay ngon để nấu đãi người. Ngày xưa tôi vốn là cô gái lười nhác, nhưng bây giờ, dù anh chỉ ghé thoáng qua, thì thức ăn, nước uống, chăn mền, ghế, giường... tôi đều giữ sạch sẽ, bất kể anh có đến ở hay không, có dùng cơm hay không, thì tôi luôn làm mâm cơm thơm tất để sẵn. Lâu dần anh cũng nhận ra tôi có thay đổi, bắt đầu giao hảo tốt hơn.

Một ngày trung tuần tháng ba năm nay, hôm đó trời rất đẹp, anh bỗng đến bảo tôi thu xếp hành lý, giải thích là bạn anh vừa mua xe, mời cả nhà chúng tôi đồng đi du ngoạn. Tôi ngoan ngoãn chuẩn bị hành lý, dẫn con gái cùng đi.

Trong chuyến du hành anh mua kẹo mạch nha cho tôi ăn, nhưng mạch nha dẻo quá nên tôi ăn lúng túng, dính tùm lum khiến anh bật cười, chúng tôi du ngoạn rất vui. Con gái tôi rất vui sướng, cả ba chúng tôi cùng hạnh phúc, niềm hạnh phúc mấy năm rồi chưa từng có.

Từ lần đi chơi đó về, anh bắt đầu ăn cơm tôi nấu, chúng tôi bắt đầu giao lưu cảm thông nhiều hơn. Năm nay, ngày mùng 1 tháng 5, tôi và chồng đồng lên núi, lạy Bò tát Địa Tạng Vương. Ngủ lại núi một đêm. Buổi khuya nghe trong chùa tụng kinh khóa sáng, trong lòng đối với Bò tát bỗng thấy lưu luyến vô hạn...

Tháng mười năm nay, em gái tôi sắp kết hôn, chúng tôi hẹn nhau sẽ đi bái Bò tát Địa Tạng.

7. Hạnh phúc như mơ

Bây giờ, trong cuộc sống, chỗ nào cũng nhìn thấy tấm lòng tốt của chồng tôi bằng bạc. Khi anh ở nhà, thì từ sáng sớm đã thức dậy nấu nước nóng, pha trà, đặt bên cửa sổ, đợi con gái và tôi thức dậy rồi, thì có trà ấm nóng để uống. Khi tôi và con gái đi đánh răng rửa mặt, thì anh vào xếp mền, tôi bảo anh đừng xếp, để đấy lát nữa tôi làm... nhưng anh dịu dàng nhìn tôi, vừa gấp xong cái mền. Tôi thực là không tròn phận vợ.

Khi tôi tình cờ nói thích ăn sầu riêng, thì hôm sau anh lập tức mua về, còn mua thêm quả vải to ở tận Sơn Trúc. Anh giải thích: Phải ăn sầu riêng chung với trái vải Sơn Trúc, như vậy mới tốt, nếu không sẽ dễ bị nóng lắm.

Anh thực là ông chồng chu đáo quá đi.

Đúng lúc bạn bè tới thăm, tôi cùng họ dùng sầu riêng, từ sở làm anh gọi điện về, hỏi tôi ăn có ngon không? Không phải vì lời hỏi thăm mà chính cung cách thể hiện tấm lòng quan tâm ân cần của anh khiến tôi thấy ấm áp vô hạn.

Bây giờ, mẹ chồng hằng ngày đều thay tôi đón con gái giùm, bà dành cho tôi rất nhiều sự thoải mái, để tan sở, tôi có thể đi làm những gì mình thích. Tôi thăm tri ân bà. Mẹ chồng còn luôn gọi điện dặn dò tôi chú ý: Khi trong người bị nóng thì phải ăn gì, bụng không thoải mái nên ăn gì, thật là "Nhà có người già như có trân bảo vậy".

Bình thường trong sinh hoạt, chồng tôi rất tế nhị, anh quan tâm lo cho tôi từng chút. Luôn kiểm tra xe để tôi chạy an toàn, khi tôi đi họp bạn, anh âm thầm nhét tiền vào bóp tôi, sợ tôi không đủ dùng.

Ngày cuối tuần, anh chẳng nói lời nào, dẫn tôi đi đến tiệm quần áo, tôi ngỡ anh muốn mua y phục cho mình, ai ngờ anh toàn mua cho tôi.

Ngày nghỉ, anh chở tôi đi ăn thức chay ngon ở khu phố lớn (tôi là chúa ưa ăn hàng, rất khoái tắm bồ thân thể đó nha).

Sau khi ăn xong, thì anh dẫn tôi đi xem phim.

Cuối tuần trước, anh chở tôi đến khu Đại lâu cao 46 tầng để ngắm cảnh. Những gì anh làm cho tôi đều biểu lộ tình thương nồng ấm. Tôi đứng bên song say sưa ngắm cảnh, góc độ nào cũng đẹp. Tôi nhìn thấy hòn ngọc Đông Phương, trung tâm Hoàn Châu, trung tâm Thượng Hải, đẹp quá trời đi. Rồi tôi nhìn sang

anh, thâm nghĩ tấm lòng anh mới là đẹp nhất, đẹp hơn mọi mỹ cảnh quanh đây, anh đối với tôi thật ấm áp, chan hòa tình thương, khiến tôi như tan biến trong đó.

Cuộc sống gia đình hạnh phúc quá tuyệt vời mà tôi có được đây, chính là nhờ Phật pháp, nhờ chư Thiện tri thức đã chỉ dẫn tôi, giúp tôi thức tỉnh, nguyện sửa đổi mình, phát tâm sám hối, tri ân. Biết nhìn điểm tốt nơi người bên cạnh mình, từ bỏ lòng ích kỷ nhỏ nhen, hiểu rằng: Sống nên biết cho ra, thay vì cứ đòi nhận.

Kể từ đó tất cả đều thay đổi, tôi không ngờ mình lại thu hoạch quá nhiều điều vi diệu, đến nỗi tôi chỉ biết kinh ngạc và mừng vui bất tận.

Hiện tại tôi chỉ có thể công phu vào lúc rảnh, do bận đi làm, bận lo cho gia đình. Dù thời khóa công phu được tôi dành cho thời gian rất ít, nhưng đối với Phật pháp tín tâm tôi càng lúc càng mạnh. Tôi không còn chấp vào quá khứ để khổ đau, tiếp tục học tập thực hành Phật pháp, vui với hạnh phúc an lạc hiện tại.

Trước mắt, tạm thời chồng tôi vẫn chưa hiểu việc tu trì, tụng kinh của tôi, vì không muốn làm phiền anh nên tôi thường tụng thầm, niệm Phật, niệm Bồ tát Địa Tạng Vương âm thầm, tiếp tục hồi hướng cho chúng sinh, cho thế giới.

Ghi thêm: Hôm kia, chúng tôi làm giấy tờ nhà, anh lại ghi tên tôi vào.

Hi vọng câu chuyện của tôi sẽ giúp các chị em phụ nữ đồng cảnh ngộ còn đắm trong vô minh đau khổ... sẽ tìm được lối thoát giống như tôi.

Bình: Anh chồng trong đây là người tử tế có trách nhiệm. Anh không hề lãng nhãng hay giở thói trăng hoa trong suốt thời gian dài xa các bất hòa với vợ.

Viên Viên viết bài tự thuật này trong trạng thái hoàn toàn tỉnh giác, nên luôn thấy ưu điểm bên nhà chồng và sẵn sàng tự nhận chỗ sai của mình.

Cô đã ném vị ngọt nhờ vào lòng chân thành hành trì pháp Phật và tu sửa bản thân. Hạnh phúc này do chính cô tạo ra và tự chiêu cảm lấy.

Sau đây là một câu chuyện kể khác nữa của Viên Viên:

MỐI DUYÊN CỦA DƯỢNG X

Dượng X là chồng của cô tôi. Mẹ dượng X do xung đột trong gia đình, khó kham nên tự sát. Tính cô tôi vốn nóng nảy không tốt, đối với dượng rất lạnh nhạt, có thể nói là hôn nhân họ chẳng hợp nhau.

Hồi đó dượng rất muốn ly hôn, nhưng sau khi nghe một người bạn nói, do anh ta ly hôn mà con trai tự sát. Nên dượng vì lo nghĩ cho con trai mà không ly hôn. Đợi đến khi con trưởng thành rồi, dượng mới ly hôn.

Dượng và cô tôi ly hôn rồi, nhân duyên chuyển xoay khiến dượng gặp người vợ hiện tại đây.

Do vợ sau là cô gái trẻ đẹp, kém dượng hai mươi tuổi nên dượng cũng sợ nếu kết hôn sẽ không ổn nên đối với việc tái hôn này lòng rất ưu tư.

Dượng có một người bạn là đệ tử một vị Sư tu ở ngôi chùa nơi Quảng Tây, được bạn giới thiệu đi gặp sư phụ.

Dượng dẫn theo cô gái trẻ đẹp đến chùa, nhưng để cô bạn gái đứng bên ngoài chờ đợi. Sau khi dượng vào chùa rồi, Sư phụ liền bảo: Ông bình sinh xử việc rất tốt, vợ của ông hiện đang đứng đợi ở bên ngoài.

Rồi Sư phụ giảng rõ căn nguyên mỗi lương duyên hiện thời của dượng như sau:

"Khoảng 30 năm trước, lúc ông đang học Đại học, lần nọ đi đường tình cờ gặp một thiếu nữ chết đuối, ông đã bỏ ra mười đồng nhờ thuyền phu vớt cô gái ấy lên (hồi ấy mười đồng là số tiền rất lớn), do cô gái được vớt lên không còn y phục, nên ông liền cởi áo khoác đắp cho cô, sau đó đặt thi thể cô bên đường, đợi người thân đến nhận.

Cô gái này hiện nay đã chuyển thế, chính là vị cô nương đang đứng bên ngoài đợi ông".

Dượng cũng kể cho tôi nghe, cô gái hiện thời so với cô gái chết đuối năm xưa diện mạo rất giống nhau, tuổi tác tính từ năm cô chết đến sinh ra cũng rất phù hợp.

Sau khi nghe sư phụ giảng nhân quả, dượng mới an lòng và quyết định kết hôn với mỹ nữ này.

Về sau, họ có một con trai. Dượng độ 50 tuổi, còn cô vợ xinh như hoa kia chỉ khoảng ba mươi. Họ là cặp đôi chồng già vợ trẻ điển hình, chung sống rất hạnh phúc.

Dượng bản tính tốt, rất trọng nghĩa, nhà lại rất giàu. Cho dù đã ly hôn, dượng cũng chia nhà và nhiều tiền cho vợ trước. Khi vợ trước bệnh, dượng lo curu mang, chăm sóc chu đáo. Nhưng lúc dượng bệnh thì vợ trước không lo. Tất cả đều do một tay cô vợ sau chăm sóc.

Lúc dượng sinh bệnh, các bác sĩ chuyên môn đều nói là bị ung bướu. Sư phụ dạy dượng nên phóng sinh, tuy không hiểu biết gì nhưng dượng cũng mua nhiều rùa thả. Nói ra cũng lạ, bệnh dượng lại được lành, chẳng biết cùng phóng sinh có quan hệ chi chằng, nhưng tôi cảm thấy dượng rất có duyên với Phật.

Sau khi lành bệnh dượng bèn dẫn vợ con đi triều lễ thánh địa của chư Phật, Bồ tát.

Tôi kể chuyện dượng là muốn nói về nhân quả, do mẹ tôi không tin Phật, nhưng vì câu chuyện của dượng chân thật như thế, nên mẹ tôi nhờ đây mà bắt đầu tin sâu nhân quả.

Vợ chồng là duyên, do ác duyên hay thiện duyên mà tìm đến nhau. Không duyên thì chẳng kết.

Cô tôi là vợ trước, lại chẳng chăm lo cho dựng, có lẽ duyên và nợ không sâu. Nhưng cô vợ sau, vì báo ân mà tìm đến, dù ngày xưa dựng chỉ cứu thân xác cô. Nhưng nghĩa cử và tấm lòng nhân hậu của dựng vẫn được thiên báo.

ĐÔI MẮT TRẺ THƠ

Mùa xuân năm 1976, tôi đến chợ Cáp Nhĩ mua đồ, nghe thiên hạ bàn tán xôn xao về một chuyện vừa xảy ra cách đó không lâu.

Có một bà dẫn cháu ngoại lên chuyến xe khách đường dài để về quê. Lên xe xong rồi, thằng cháu ngoại khoảng 3, 4 tuổi bỗng khóc thét lên, nằng nặc đòi xuống xe, làm thế nào cũng kháng kháng đòi rời khỏi xe, nó khóc càng lúc càng dữ. Bà ngoại không hiểu vì sao cháu cứ khóc to đòi xuống xe, liền khuyên, dỗ nó. Nhưng thằng bé không thay đổi ý định, càng khóc to và tỏ vẻ khủng hoảng dữ. Bất đắc dĩ bà ngoại đành dẫn cháu xuống xe.

Đi khỏi xe rồi, bà mới hỏi nó:

- Vì sao mà khóc?

Thằng bé đưa tay chỉ về hướng chiếc xe, tỏ vẻ kinh hoàng, nói:

- Người trên xe đều không có đầu, làm con sợ chết khiếp!

Bà ngoại nghe xong thì hiểu: Con mắt trẻ nít thanh tịnh, có lúc chúng nhìn thấy những sự vật mà người lớn không thể thấy.

Kết quả xe vừa khởi hành, chạy chưa được bao lâu, thì lao thẳng xuống sông, toàn bộ hành khách trên xe đều chết. Thằng bé nhìn thấy là cảnh hiện trước những u linh sắp chết.

(Tai nạn xe này xảy ra tại tỉnh Hắc Long Giang trấn Mai Lý Tư, do lão Chu Ngọc Hương 62 tuổi chính miệng kể vào tháng 5 - 2001).

TÒA LẦU GIẢI TRÍ

Năm 1936 khi quân Nhật chưa chiếm lĩnh các thành phố lớn trong nước, chúng thường cho phi cơ oanh tạc Nam Kinh, khiến mọi người khắp nơi đều kinh hoàng.

Ngày nọ một ông lão hơn 60 dẫn thằng bé khoảng 8, 9 tuổi đi bộ đến "Thăng Kỳ Lâu", đây là khu giải trí của dân thành phố đương thời, nghĩa là khi rảnh rỗi mọi người có thể vào đây đọc sách, chơi cờ, ngâm thơ, ca hát, tùy ý, vì trong đây có đủ trò giải trí. Ông lão dẫn thằng bé lên lầu xem đánh cờ, bỗng dựng thằng cháu sững chết gì cũng không chịu đi theo, còn khóc to kéo tay ông, nằng nặc đòi về. Ông lão thương cháu nên đành chiều ý nó, đi khỏi khu giải trí chừng 300 mét, ông mới hỏi cháu vì sao mà khóc? Thằng bé tỏ vẻ sợ hãi, hét to:

- Ông hãy mau chạy đi, những người ở đó đều không có đầu, toàn thân bê bết máu... làm còn sợ chết được, có vui gì đâu mà vào đó? Ông không nhìn thấy hay sao?

Hai ông cháu còn đang trò chuyện thì từ trên không, một phi cơ Nhật bay tới, lượn vòng quanh và hướng từa "Thăng Kỳ Lâu" dội bom.

Lập tức người trong đó đều tử nạn, chỉ có mười mấy người ở gần tòa lâu là thoát nạn. Ông lão cảm thán buột miệng: Không ngờ thằng cháu đã cứu mạng mình!

Tin tức này đương thời được đăng lên nhật báo Đông Nam, toàn Nam Kinh đều biết.

Việc này chứng minh: Trẻ con nguyên thần thuần chánh, nhãn quan có thể nhìn thấy trước những điều linh dị sắp xảy ra.

Tĩnh An Huy, phố Tuyên Châu, trấn Tôn Phụ, lão nhân Đinh Tiết ghi.

VƯƠNG QUẢ PHỤ

Trước giải phóng, nơi thị trấn bà ngoại tôi cư ngụ, có một cô họ Vương. Chồng đã mất sớm, chỉ còn cô nhi quả phụ nương nhau mà sống, nếm trải nhiều cơ cực gian nan, cư dân quanh đó thường giúp đỡ cho họ.

Sau khi giải phóng rồi, nhà Vương quả phụ được xếp vào loại bản hàn, lý lịch tốt, con trai được nhận vào làm cho nhà nước, địa vị thăng cao... rồi chàng cưới vợ, bà có cháu, cuộc sống họ thay đổi cực tốt.

Vương bản phụ bây giờ là thân phận quyền quý, là mẹ của con trai có chức vụ cao, nhưng bà lại thuộc hạng tiểu nhân hễ đắc thế nhất thời thì đâm ra hống hách, coi người chẳng ra chi, bà sống theo kiểu "mục hạ vô nhân" thẳng thừng ngoảnh mặt quay lưng với láng giềng xưa kia đã hết lòng giúp đỡ mẹ con bà, trong mắt bà hiện thời chỉ có cán bộ và công xã, đối với láng giềng chung quanh bà rẻ rúng coi khinh, thấy ai cũng chướng mắt.

Do bà không biết tạo phúc tích đức nên chẳng bao lâu thì con trai lăn ra chết, nàng dâu cũng vội vàng cải giá, vì vợ chồng họ trước đây không có con... bỏ bà ở lại một mình, sống tiếp tháng ngày cô khổ linh đình.

Lúc hơn 70 thì bà mắc bệnh, nằm liệt trên giường. Có ông A là láng giềng, cho bà thức ăn. Bà không còn thái độ kiêu ngạo như ngày trước, biến thành lễ phép nhũn nhặn.

Bà chết rồi, ngay cả quan tài cũng không có, láng giềng dùng chiếu đắp cho, vùi thân bà xuống đất. Xem như chuỗi ngày cuối đời của bà kết thúc trong thâm, lạnh lẽo.

Nhưng đúng ra chẳng phải bà nghèo tới không quan tài chôn, người tạo ra thảm cảnh này chính là ông láng giềng thân tín. Chính ông A đã tạo ra bi kịch "chết không quách chôn" cho bà.

Nguyên là hồi sinh tiền bà Vương rất tín nhiệm ông A, nên trước lúc lâm chung đã ký thác số tiền 300 đồng là của cải mình từng tích lũy giao cho ông A nhờ mua quan tài, lo hậu sự giúp bà.

Nhưng vào thời buổi đó, 300 đồng là số tiền cực lớn, khiến ông A bị tối mắt vì tâm tham nổi lên, ông đã âm thầm nuốt gọn số tiền to đó. Ông A làm vậy là quá táng tận lương tâm.

Kết quả ông A cũng chẳng được hưởng phúc dài lâu, gia đình bỗng suy sụp lụn bại. Ông có hai con trai, nhưng một đứa thì bị hỏa xa tông gãy chân, cả đời tàn phế, còn một đứa thì bị chết yểu. Láng giềng chung quanh đều nói: Ông A bị báo ứng!

Bình: Tuy Vương quả phụ hống hách kiêu ngạo, cũng chẳng phải là nguyên nhân khiến con trai yếu mệnh. Nhưng người được phú quý mà không huân bồi lòng nhân, không lưu tâm tích thiện tạo phúc, lại sống vô ơn bạc nghĩa... thì khó hưởng phúc dài lâu, cũng không thể tìm ra người sống thực lòng với mình được nữa.

Còn ông A, ngay cả tiền mua quan tài cho người chết cũng dám tham chiếm, nuốt trọn, dù hồn bà Vương không theo ám, thì thiên lý cũng khó dung. Do ông A dám làm việc xấu này, nên đã chiêu cảm quả xấu khiến gia đình lụn bại.

CHUYỆN CỦA BA TÔI

Ba tôi kể: Vào thời đất nước đang lửa bỏng dầu sôi, ông là một sinh viên. Lúc đó có hai đảng phái chống đối nhau, đảng A ném bom vào trường khiến người bị thương vong rất nhiều.

Nhưng ngay đêm trước khi xảy ra thảm họa, ba tôi tình cờ nhìn thấy một con dơi đang bị đuối nước trong ao, đồng lòng xót thương, ông liền đi kiếm cây sào thả xuống cho dơi bám vào, đu lên mà được toàn mạng sống.

Sáng hôm sau thì đại họa bùng phát, ba tôi tận mắt chứng kiến các sinh viên quanh mình bị bom dội: Lớp chết, lớp bị thương... Một bạn học của ông bị vỡ đầu, não văng tứ phía ngay trước mắt ông.

Ba tôi may mắn được bình an không sao, tất nhiên ông có thể tự mình trốn thoát, nhưng nhìn thấy các bạn học đang bị thương, nên ông không nỡ bỏ mặc, tự nguyện ở lại, lớn tiếng kêu gọi mọi người cùng hợp sức cứu thương, do vậy mà cuối cùng ông cũng bị đàng khùng bó bắt. Họ nhốt ông suốt gần một tuần không cho ăn uống. Đến ngày thứ sáu, ông thừa lúc ban canh gác sơ ý, từ lầu ba ông nhảy qua cây cột điện cách đó gần hai mét, tụt xuống đất thoát thân.

Ba tôi kể lại chuyện này với vẻ hồ hững bình thản như chuyện của người ta. Song tôi khó mà hình dung ra cảnh: Một người bị nhốt suốt sáu ngày, không cho ăn uống, vẫn có thể dùng ý chí kiên quyết và sức mạnh để thực hiện màn nhảy lầu! Lỡ như ba tôi nhảy trật không ôm trúng được cột điện, hoặc xui xẻo bị điện giật thì ắt là giờ này không thể có tôi ngồi đây để viết ra câu chuyện này.

Ba tôi luôn nhắc nhở: "Trên đầu ba thước có thần linh", vì vậy con sống phải biết hành thiện tích phúc. Tâm lúc nào cũng chứa thiện niệm. Đừng chê thiện nhỏ mà không làm, đừng cho ác nhỏ mà mạnh tay làm.

Lời phụ thân dạy, tôi luôn ghi khắc trong lòng. Tôi rất hạnh diện vì tâm lòng và cách sống của ba tôi.

Bình: Từ việc cứu con dơi bị đuối nước trong ao, đến quyết tâm không chạy trốn, nhất định ở lại chốn nguy hiểm để cứu thương các bạn học, đủ để ta nhìn ra tâm lòng từ bi hiền thiện của người cha ta trong câu chuyện. Người có tâm linh như thế, lẽ nào con đường của ông lại rơi vào tuyệt lộ được chứ?

CHUYỆN CÁC VŨ TRƯỜNG

Mười năm trước, quê tôi có rất nhiều quán bar, vũ trường bên ngoài là nơi nhảy nhót khiêu vũ, nhưng thực chất là kiếu treo đầu dê bán thịt chó, bởi bên trong có cơ sở ngầm bán nhiều chất gây nghiện kiêm phục vụ tình dục, chuyên mời chài gạ gẫm, giảng bầy dụ khách ăn chơi sa đà. Các vũ trường này làm ăn rất phát, giám đốc nhờ vậy mà giàu sụ, phát to. Mười năm trôi qua, bây giờ nhìn lại, các tụ điểm ăn chơi này sớm đã vắng tẻ lạnh tanh, suy sụp hết cả.

Giám đốc Khang, chủ vũ trường X bây giờ khoảng 60 tuổi, vẫn còn làm việc, nhưng đang thiếu ngân hàng và tư nhân khoản nợ lớn, từ lâu đã phải gán nợ, trừ nợ và đang ở bên bờ vực phá sản.

Ông Khang còn bị ung bướu thời kỳ cuối, gia đình tan nát từ lâu, hiện sống trong cảnh cô khổ đơn độc. Ông có hai con: Một trai một gái, nhưng con trai nhập băng xã hội đen làm chuyện xấu, nên bị chính phủ bắt nhốt mấy lần, đến giờ vẫn còn ở trong ngục. Con gái thì mê đánh bạc nghiện ma túy, làm điếm bán thân cho người mua vui.

Phần giám đốc B, giờ đã 50 tuổi, nhưng vũ trường và cơ sở phục vụ tình dục của ông đều bị xóa, phải ra ngoài làm thầu công trình, nhưng lại bị người gạt lừa mấy mươi vạn, đến nay vẫn chưa thu được tiền.

Cuối cùng là quán bar Y, nổi tiếng là chón ăn chơi lộng lẫy hào hoa, có thể nói vào mùa hè năm 2005, quán phát lên tột đỉnh, "lên như điều gặp gió"... vậy mà khi không lại xảy ra một trận đại hỏa hoạn, khiến quán bar này bị thiêu trụi, tổn thất hơn hai trăm vạn. Hiện tại giám đốc còn thiếu nợ um sùm, phải bôn đảo chạy trốn.

Còn nữ giám đốc họ Lưu, hồi trẻ bà cùng chồng mở vũ trường kiêm cơ sở bán dâm, kiếm hơn trăm vạn tiền đen, tại địa phương chúng tôi thời đó, họ góp phần làm nhiều gia đình tan nát.

Bản thân bà Lưu rất có tài làm ăn nên nhanh chóng phát lên giàu sụ. Nhưng "cảnh sướng không hưởng bền", vì chồng bà đã cùng một vũ nữ xinh đẹp nắm tay nhau trốn đi xây tổ uyên ương, bỏ lại mình bà đơn độc nuôi con.

Không bao lâu bà sa vào bài bạc, tiền thua càng lúc càng nhiều. Chỉ trong vòng bảy năm, cả gia sản đồ sộ bị tiêu sạch. Hiện tại bà còn thiếu nợ lãi cao, bị xã hội đen ép ngặt, thúc đòi rất khốn khổ.

Diêm sơ qua số phận các giám đốc quán bar, vũ trường... thấy rõ do họ sống chuyên nương vào nghề tà dâm, ức hiếp người mà phát tài. Mới đầu thấy như thu lợi to, được giàu sụ, nhưng thực chất sau này họ bị lỗ khủng khiếp.

Phải hiểu là: Ngay đời hiện tại mà họ được giàu sang, có nhiều tài sản, là nhờ bản thân trong quá khứ đã từng tích lũy phúc đức sâu dày. Vì vậy, trong kiếp hiện tại tuyệt đối không nên khởi nghiệp bằng phương thức tà, mà nên làm ăn đàng hoàng (chánh nghiệp), như vậy mới gọi là biết kinh doanh, kiếm tiền chân chính.

Nếu làm giàu bằng phương thức bất chính, thì chắc chắn không thể giữ tiền lâu, chưa kể còn rước thêm ác nghiệp sâu dày vào thân. Phải biết đồng tiền mà "hung nhập" ắt sẽ "hung xuất". Tiền đến đã không sạch thì khi đi cũng không thoải mái. Hơn nữa những khổ nạn ta chứng kiến bọn họ phải chịu kia, chỉ mới là hoa báo... quả báo thực sự vẫn chưa bắt đầu.

TRẦN ĐẠI GIA

Ông Trần là người thông minh tài giỏi. Tướng mạo tuấn tú, con nhà phú quý, tính tình phóng khoáng, ăn nói rất có duyên, thu hút.

Lúc ông làm việc, người ta cả tháng mới bán được một hai sản phẩm, còn ông thì hằng ngày có thể bán tới bảy tám bộ sản phẩm. Ông rất có tài chào hàng, là bậc kỳ tài trong giới kinh doanh.

Thế nhưng ông lại có một tật xấu, là rất ưa chuyện mây mưa trăng gió, thường tìm kỹ nữ mua vui... ông kể đã truy hoan với rất nhiều cô.

Tôi là đồng nghiệp, thường cố gắng thuyết Phật pháp khuyên can ông.

Tôi nói: Người có phúc, lộc... nhiều mà đắm vào bao gái, ăn chơi sẽ làm suy phúc, còn người có phúc lộc mỏng ắt sẽ bị giảm thọ. Nhờ làm việc chung, ông cũng có chịu nghe lời tôi khuyên nên đối với nữ sắc có lưu tâm kèm chế.

Sau này ông dời đến nơi khác, cùng bạn bè hùn hạp mở tiệm, giao du toàn những người hiếu sắc, ăn chơi nên chẳng bao lâu lại đắm chìm trong sa đọa phóng túng.

Ông còn khoe là: Bạn bè luôn khuyên nên phá đời các thiếu nữ để tăng thêm may mắn. Do vậy mà các bé gái mới 12, 13 tuổi đã bị ông và đám bạn nhỉnh nặng thuyết tàn nhẫn bắt lương này xâm hại.

Tôi nghe xong rất buồn, vội khuyên ông dừng lại và giải thích rằng: Hành vi này không phải là việc xả xui giúp phát tài, hay tăng đại may mắn, mà chỉ càng hủy hoại phúc, lộc, quyền và khiến bản thân ông đoản thọ. Tuyệt đối chẳng nên tin theo tà thuyết này!

Nhưng ông vẫn cuồng tín không nghe, hăm hở bỏ tiền ra phá đời các thiếu nữ.

Sau đó khoảng chừng hai ba tháng, ông lái xe hơi mui trần đi ngao du cùng bạn tình thì bỗng bị xe tông, khiến ông văng lên cao mười mấy mét rồi té xuống, não dập nát bét, chết thảm đến kinh hồn.

Phụng Tây Ngô

CON TÔI

Tôi nhớ có người từng hỏi Đức Lạt ma: Hiện thời Trung Quốc mỗi năm có mười lăm triệu phụ nữ phá thai, ngài sẽ nhắn nhủ gì với các vị này?

Lạt ma nói:

- Đừng để mang thai. Hãy dùng đủ phương pháp để không phải mang thai. Nếu như đã mang thai, thì không nên phá. Bởi vì sinh mệnh bạn đang mang đó, rất có thể là người bạn cực kỳ yêu thương, hoặc là người rất yêu thương bạn! Chúng ta không thể biết trước được, bởi vì hiện tại ta chỉ quan tâm, chỉ nghĩ đến trách nhiệm phải lo cho đứa bé mà không hề biết là nó có thể làm thay đổi cả cuộc đời mình.

Bản thân tôi suốt nửa cũng phá thai và đánh mất con, nhưng hiện thời bé đã được 5 tuổi rồi. Đối với tất cả chuyện này, tôi thấm thía, khắc ghi tận xương tủy.

Lúc mới hoài thai tôi không hay biết, chỉ cảm thấy rất mệt, thèm ngủ, một ngày có thể ngủ đến 18 tiếng, so với người bình thường mỗi ngày ngủ 6 tiếng thì sự thay đổi quá cỡ của tôi khiến ông xã phát hoảng. Thế là anh chở tôi đi bệnh viện khám. Đến Viện Trung y của Bệnh viện Đồng Thiện, ở Kuala Lumpur (Cu-la Lăm-pơ).

Bệnh viện này là bệnh viện tư vô cùng nổi tiếng tại thủ đô Mã Lai, hội đủ ba viện: Trung y, Tây y và Học viện.

Viện Trung y hằng năm đều có học giả Trung Quốc đến chẩn khám giao lưu. Lúc đó viện Trung y có bác sĩ tụ tập đông nhất. Một bác sĩ Nam Kinh bắt mạch cho tôi, không thấy hiện tượng mang thai, nên ông bỏ cho tôi mười thang thuốc. Tôi dùng được hai thang thì tối đó bỗng nằm mộng: Thấy trên trời rơi xuống một đóa hoa sen vàng óng ánh, chói lọi. Thức dậy tôi cảm thấy rất lạ kỳ, liền đi mua que thử thai. Trời ạ, rõ ràng hiện hai vạch, vậy là có thai rồi, làm sao đây?

Bởi không biết mình mang thai, nên tôi đã cùng chồng đi máy bay suốt 4 tiếng, ai cũng biết, áp lực không trung rất bất lợi cho thai nhi. Không những thế, tôi còn đi dự tiệc và uống rất nhiều rượu vang, chưa kể còn uống thuốc ngừa nữa. Vì vậy tôi nghĩ nếu lưu đứa bé lại, tôi e rằng nó sẽ không khỏe mạnh, mà loại bỏ đi? Thực quá bất nhẫn, tôi rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cuối cùng tôi quyết định cùng chồng đi đến viện Tây y của Bệnh viện Đồng Thiện hỏi bác sĩ xem sao. Bởi Đồng Thiện là y viện rất có danh tiếng: Các bác sĩ vào đây làm, bắt buộc phải có tay nghề cao, kỹ thuật giỏi. Đa số họ đều du học từ Anh quốc hay Canada về. Chúng tôi chọn bác sĩ Dư Vĩ Vân, ông khoảng hơn 50 tuổi, đã từng du học và tốt nghiệp hạng ưu tại Canada, rất giỏi và giàu kinh nghiệm.

Chúng tôi kể tình huống mình cho bác sĩ nghe, lúc đó tôi thiên về khuynh hướng loại bỏ thai nhi. Bác sĩ Dư nghe xong, trầm ngâm một hồi, rồi bảo:

- Tôi không dám nói là cháu bé này sẽ khang kiện, nhưng tôi tin sức sống của bé rất mạnh mẽ. Nếu hai vị chẳng muốn lưu đứa bé, thì xin tìm nơi khác, vì xưa nay tôi chẳng bao giờ làm công việc nạo phá thai! Nếu các vị chọn phương án lưu bé lại, thì ngày mai hãy đến gặp tôi.

Tôi và chồng bàn bạc một ngày, cuối cùng thì quyết định: Đành cắn răng lưu đứa bé lại.

Bé được ba tháng thì tôi đi bệnh viện khám. Thấy trên màn hình bé cử động không ngừng. Dư bác sĩ mỉm cười bảo: Chà, là một cục cưng rất lanh lẹ, linh hoạt đó nha, vậy là tốt rồi, xem như thai nhi mạnh khỏe.

Sau đó ông chỉ vào các điểm trên màn hình giải thích đây là xương sống, tay, chân v.v...

Trong chớp mắt tôi cảm nhận được niềm vui của người làm mẹ, có lẽ nhờ biết thai mạnh khỏe, cũng nhờ tôi giỏi Anh văn nên hôm đó khám xong, tôi còn trò chuyện rất hào hứng với bác sĩ và phát hiện ra: Vị bác sĩ này quả không tầm thường.

Dư bác sĩ là hậu duệ đời thứ hai của người Hoa, tốt nghiệp Đại học ở Canada xong thì ông về nước, làm việc tại Bệnh viện này, tính ra đã hơn hai mươi năm. Bác sĩ nói tiếng anh và tiếng Mã hết sức sành sỏi, ông còn là một hành giả tu Mật tông rất chí thành.

Ông kể vào năm 2004, nước Thái Lan bị trận đại sóng thần. Lúc đó nơi này cần đoàn bác sĩ đến trợ giúp gấp, do công dân hai nước Mã Lai và Thái Lan có thể tự do lưu hành qua lại nên Bác sĩ Dư liền lái xe nhà đi thẳng đến đảo Phỏ-kết (Phuket), bất kể là chữa trị cho người bị nạn hay khiêng dờn xác chết, ông đều dốc toàn tâm toàn lực để giúp. Ông làm công tác cứu hộ ở đây ngót năm ngày, sau khi quay về cũng không kể cho ai nghe nghĩa cử này.

Hôm nọ ông đến bái kiến Sư phụ là một cao tăng Lạt ma (ông không cho tôi biết tên của ngài). Sư phụ vừa nhìn thấy ông thì bảo:

- Vừa rồi con đã làm gì mà có quá đông người đi theo phía sau vậy? Họ đều là người ngoại quốc.

Nghe vậy, ông ngơ ngác nhìn Sư phụ, vì thấy trong phòng hiện giờ chỉ có hai thầy trò mà thôi.

Sư phụ mỉm cười nói tiếp:

- Ta nói, là chỉ đám người đang theo phía sau ông kia.

Ông kinh ngạc sững người ra. Sự nhớ lại ở đảo Phỏ-kết suốt năm ngày ông đã giúp xử lý gần 200 thi thể, hơn nữa những người gặp nạn đều là du khách Tây phương.

Sư phụ lại cười bảo:

- Bọn người này đối với ông hoàn toàn có ý tốt, nên không có gì phải lo ngại.

Bác sĩ kể tôi nghe xong thì bảo là, sau việc đó ông bắt đầu tin: Trên đầu ba thước có thần minh, phải trân trọng tất cả mạng sống, đó là lý do ông kiên quyết không hành nghề phá thai.

Thời gian dần trôi qua, tình cảm trong lòng người mẹ cũng dần tăng trưởng. Tôi vẫn còn âu lo cho bé nên đi "Thiên Hậu Cung" rút thẻ xăm.

"Thiên Hậu Cung" vốn có tên là "Hải Nam Hội Quán", do các hậu duệ người Hoa hùn tiền xây dựng nên, xem như từng viên gạch, cọng cỏ... trong đây đều không dùng một xu của chính phủ. Bởi do người Hải Nam kiến lập, cho nên

trong đây cúng thờ Thánh Mẫu nương nương. Nghe nói thẻ xăm ở đây cực kỳ linh, đến nỗi sau này tên "Hải Nam Hội Quán" bị người ta quên lãng, ngược lại tên "Thiên Hậu Cung" càng lúc càng nổi như cồn.

Khi tôi rút thẻ, tôi khẩn thềm điều mình muốn hỏi, kết quả trên thẻ ghi bằng tiếng Anh như thế này: "*You are pregnant, Please guardian Angel!...*"

Ý nghĩa là: Bạn đã có thai, xin thỉnh thiên thần hộ vệ.

Lòng tôi có chút ngạc nhiên, thềm nghĩ: "Chắc là vô tình trùng hợp mà thôi".

Thế là tôi lại rút tiếp một thẻ khác, lại ra đáp án y chang như lần trước.

Tôi cảm thấy dường như trong vô hình, trời cao đang muốn hậu đãi đứa bé này, hiện thời tôi cần phải quan tâm chăm sóc cho bé.

Chớp mắt, thai nhi đã được chín tháng, do tôi tâm bỏ quá nhiều, dẫn đến phát sinh cao huyết áp, nên phải đi kiểm tra nhiều lần.

Lúc chẩn khám cuối cùng, bỗng gặp một đoàn rất đông bác sĩ và các Y sinh của học viện vào tham khảo. Trong đây có một nữ bác sĩ Ấn Độ tên là Amy, là Giảng sư dạy tại học viện. Lúc này màn hình hiện rõ chính diện đứa bé, chúng tôi đồng thời thấy rõ. Nữ bác sĩ Ấn Độ mỉm cười nói:

- "A boy! (Một bé trai), chính tôi cũng nhìn thấy vậy, nhưng tôi vẫn hỏi lại mấy lượt cho bảo đảm: "A boy? Are you sure?"

- Là con trai, bác sĩ chắc thế chứ?

- Xin cam đoan là đúng như thế.

Mọi người đều khẳng định như vậy. Bác sĩ Dư chụp siêu B cho tôi, ghi tư liệu. Do tôi có thai nên chứng cao huyết áp mỗi lúc càng tăng, nên cuối cùng bị quyết định là phải sinh mổ, sẽ phẫu thuật vào lúc 9h30 ngày mùng 6 tháng 12.

Nhưng một ngày trước khi mổ, tôi đã mơ thấy giấc mộng rất lạ.

Bà ngoại tôi thuở sinh tiền sống rất thiện lương, bà đã qua đời hai mươi năm rồi, thuở giờ tôi chưa từng mơ thấy bà. Nhưng tối đó tôi mơ thấy mình đến nhà thờ Tổ tiên, ông ngoại tôi đang nằm trên ghế dài, còn tôi ưỡn cái bụng thềm lè đứng cạnh bên, nhưng dường như ông không trông thấy tôi, bà ăn vận cực kỳ xinh đẹp, thanh khiết, đầu đội mào có đính viên ngọc màu xanh lục, mỗi bên tai xỏ hai lỗ, đeo hai bông tai, cũng là bảo ngọc màu lục. Tuy đang nằm mơ nhưng tôi nhớ rất rõ điều này: Vào thời Trung Quốc cổ đại không phải ai cũng có thềm tùy tiện xỏ nhiều lỗ và đeo nhiều bông tai, chỉ người có thân phận cao quý mới có quyền xỏ nhiều lỗ, đeo nhiều bông tai.

Sau khi bà qua đời, mẹ tôi từng nhờ người xem dùm bà sinh về đâu, thì có được đáp án là: Bà ngoại tôi nhờ cả đời sống thiện lương, tâm tốt lành nên đã được lên cõi cao tu hành rồi. Bây giờ tôi nhìn thấy bà ăn mặc tôn quý như thế, xem ra người ta coi không sai. Có điều là dường như bà không nhìn thấy tôi.

Lúc này ông tôi cầm gậy chỉ vào bà hỏi:

- Đến đây làm chi?

Bà trả lời, nhấn mạnh hai lần:

- Tôi muốn quay về, tôi muốn quay về!

Bà đáp xong thì tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi tuôn đầy mình. Nhìn đồng hồ thấy đúng 5h30. Do không thể ngủ tiếp được, tôi liền chuẩn bị hành lý đi tới Bệnh viện. Trước đó đã định là 9h30 mô sinh cho tôi. Nhưng ngay lúc này lại xuất hiện bà nhất định cản lại, làm khó nên bác sĩ buộc phải điều chỉnh thương lượng cùng tôi.

Tôi nói:

- Được, tôi đợi một chút cũng không sao mà.

Ai ngờ, gần 12 giờ thì con gái tôi sinh ra.

Lúc bé chào đời, chồng tôi không ngừng chất vấn bác sĩ:

- Sao trước đó lại nói là con trai?

Dư Bác sĩ rơi vào tình thế khó giải thích, đành xin lỗi, nhận là ông khám lâm. Lúc ấy tôi cũng tin là: Khám lâm!

Nhưng sau đó nghĩ lại, tôi thấy tuyệt đối không thể là khám lâm! Bản thân Dư bác sĩ có bề dày kinh nghiệm mấy mươi năm, tạm thời tôi không nói làm chi, nhưng lúc đó tại hiện trường có rất đông người chứng kiến, ai cũng đều nhìn nhận và xác quyết giống như nhau, ngay cả nữ Bác sĩ Amy từng giảng dạy về Khoa phụ sản hơn mười năm và các chuẩn bác sĩ lưu học ở đây nữa! Một người xem thì có thể lâm, nhưng cả đoàn đều lâm hết thì quá vô lý. Cho dù có khám lâm đi nữa, vậy thì "trái ớt" của đứa bé trong hình giờ vẫn còn nhìn thấy rõ mồn một, từ đâu mà có?

Do vậy, bác sĩ nhận mình khám sai là điều không thể. Tuyệt đối không phải khám sai! Điều ly kỳ nhất là dải tai con gái tôi hiện mờ mờ đường nét như đã từng xỏ hai lỗ, có đeo bông rồi vậy. Lẽ nào đứa bé sắp sinh là trai, nhưng khi bà tôi quyết định trở về thì thai kia hóa thành nữ? Đây chỉ là những nghi vấn âm thầm trong lòng tôi mà thôi.

Bé đầy tháng thì tôi đến "Thiên Hậu Cung" rút thẻ xăm để xem vận mệnh bé thế nào? Bởi lúc bé sinh ra chỉ có 2 kg rưỡi, thuộc dạng thể trọng yếu, lại thêm do tôi phải uống thuốc trị cao huyết áp, nên lòng có chút lo lắng về bé. Kết quả, trên thẻ ghi: "Hồng quang trên đầu chiếu, quý nhân giáng lâm nhà". Lúc con tôi sinh ra là gần 12 giờ trưa, đúng là: Hồng quang chiếu trên đầu a!

Lúc bé gần một tuổi, hôn nhân tôi phát sinh xung đột, dẫn đến vô phương duy trì. Kết quả, tôi bỗng con quay về nước. Lúc đó tôi rất sợ mẫu thân không tiếp nhận, vì bà thuộc loại người quá xem trọng thể diện và có tính trọng nam khinh nữ.

Ai ngờ mẫu thân đối với cháu cực kỳ thương yêu. Thực ra lúc bà ngoại còn sống, mẹ tôi và bà quan hệ rất tốt, đến nỗi khi bà qua đời rồi, nhiều năm sau mẹ tôi vẫn còn nhớ không nguôi. Có lần mẹ tôi mắng yêu cháu ngoại: Này! Không biết tại sao bà lại bị cái thứ... chớ con như cháu hớp hồn kia chứ?

Trong quãng thời gian này do tôi cùng chồng liên tục tranh cãi, nên tôi không tha thiết gì tới tương lai. Tối đó tôi đang trực tại nhà máy phát điện, trong lúc đàm thoại qua phone cùng chồng, lòng rất bức tức khó chịu. Tôi liền tắt phone, đi bật máy phát điện và đột nhiên nảy ý muốn tự tử. Đây là khu công nghiệp điện áp cao, chỉ cần tôi đưa tay vào là có thể kết thúc cuộc đời, chấm dứt mọi thống khổ, hơn nữa hiện thời không có ai bên cạnh, nếu có xảy ra chuyện thì mọi người sẽ tưởng là do tai nạn bất ngờ mà thôi. Như vậy con gái tôi có thể hưởng được một khoản tiền trợ cấp, còn tôi thì cũng giải thoát.

Tôi đang nghĩ như thế, thì bỗng nhiên nghe ruột nóng điên cuồng, không ngừng nhớ đến con, vì vậy mà không thể hành động liều lĩnh, nội tâm tranh đấu dằng co suốt hai tiếng. Cuối cùng dường như có một lực cản vô hình rất mạnh ngăn tôi lại, tôi nghĩ đến con mình đã bất hạnh không được cha yêu, nếu tôi mà chết rồi thì mạng nó mong manh như cọng cỏ, thế là tôi lau nước mắt, vịn tường, lao đảo bước ra ngoài như cái xác không hồn.

Hôm sau, mẹ tôi đột nhiên lo lắng hỏi tôi:

- Tối qua con không có chuyện gì chứ?

Tôi cả kinh, tưởng rằng đã bị bà nhìn thấu tim gan, vội nói cho qua:

- Dạ không, chẳng có chuyện gì cả mẹ à.

Nghe vậy, mẹ tôi thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Không có gì thì tốt rồi. Tại tối qua con bé cứ liên tục khóc thét, không ngừng gọi mẹ ơi mẹ ơi khiến ta cho rằng con bị xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Tội vội hỏi: Lúc đó là khoảng mấy giờ?

- Khoảng từ 6 giờ đến 8 giờ! Nó không ngừng khóc gào gọi mẹ liên tục! Đồ thế nào cũng không nín, làm ta mệt chết đi được.

Từ 6 giờ đến 8 giờ là khoảng thời gian tôi ở trong nhà máy phát điện và đang có ý muốn tự tử. Đúng là tôi bị con bé kêu về, bởi vì nó là đứa con đặc biệt vui vẻ dễ nuôi. Hầu như không hề bệnh, mà cũng chẳng quấy rầy người. Hơn nữa tình huống nó kêu gào khóc lóc như vậy chỉ xuất hiện duy nhất có một lần đó thôi, trước đây chưa từng có, sau này cũng không. Hồi đó tôi đánh liều lưu thai nhi lại, ai ngờ có ngày được cháu bé cứu mạng tôi.

Con tôi không có biểu hiện gì là thông minh nổi trội, trừ sở thích ưa mỹ thuật (là gien di truyền cơ bản của cha mẹ ra) thì cháu chẳng có điểm gì xuất sắc đáng nói. Nó cũng không thừa hưởng ưu điểm hay sở trường nào của cha và mẹ. Nhưng tôi luôn quan niệm rằng: Vì sao phàm phu chúng ta lại căn cứ vào trí thông minh và sự xinh đẹp để phán đoán phúc họa sớm chiều của một người kia

chứ? Bởi có biết bao đứa trẻ, mới đầu nhìn thấy thông minh lanh lợi, nhưng sau này lại khiến cha mẹ chuốc lấy nhiều nghiệt chướng lo phiền? Đã có biết bao cô bé xinh đẹp, nhưng sau khi lớn lên, lại chẳng trốn thoát kiếp "hồng nhan bạc mệnh".

Hiện nay có rất nhiều thiếu phụ trẻ chung quanh tôi đang lo uống thuốc hoặc nốc thật nhiều rượu vì chẳng muốn lưu con, họ khiến thân thể kém khỏe mạnh không tốt cho thai nhi rồi viện cớ sợ con chẳng đủ thông minh, thể trạng không bình thường... họ nếu đủ lý do để có thể dễ dàng loại bỏ thai nhi, giống như tôi ngày xưa suýt phá bỏ con vậy. Chuyện phẫu thuật phá thai nguy hiểm chẳng nói làm chi vì bất kỳ ca phẫu thuật nào cũng nguy hiểm. Điều quan trọng là khi giết con, bạn không hề biết đứa bé bạn phá bỏ đó vốn là **người yêu thương nhất của đời mình**, hoặc là người đem lại may mắn nhất cho bạn?

Tôi nhớ lúc con gái tôi gần ba tuổi, mẹ tôi muốn tôi tái hôn, tôi không đồng ý, nên chúng tôi cãi nhau. Việc này trôi qua ước chừng vài tháng. Một hôm, con gái tôi ngồi chơi cùng bà, nó bỗng nói: Bà ngoại, xin đừng bức ép mẹ cháu nữa, làm vậy cháu buồn lắm.

Mẹ tôi nghe cháu nói chỉ biết rơi nước mắt, sau đó bà bảo tôi:

- Mà có đứa con như vậy, mẹ thực đỡ lo.

Sau khi qui y Tam bảo, tôi dẫn con đi Phổ Đà Sơn, nơi đây có Thiên Viện Mai Phúc nổi danh, ai cũng biết trong đây có mấy vị Sư nữ công phu tu rất thâm hậu. Hôm đó, lúc tôi dẫn con lên đến nơi thì gặp vị Ni sư già đang sưởi nắng, bà nhìn thấy con tôi thì liền gọi chúng tôi tới, sau đó nói nhiều câu rất cát tường.

Còn Sư phụ mà tôi qui y là một vị Tỳ kheo ni khoảng mấy mươi tuổi. Sư xuất gia từ bé và tốt nghiệp Phật học viện Mân Nam (Phúc Kiến). Suốt quá trình ở bên Sư phụ, tôi nhận ra bà có thần thông, nhưng Sư không bao giờ tự nhận là mình có năng lực phi phàm. Thế nhưng tôi nghĩ gì Sư đều biết hết. Sư luôn dặn dò tôi phải chăm sóc tốt cho bé. Có lúc tôi không nhìn được cứ than thở với Sư là con bé khờ quá. Sư chỉ mỉm cười không nói gì, rồi sau đó hóm hỉnh bảo: nếu như con không muốn nuôi bé thì hãy cho ta!

Mẫu thân tôi thường lén đi xem hậu vận cho tôi. Trùng hợp là có rất nhiều vị thầy đoán mệnh nổi danh đều phán: Con tôi mang tài lộc tới! Mà kể ra cũng lạ, khi tôi ôm con về nước một thời gian thì dễ dàng xin vào một Đại xí nghiệp, hơn nữa trước khi tôi đến làm thì cơ quan này không phát lắm. Nhưng từ khi tôi bắt đầu làm việc thì hiệu quả đột nhiên tăng cao, nhờ vậy mà trừ lương tháng ra, tôi thường xuyên được thưởng, được hưởng chế độ ưu đãi, có quyền mua những nhu yếu phẩm với giá đặc biệt. Mặc dù tôi trở thành bà mẹ đơn thân một mình nuôi con, nhưng kinh tế tương đối khá khả. Đã có nhiều nhà tiên tri bao gồm cả sư phụ tôi đều nói hậu vận của tôi phi thường tốt. Thực sự tôi nghĩ: Người thế gian nếu nói tuổi già tốt thì đầu tiên phải căn cứ vào con cái tốt, bởi vì: "Chẳng sợ sự nghiệp không thành công, chỉ sợ con cái bất hảo"... đây mới là điều quan trọng khiến ta lao đao khó thể hạnh phúc.

Tôi đem kinh nghiệm bản thân kể ra, chia sẻ cùng mọi người, mong rằng tất cả nhất là các thiếu phụ sẽ cư xử tốt với các mầm sống vừa tượng hình trong lòng mình. Các nước Tây âu thường chỉ trích nước ta về vấn đề nhân quyền, mới đầu tôi cũng cho đó là âm mưu chính trị. Nhưng bây giờ tôi không còn thấy như thế, bởi khi tôi đi khắp các nước như: Tân Gia Ba, Thái Lan, Ấn Độ, Mã Lai v.v... tôi chẳng thấy có quốc gia nào giống như đất nước chúng ta, một đất nước mà ngay từ trên báo chí cho đến khắp hang cùng ngõ hẻm nghĩa là ở bất cứ đâu cũng trương quảng cáo, cổ súy, khuyến khích, tán dương phá thai! Thậm chí còn khoe rằng: Phá thai không đau đớn gì! Làm sao mà không đau được chứ? **Chưa kể đứa bé đến đâu thai ấy, là người có duyên rất sâu với ta, là máu trong máu, thịt trong thịt... cùng ta.** Vậy mà ta đành đoạn đem chúng phá bỏ, làm vậy cũng là ta đang phá luôn hạnh phúc của đời mình!

Tôi hi vọng các nam nhân đọc đến bài viết này thì đối với gia đình nên có trách nhiệm với người vừa mang thai con mình. Nếu quý ông sống vô trách nhiệm, thì không phải làm hại một đời người, mà là hại tới hai mạng. Theo luật nhân quả vẫn xoay, những gì bạn tạo tác, cuối cùng đều sẽ hoàn trả lại cho bạn. Xin đừng nghĩ là do mình mới mang thai, dù có phá đi thì chỉ là hòn máu nhỏ mà thôi. Thực ra khi phôi thai tượng hình là đã có thần thức, bé vẫn biết đau, buồn thương và giận ghét, biết lo sợ khi nghe cha mẹ phá bỏ, chỉ là không thể nói hay biểu lộ ra ngoài cho cha mẹ hiểu được mà thôi. Khi thai quá lớn mà bị phá bỏ, thì đầu mình, từng cánh tay, khúc chân bé bị cắt lìa để lòi ra... đau đến xé lòng. Giết hại mạng sống tương đương tội giết người. Huống chi đó lại là đứa con, cha mẹ nào đành tâm giương mắt nhìn con bị cắt xẻ đau đớn? Nếu bé chỉ là hòn máu, thì hòn máu ấy vẫn biết đau, biết thống khổ khi bị bức tử... vì vậy, xin bạn đừng bao giờ phá thai.

Thổ Đăng Hy

KINH NGHIỆM CẦU SIÊU CHO VONG THAI

Năm 2001, con gái tôi không cẩn thận bị dính thai lần hai, nó gọi điện tới hỏi phải làm sao? Tôi bảo: Phá thai là tội sát nghiêm trọng, vì vậy nếu con đã mang thai rồi thì phải sinh ra, tuyệt đối không được phá!

Ái nữ tôi đã có con trai 7 tuổi, nên rất muốn có thêm một bé gái nữa, nó cảm thấy lần mang thai này phản ứng không giống lần trước, nên cho rằng rất có thể là con gái, liền thuận theo ý kiến của tôi.

Nào ngờ ba tháng sau, khi y viện chẩn khám, thì phát hiện thai nhi không có nhịp tim và đã ngưng tăng trưởng cả tuần nay rồi. Do vậy mà bác sĩ đề nghị làm phẫu thuật lấy ra, thế là con tôi đồng ý.

Sau khi tôi học Phật rồi, hiểu rõ người chết còn mang thân trung ấm trong vòng 49 ngày là rất quan trọng, vậy nên suốt thời gian này, nếu vong linh được thân quyền tụng kinh niệm Phật, siêu độ cho thì sẽ rất có hiệu quả, thu được lợi

ích, vì qua 49 ngày họ sẽ nương vào lực hỗ trợ tạo thiện của thân nhân mà được đầu sinh vào cảnh tốt lành.

Do vậy, sau khi biết con gái bắt đắc dĩ phải bỏ thai rồi, tôi quyết định dốc sức vì vong thai bé bỏng bất hạnh, tụng 7 bộ Kinh Địa Tạng cầu siêu cho cháu.

Tôi nghĩ đứa bé này khi nhập thai đã hành mẹ ngót ba tháng ròng rồi mới đi, xem ra rõ ràng là oan gia trái chủ tìm đến báo oán, do vậy việc tụng kinh của tôi có thể giúp hai bên tháo gỡ oan kết và cũng giúp cho con gái tôi được bình an vô sự.

Vì lo cho con gái chẳng khéo tự chăm sóc mình, nếu như không nghỉ dưỡng tốt thì rất dễ sinh bệnh, nên từ Nam Kinh tôi vội vàng mua vé đến Bắc Kinh để chăm sóc cho con gái và tụng kinh siêu độ cho cháu luôn.

Do vé xe khó mua mà tôi lại cần đi gấp, nên phải dùng vé chợ đen. Tôi tới nhà con gái vào chiều hôm sau, dùng cơm tối xong thì đã mệt đuối, bèn nhủ thầm với vong thai:

Cháu à, hôm nay ta mệt quá, thôi thì sáng mai, bà sẽ bắt đầu tụng kinh cho cháu nhé.

Nhưng mới hơn 4 giờ sáng, tôi đã bị thảng rẻ vào phòng đánh thức, nói:

Mẹ hãy vào ngủ với bé Tài, Ngọc Hân (là tên con gái tôi) đau bụng dữ dội suốt cả đêm qua, giờ con phải chở vợ đến y viện khám.

Tôi nhìn đồng hồ thấy đã gần 5 giờ, bèn vội đi khai Kinh Địa Tạng, tụng bộ đầu tiên.

Con gái tôi đến bệnh viện khám thì thấy không có vấn đề gì, bèn quay về nhà nằm nghỉ, thông tiện xong thì hết đau.

Sau này các bạn đạo của tôi phân tích, diễn giải rằng: Có thể do tôi phát nguyện tụng kinh siêu độ cho cháu bé, nên cháu làm vậy để cảnh tỉnh tôi tụng sớm cho cháu.

Do tôi vừa phải trải qua chuyến đi đường dài khá mệt, hằng ngày phải lo đảm trách việc bếp núc, chăm sóc con gái và tụng kinh cầu siêu cho cháu nên rất bận, buổi trưa nghỉ ngơi một chút thì tôi tranh thủ tụng Kinh Địa Tạng. Nấu cơm chiều xong thì lo khóa công phu tối và niệm Phật một tiếng.

Lúc này tôi đã 67 tuổi, tuy cảm thấy rất mệt, nhưng trong lòng luôn vững tin, vì nghĩ rằng mình đang làm việc cần làm của một đệ tử Phật.

Mấy ngày này hễ tụng khóa tối xong, do quá mệt nên tôi vừa nằm xuống là ngủ ngay, không chút mộng mị.

Nhưng một đêm nọ, tôi thấy một điềm mộng lạ và sau khi thức dậy vẫn còn nhớ rất rõ ràng: Tôi mơ thấy cách vách có tiếng hai người nói chuyện với nhau, một vị nói:

- Hãy quán sát xem vong này sẽ sinh về đâu? Cõi trời hay cõi người?

Vị kia đáp: Theo ta thấy thì vong này sẽ sinh về cõi trời!

Nghe đến đây thì tôi giật mình tỉnh giấc, lòng rất ngạc nhiên.

Bao đêm rồi tôi không hề nằm mộng, hơn nữa từ lúc học Phật đến nay, tôi chưa hề mơ thấy giấc mộng nào có nội dung lạ như thế.

Tôi chợt nhớ ra trong Kinh Địa Tạng có nói: Nếu thân quyến tụng xong đủ số, vong linh ắt được giải thoát. Vậy có phải là tôi đã tụng kinh đủ bảy biến rồi chăng?

Do mấy ngày này tôi bận rộn đến tối tăm mặt mày nên cũng không lưu tâm tính đếm số biến kinh đã tụng. Bây giờ tôi mới bắt đầu nhẩm tính: “Chiều thứ tư tôi đến Bắc Kinh, sáng thứ năm thì bắt đầu tụng, vậy tối hôm qua là thứ tư, cũng vừa xong bảy bộ”.

Trong lòng tôi rất mừng, không phải vì từ khi học Phật đến nay, lần đầu được thấy mộng có nội dung đặc biệt, mà bởi vì giấc mộng này cho tôi hiểu rõ: Mình đã tụng kinh cầu siêu cho cháu ngoại thành công, chứng minh rằng lời chư Phật, Bồ tát chẳng hề hư dối. Tôi càng thấm thía sâu sắc câu: Lời chư Phật, Bồ tát là chân ngữ, thật ngữ, bất dối... trong Kinh Kim Cang miêu tả.

Giấc mộng này tôi thấy rất rõ và có ấn tượng sâu sắc, tôi thàn tri ân chư Phật, Bồ tát đã điễm hóa, khiến tôi đối với việc học Phật càng tăng thêm lòng tin kiên cố.

Tôi lập tức rời giường đến trước chư Phật, Bồ tát chí thành lễ lạy và niệm một ngàn danh hiệu Bồ tát Địa Tạng để bày tỏ lòng tri ân vô cùng vô tận.

Hôm sau tôi nghĩ: “Việc siêu độ đã hoàn tất mỹ mãn, sức khỏe con gái cũng đã hồi phục tốt”, nên tôi cho phép mình được thư thả, có quyền hưởng nhàn, giải trí đôi chút, bù lại nhưng ngày nhọc mệt đã qua.

Vừa vặn tôi đó truyền hình cho chiếu bộ phim trinh thám mà tôi rất thích (do tôi học Phật chưa đủ thâm nhập nên chưa kháng lại sức cám dỗ của truyện phim).

Thế là chiều đó tôi lo lụng khóa tối sớm, để buổi tối có thời gian thông thả xem phim.

Tối đến, khi tôi đang ngồi xem phim một mình trong phòng, thì bỗng nghe tiếng động vang lên ngoài cửa, xin giải thích: Nắm cửa nhà con gái tôi là vạch ngang chứ không phải hình tròn, mỗi khi ta nắm xoay thì nó sẽ chuyển từ hình ngang thành hình dọc, tôi chăm chú nhìn nắm cửa đang xoay và biến đổi từ hình ngang sang dọc rất rõ nên cứ đinh ninh rằng bé Tài muốn vào chơi với tôi. Nhưng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy cháu vào, tôi nhủ thầm: “Cháu không vào quấy quá làm ồn thì cũng tốt, xem như tôi được an ổn xem phim”.

Nhưng đúng lúc phim vừa kết thúc, thì tôi chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng gọi: Bà ơi!

Tôi khen thầm: Thằng bé này ngoan quá, đợi tôi xem phim xong rồi mới đòi vào chơi, bèn lên tiếng:

- Cháu Tài hả, vào đây với ngoại nào!

Nhưng không thấy tiếng hồi đáp, cũng không nghe bên ngoài có động tĩnh gì.

Tôi liền bước tới mở cửa, nhìn quanh thì thấy bên ngoài chẳng có ai.

Tôi liền gọi: Tài ơi!

Con gái tôi đang nằm phòng kế bên, vội lên tiếng:

- Bé tài xuống dưới lầu chơi từ lâu rồi mẹ à.

Tôi hỏi:

- Thế chẳng phải hai mươi phút trước nó có đến mở cửa phòng mẹ hay sao?

Nó xuống dưới chơi nên giờ hơn cả tiếng rồi, đâu có ở đây.

Vậy thì là con hay đứa nào đã đến xoay nắm cửa nơi phòng mẹ?

Ngọc Hân đáp:

Tụi con ai cũng muốn để mẹ được an tĩnh xem phim, đâu ai qua đó quấy rầy mẹ làm gì!

Tôi bảo:

- Không đúng, quả thực hồi nãy có ai đến xoay tay nắm cửa làm nó chuyển động, hơn nữa mẹ còn nghe rõ ràng tiếng gọi “bà ơi” mà!

Lúc này, tôi đột nhiên nhớ ra trong Kinh Bách Nghiệp có một đoạn kể rằng: Chư thiên mới sinh có nguyên tắc là họ sẽ lập tức làm ngay ba điều:

1. Xem mình từ đâu đến?
2. Nhờ nhân duyên gì mà sinh thiên?
3. Sẽ đi đến đó cảm tạ.

Tôi lập tức hiểu ra: Đây nhất định là vong thai đã sinh thiên rồi và quay xuống cảm tạ tôi, bởi vì nếu như cháu được thuận lợi sinh ra thì cũng sẽ kêu tôi bằng bà.

Bản thân tôi vốn là một người lý trí, từ khi học Phật đến nay, tôi không hề có bất kỳ ảo giác nào, hơn nữa những việc này phát sinh sau khi tôi đã tụng kinh cầu siêu hoàn mãn, và vào lúc tôi hoàn toàn nghỉ ngơi thư thái thì tuyệt đối không thể đổ cho là do ảo giác hay giải thích theo các kiểu tương tự thế.

Tôi bỗng nhớ đến giấc mộng hôm trước và trong lòng tôi thầm chấn động cả kinh, càng thấm thía lời chư Phật, Bồ tát quả vô cùng chân thực không hư dối và tôi chợt nhận ra: Công đức của Kinh Địa Tạng thật vi diệu khôn lường.

Hồi mới học Phật, khi đọc Kinh Địa Tạng tôi chỉ nghĩ là chư Phật, Bồ tát do vì muốn dạy người ác hướng thiện nên mới thuyết như vậy thôi, nên đối với những lời trong kinh tôi chưa hoàn toàn tin hẳn. Ngay cả khi đọc Kinh Bách Nghiệp, tôi cũng thấy những chuyện kể trong đây sao mà giống như thần thoại.

Thế nhưng, sau khi trải qua những việc lần này và các sự tình khác nữa, tôi đã cảm nhận sâu sắc rằng: Dù Kinh Phật có khiến người ta cảm thấy quá kỳ bí, cao xa, khó hiểu, khó nghĩ lường, nhưng những điều chư Phật, Bồ tát đã nói ra quả là rất chân thật, không dối. Chỉ cần chúng ta có tín tâm kiên cố, chịu hành trì trung thực đúng như Phật dạy, thì sẽ thể nghiệm được Phật tính sẵn có nơi mỗi người.

Từ đó tôi đối với Bồ tát Địa Tạng sinh lòng tri ân sâu nặng: Bất kể đi đâu, đến đâu, hễ nhìn thấy tượng Ngài là tôi chí thành lễ bái. Bởi vì Bồ tát Địa Tạng đã giúp tôi tăng tín tâm học Phật, chính nhờ công đức chân thực của Bồ tát và Kinh Địa Tạng... đã dìu dắt, giúp tôi kiên định bước đi trên con đường trí tuệ giác ngộ của Phật.

Hôm nay là ngày khánh đản Bồ tát Địa Tạng, để báo đáp thâm ân vô tận của Ngài, tối qua tôi đã viết ra bài văn này, xin đem một phần kinh nghiệm tự thân nếm trải qua, trân trọng chia sẻ cùng mọi người, hi vọng quý vị có thể thâm tín nhân quả, tin sâu lời Phật: Không sát sinh, không phá thai. Thành tâm sám hối tất cả nghiệp đã tạo trong quá khứ. Xin hãy vì những chúng sinh mình từng làm hại trong quá khứ, mà tụng kinh siêu độ, cầu họ sinh cõi lành gặp Phật pháp tu hành đồng chứng Bồ đề.

Vân Phong

HẾT

